

Tổng Giám Độc Độc Tài

Contents

Tổng Giám Độc Độc Tài	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	11
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10:	16
11. Chương 11	16
12. Chương 12	18
13. Chương 13	20
14. Chương 14	22
15. Chương 15	24
16. Chương 16	25
17. Chương 17	27
18. Chương 18	29
19. Chương 19	30
20. Chương 20	32
21. Chương 21	33
22. Chương 22	34
23. Chương 23	35
24. Chương 24	37
25. Chương 25	38
26. Chương 26	39
27. Chương 27	41
28. Chương 28	42
29. Chương 29	43
30. Chương 30	45
31. Chương 31	46
32. Chương 32	47
33. Chương 33	49
34. Chương 34	51
35. Chương 35	52
36. Chương 36	53
37. Chương 37	55
38. Chương 38	56
39. Chương 39	58
40. Chương 40	60
41. Chương 41	62

42. Chương 42	64
43. Chương 43	66
44. Chương 44	67
45. Chương 45	68
46. Chương 46	71
47. Chương 47	73
48. Chương 48	74
49. Chương 49	77
50. Chương 50	78
51. Chương 51	79
52. Chương 52	81

Tổng Giám Đốc Độc Tài

Giới thiệu

Ôn nhu, lịch sự, đó là ấn tượng lần đầu tiên Huyền Diệu Phong gặp cô, bị cô cuốn hút để rồi anh yêu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-giam-doc-doc-tai>

1. Chương 1

Tiết Tử

Đêm, lạnh như băng đá.

Nửa đêm, dọc theo đường cao tốc hướng về phía nam, có rất ít xe cộ đi lại.

Một chiếc xe thể thao màu đen sang trọng cao giá, giống như con hắc báo đang lao đi săn mồi, điên dại không gì có thể khống chế, tốc độ chạy nhanh đảm bảo vượt quá 150km/h.

Ngồi trên ghế lái, một thanh niên có khuôn mặt tuần tú tà mị, bởi vì uống nhiều rượu, ánh mắt có vẻ không tập trung, lơ đãng nhìn vào khoảng không trước mặt.

Anh không hiểu, tại sao đã qua một khoảng thời gian lâu đến như vậy rồi mà đối với người phụ nữ vô tình bạc nghĩa đó anh lại cứ nhớ mãi không thể quên được? Cho dù đã uống không biết bao nhiêu là rượu, cho dù thuốc mê có làm mất đi tri giác nhưng anh cũng không thể quên được, tình cảm ấy chan chứa nỗi nhớ nhung nồng đậm cùng vớihận thù.

Anh đã thử qua rất nhiều cách. Càng muốn quên thì lại càng trầm luân trong quá khứ đã qua. Phải rồi, đối mặt với tình yêu thì có mấy ai có thể khống chế nổi bản thân mình.

Nghĩ tới cô, gương mặt tuần tú của Huyền Diệu Phong càng lúc càng tái nhợt, khóe miệng nhếch lên, từ trước đến nay anh vẫn một mực khẳng định.....

Là cô quay lưng phản bội lại anh,đó là nỗi đau mà cả cuộc đời anh cũng không chịu đựng nổi.

Như thế nào mới có thể hoàn toàn quên được cô?

Xe thể thao chạy bằng tốc độ kinh người, từng kí ức hiện lên nhanh trong đầu anh, giống như từng cảnh hai bên đường xẹt qua cửa kính ô tô, nhanh không thấy rõ.

Anh không ngừng lặp lại ba từ này, cho đến khi nước mắt phủ mờ cả hai tròng mắt, theo khóe mi mà chảy xuống.

“Tôi hận em.....Tôi Ái Thanh.....” Anh như kẻ mất hồn tự mình lẩm bẩm, một lần lại một lần, từng từ từng chữ đều phát ra từ sâu thẳm trong tâm hồn anh, nổi đau thét gào chỉ để trong tim.

Muốn nghỉ ngơi rồi.

Huyền Diệu Phong điên cuồng lái xe trong đêm, đường cao tốc không có lấy một bóng xe nào ẩn hiện, cũng bởi đã chìm trong men say, ánh mắt của anh cũng ngày càng trở nên mờ mịt, mơ hồ.

Kittttttttttttttttt.....

Một hồi những tiếng nổ chói tai kéo dài vang lên rồi đột ngột kết thúc, màn đêm lại trở về với sự tịch mịch vốn có của nó.

Nơi chiếc xe gặp nạn là nằm ở giao lộ, xe cứu thương cùng cảnh sát trong thời gian ngắn đã đến hiện trường.

Anh hiện là một ngôi sao thần tượng đang lên, việc uống rượu lái xe gây tai nạn này được công ty đại diện giữ kín tuyệt đối.

Trong thời gian anh điều dưỡng, công ty đại diện tuyên bố anh tiến quân ra nước ngoài tu nghiệp, hiện tại không có bất cứ hoạt động biểu diễn nào.

Chi cần anh còn ý thức, chi cần anh vẫn còn sống, anh sẽ vẫn tiếp tục yêu cô, hận cô, tiếp tục sống trong khổ sở mà hành hạ lẫn nhau.

2. Chương 2

Lập đông, luồng khí lạnh thổi về, cả Đài Loan hiện nay đang bị bao phủ bởi nhiệt độ xuống dưới mức 00 C. Khí trời trở lạnh như thế thì hạnh phúc nhất chính là được vùi mình trong chăn ấm, úp mặt vào gối đầu nằm mơ.

Bốn rưỡi sáng, trời vẫn tối đen như mực, lác đác mới chỉ có vài người, một số theo theo thói quen, một số theo hoàn cảnh lặng lẽ lại bắt đầu cuộc sống công việc thường ngày của mình.

Trên chiếc giường đơn nhỏ, một thân thể đang rúc mình trong chiếc chăn ấm, sau khi chiếc đồng hồ báo thức đặt bên cạnh vang lên những tiếng “ Rìng! Rìng! Rìng”, cả người khẽ nhúc nhích. Bàn tay vươn ra sờ chiếc đồng hồ xuống, ước chừng khoảng một phút, người trong chăn lập tức vén lớp chăn ấm áp kia lên, thân thể ngay lập tức tiếp xúc với không khí lạnh lẽo, dường như không chịu đựng nổi nên người đó lại kéo chặt chăn, cuộn tròn mình như một cái kén.

“ Lạnh quá....!” Một giọng nam trầm thấp, hấp dẫn chậm rãi phát ra từ đôi môi người đó.

Mặc dù trời rất lạnh, những sợi tóc trên trán vẫn còn đang run run, nhưng khi anh nhìn vào kim chỉ trên chiếc đồng hồ thì những hỗn độn ngay lập tức bị giải trừ, trong đầu thanh tĩnh không ít.

Anh lật mình bước xuống giường, chạy vào nhà tắm, dùng thời gian ngắn nhất để rửa mặt, sau đó mặc một chiếc áo thể thao bằng vải lạnh đã cũ, một chiếc quần jeans bạc màu, lại khoác thêm một chiếc áo khoác bên ngoài, nhặt mấy cuốn sách cũ trên bàn, ví da cùng với chìa khóa rồi nhanh chóng đi ra cửa.

Tay lái chiếc xe máy phân khối lớn đã làm bạn cùng lên rừng xuống biển bao nhiêu năm nay với mình, Huyền Diệu Phong càng lúc càng nhấn mạnh chân ga. Gió lạnh tạt thẳng vào mặt anh, cái lạnh khiến người ta cảm thấy rùng mình, nhưng điều đó cũng không khiến chiếc xe của anh được giảm tốc độ lại.

Trên đường, anh rẽ vào một cửa hàng bách hóa, mua một hộp sữa tươi, bỏ bụng hai chiếc bánh bao nóng hổi. Xong xuôi, đến nhà in lấy báo đi giao, giao báo theo lộ trình giống như mọi ngày.

Sau khi giao xong tờ báo cuối cùng thì đã là tám giờ sáng, Huyền Diệu Phong lại lái xe đến trường đại học, chuẩn bị cho tiết đầu tiên trong ngày.

Buổi chiều, tám giờ, sau khi đóng cửa tiệm hoa, anh tùy tiện ăn bữa tối ở ngoài, tiếp đó lái xe đi trên một đoạn đường mất 20 phút để hóa thân thành gia sư dạy toán trong hai tiếng đồng hồ.

Trở lại căn phòng trọ nhỏ bé của mình, tắm xong, anh tự thư giãn bằng việc đọc sách, báo và tạp chí. Một trong số đó là sách anh thích gần đây, còn lại đều là các loại liên quan đến kinh tế thị trường.

Anh đã đọc qua được rất nhiều suy nghĩ, quan niệm về tài chính kinh tế của các nhà doanh nghiệp, chuyên gia kinh tế hàng đầu hiện nay. Anh tự mình đúc rút, thu thập lại tạo nên một nguồn vốn tri thức quý giá, mong đợi trong tương lai sẽ có ngày mình giống như những người đó, được tự mình nói ra những quan điểm kinh doanh, được đăng tin trên những tạp chí danh tiếng như thế này.

Tâm nguyện này của anh nghe có vẻ rất cuồng vọng, nhưng anh coi đó là mục tiêu phấn đấu, từ đó đốc thúc bản thân không ngừng tiến bộ.

Mặc dù, cuộc sống trước mắt cùng với tương lai kia là vô cùng xa vời nhưng anh có lòng tin vào bản thân mình, vấn đề còn lại chính là tìm cho mình một cơ hội mà thôi.

Nếu muốn nắm bắt được cơ hội, anh phải cố gắng hơn người bình thường. Về điểm này, anh luôn khắc ghi trong lòng.

Ngày qua ngày, cuộc sống của Huyền Diệu Phong vẫn bình lặng như cũ, không có gì thay đổi.

Hết giờ học, anh lại đến tiệm hoa, chăm chỉ làm việc.

Chiếc chuông gắn trên cửa reo lên từng chập rìng rinh, báo hiệu có khách vào tiệm.

Anh xoay người, nở một nụ cười sáng lạn như nắng mặt trời, nhẹ nhàng nói: “ Xin chào quý khách!”

“ Xin chào!” Người đang bước vào chính là một cô gái trẻ có mái tóc xoăn gọn sóng, khuôn mặt trái xoan trắng nõn, ngũ quan thanh tú, đôi môi đỏ mọng đang nở nụ cười.

Huyền Diệu Phong sững sờ trong giây lát, vẻ mặt hơi có vẻ xấu hổ nói: “ Xin chào, xin hỏi tiểu thư cần gì?”

“ Xin lấy cho tôi một bó hướng dương!” Tô Ái Thanh tươi cười rạng rỡ, khách khí mà cũng rất lịch sự.

“Vâng!” Huyền Diệu Phong thu hồi kinh ngạc trong ánh mắt, máy móc trả lời.

Anh nhanh chóng lấy sáu bông hướng dương bó lại một chỗ, dùng giấy màu xanh bọc lại, cuối cùng là dùng một sợi dây ren lụa cột lại. Từng động tác của anh hết sức gọn gàng và thanh thoát: “ Hoa hướng dương của quý khách đây! ”

Tô Ái Thanh cầm lấy bó hoa, cô thích cách anh bọc hoa nhanh , đơn giản lại không kém phần đẹp mắt.

“ Cảm ơn đã ghé thăm cửa hàng! ” Huyền Diệu Phong nhận lấy tiền, nhìn thẳng vào hai mắt của cô, ánh mắt chân thành.

Cô vừa mới tan trường, tâm trạng hưng phấn muốn mua một bó hoa về nhà, vì vậy chọn trúng tiệm này, một cửa hàng hoa nhỏ được thiết kế khá đẹp và có phần ấm áp, thật không ngờ trong tiệm lại có một thanh niên trẻ tuổi như vậy đang làm việc. Anh cho cô cảm giác giống như tìm được một thứ đồ yêu thích khiến trong lòng thấy thoải mái vô cùng.

Bởi vì cô đang ôm bó hoa trên tay nên không thể mở được cánh cửa, đang muốn để tất cả sang một tay để tiện mở cửa thì Huyền Diệu Phong đã lên trước một bước, thay cô mở cánh cửa kia ra.

“ Xin lỗi! Cửa này thiết kế có phần hơi bất tiện!” Anh nhẹ nhàng, chậm rãi nói ra. Trong giọng nói nghe có vài phần áy náy.

“ Cảm ơn!” Tô Ái Thanh ngẩng đầu lên, cảm kích mà cười đáp lại anh một tiếng. Khoảng cách giữa hai người rất gần, chỉ cách nhau một khuỷu tay,lúc này Tô Ái Thanh mới nhận thấy là anh rất cao, chắc phải hơn 1m80 cm, nhưng lấy chiều cao của anh mà nói thì anh khá gầy.

Lấy lại tinh thần, cô cảm thấy mình thật nhiều chuyện, tự nhiên lại đi quan sát người ta, quá buồn cười nha

~Bước ra ngoài tiệm hoa, Tô Ái Thanh đã đưa ra một quyết định...đó là ... lần sau nhất định sẽ trở lại đây.

Quả nhiên, hai tuần kế tiếp, Tô Ái Thanh đều cố ý đi qua cửa tiệm này mua một bó hoa, giống như việc này đã thành thói quen của cô.

Chờ dịp Huyền Diệu Phong đang gói hoa giúp mình, Tô Ái Thanh mới có thể thật sự nhìn anh một cách kĩ lưỡng.

3. Chương 3

Cô phát hiện, đối với hoa anh rất cẩn thận, sợ làm tổn thương đến chúng, từ ánh mắt đến hành động vô luận như thế nào cũng đều rất dịu dàng.

Trải qua hơn một tuần tiếp xúc gần gũi và nói chuyện cùng nhau, Tô Ái Thanh không khỏi bị cuốn hút bởi nụ cười có phần ngượng ngùng cùng với tinh thần làm việc nghiêm túc của anh.

Qua nói chuyện, cô biết anh đang là sinh viên năm thứ tư chuyên ngành tiếng Nhật của một trường đại học công lập nổi tiếng, làm việc tại tiệm hoa này từ hai năm trước, hiện tại vẫn chưa có bạn gái.

Nghĩ đến đây, trái tim Ái Thanh không khỏi đập nhanh hơn.

Đây là lần đầu tiên cô ném thử tư vị thầm mến một người, có chút chua xót xen lẫn ngọt ngào cùng mong đợi.

Mới đầu, chỉ cần được gặp mặt anh, nói với anh vài câu, cô đã vui mừng suốt cả ngày. Dần dần sự yêu thích ngày càng mãnh liệt, cô muốn được làm gì đó cho anh, muốn được trông thấy anh vui mừng, muốn được anh chú ý đến mình....

Tham luyến nhìn theo đôi gò má đẹp mắt của anh, sau một hồi lâu do dự, cuối cùng Ái Thanh cũng lấy hết dũng khí để mở miệng: “ Cái đó.... Anh.... Đã ăn cơm trưa rồi sao?” Câu mở đầu này không phải là một ý tưởng hay, cô nói xong lại tự giấu chính bản thân mình.

Huyền Diệu Phong không có ngần ngại, chỉ nhàn nhạt trả lời: “ Ừm! Trước khi đến đây tôi đã ăn qua!”

“ Tôi có mua một chút đồ điểm tâm. Nếu anh không chê, xin mời nếm thử một chút”Ái Thanh càng nói càng nhỏ, đầu càng lúc càng cúi thấp, hai má nóng dần lên.

“ Được! Cảm ơn em!” Huyền Diệu Phong đồng ý không chút nghĩ ngợi. Bụng đang đói, có thể có đồ để ăn, anh vui mừng còn chẳng kịp, làm sao có thể từ chối được.

Câu trả lời của anh khiến Ái Thanh thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ toát ra trong lòng, đôi má phấn hồng chợt ửng đỏ.

Mỗi một loại cảm giác đối với cô mà nói, đều là một trải nghiệm vui vẻ.

“ Tôi để đồ ăn lên bàn nhé!” Ái Thanh nhoẻn miệng cười, không giấu được sự vui vẻ.

Huyền Diệu Phong đem hoa đã gói cẩn thận giao cho cô, khuôn mặt anh tuần lại xuất hiện nụ cười mà cô đã quá quen thuộc, khách khí và có vẻ xa cách.

Ngước đôi mắt to trong sáng nhìn anh, gương mặt xinh đẹp của Ái Thanh một lần nữa lại hồng lên: “ Đừng khách sáo!” Cô thích cách nói chuyện chậm rãi, trầm thấp của anh, có thể dẹp yên những xao động trong lòng người khác.

Đáng tiếc, lời anh nói ra rất ít, hầu như đều là cô hỏi thì anh mới trả lời, chưa bao giờ chủ động trò chuyện với cô, điều này làm cô cảm thấy có chút thất vọng.

Nhưng đó mới chính là nguyên nhân, anh không giống như những chàng trai theo đuổi cô. Anh chân thành, dịu dàng, trầm tĩnh, khiến trái tim cô có cảm giác an toàn.

Hoa cũng đã nhận, tiền cũng đã thanh toán xong, hiện tại chắc hẳn phải rời đi, nhưng Ái Thanh không nghĩ nhanh như vậy đã phải nói câu tạm biệt với anh.

Ái mộ một người chính là như thế sao? Cho dù chỉ ở cạnh nhau thêm một giây đồng hồ nữa cũng không muốn bỏ qua.

Trong lúc cô vẫn còn đang suy nghĩ đề tài để nói trong đầu, Huyền Diệu Phong đã bắt đầu ăn chiếc bánh ngọt cao cấp do cô mang tới kia, hai ba lần gặm gặm cạp cạp là nhanh chóng giải quyết hết cả khối bánh ngọt.

Nhìn anh ăn một cách phóng khoáng, Ái Thanh cảm thấy nhịp tim mình đập loạn. Có lẽ cô thích anh, còn nhiều hơn cả trong tưởng tượng của cô...

“ Ngon thật!” Anh không kiêu lời mà khen ngợi.

Nghe vậy, cô như mở cờ trong bụng: “ Không ngờ lại hợp khẩu vị của anh, thật tốt quá! ” Cố ý dè dặt điệu trong giọng nói của mình xuống, cô không khỏi cảm thấy mát mát trong lòng. Dù sao, anh khen là khen tay nghề của đầu bếp khách sạn năm sao làm ra chiếc bánh ngọt này, chứ không phải là cô.

“ Tôi không phải là người kén ăn mà !” Huyền Diệu Phong không có ý gì chỉ bổ sung thêm, lấy lòng cô, anh không có nghĩ đến.

Ái Thanh cười cười nhưng trái tim lại buồn buồn.

Nói chuyện với nhau kết thúc, không khí lại trở về với vẻ trầm mặc ban đầu.

Lúc này, cửa tiệm lại bị đẩy ra, có hai người khách bước vào.

“Hoan nghênh quý khách!” Huyền Diệu Phong nhanh chóng bỏ qua cơ hội đánh chiếm chiếc bánh ngọt thứ hai, tiến nhanh đến chào hỏi hai vị khách vừa mới bước vào.

Trên gương mặt anh tuần lại nở ra nụ cười cô quen thuộc, nụ cười rạng rỡ như nắng mặt trời làm cô say mê này cũng thuộc về tất cả khách nhân đến đây, cũng không phải chỉ có cô mới có thể độc hưởng.

Anh bận phục vụ khách, Ái Thanh cũng không muốn quấy nhiễu công việc của anh, vì vậy lặng lẽ ôm bó hoa rời đi.

Đến khi Huyền Diệu Phong tiễn hai vị khách kia trở về thì đã không còn thấy bóng dáng của cô trong tiệm nữa, nhưng ngay cả lúc cô rời đi anh cũng hoàn toàn không biết.

Trong lòng cô không khỏi đau xót...Có lẽ anh chỉ coi cô như vị khách hàng quen thuộc mà đối đãi, vì vậy cũng không để ở trong lòng.

Xách những chiếc túi nguyên liệu thức ăn to đùng đủ dùng trong cả một tháng, Tô Ái Thanh quyết định tự mình xuống bếp. Đứng trong phòng bếp rộng rãi sạch sẽ, đối mặt với đầy đủ đồ làm bếp, cô thấy thật mơ hồ và luống cuống.

4. Chương 4

Một phụ nữ trung niên vóc dáng hơi mập đi vào phòng bếp, nhìn thấy trong tay cô đang cầm con dao thái rau, trong lòng cảm thấy giật mình, lập tức chạy nhanh đến giật con dao sắc nhọn trong tay cô ra: “Tiểu thư, cô cầm dao thái rau làm gì vậy?”

“Ách...” Ái Thanh sửng sờ, lắp bắp giải thích: “Cháu.. muốn thử nấu ăn!”

“Nấu ăn?” Người phụ nữ mập mạp này không phải ai khác chính là quản gia trong nhà họ Tô- dì Quế, đã làm việc hơn ba mươi năm tại đây. “Cô muốn ăn gì thì phân phó đầu bếp làm là được rồi!”

Cô là bảo bối được nâng niu cưng chiều ở Tô gia, cần gì chỉ cần nói một tiếng, tự nhiên sẽ có người thỏa mãn tất cả mọi yêu cầu của cô.

Từ nhỏ tiểu thư không hề bước vào phòng bếp nửa bước, sao tự nhiên bây giờ lại cầm dao thái rau nói muốn nấu ăn? Thật sự quá khác thường.

“Không được.” Ái Thanh phản đối. “Cháu muốn tự tay làm!”

Dì Quế nhìn biểu hiện cương quyết trên gương mặt của cô, thật sự rất hiếu kì hỏi: “Tại sao lại cần tự mình xuống bếp?”

Ái Thanh mím môi, cứng họng, ngượng ngùng không dám nói ra sự tình.

“Có phải hay không...?” Dì Quế quan sát biểu tình thẹn thùng của cô, tựa hồ cũng đoán được phần nào, dò hỏi: “Tiểu thư để ý người nào rồi phải không?”

Bị nói trúng tim đen, Ái Thanh không khỏi đỏ mặt: “Không phải mà...” Phản bác yếu ớt không có sức thuyết phục, giống như giấu đầu hở đuôi.

Dì Quế cười ha hả, nói: “Ai da! Tiểu thư nhà chúng ta đã trưởng thành rồi!”

“Không phải mà!” Vừa bị nói như thế, Ái Thanh thẹn nhưng vẫn chưa dám thừa nhận.

Dì Quế cũng không chọc phá, càng không hỏi thêm nhiều nữa: “Tiểu thư muốn học gì? Dì Quế dạy cô.” Giọng nói của dì thân thiết như mẹ hiền nói với đứa con.

“Xin hãy dạy cho cháu một số món ăn đơn giản.” Có chút tinh tiếp viện chìa tay muốn giúp đỡ xử lý cục diện, Ái Thanh cảm thấy vui vẻ không thôi.

Vì muốn học được một số kĩ năng nấu nướng, đôi bàn tay trắng nõn, ngọc ngà của cô đã tràn đầy những vết dao và bỏng, nhưng cô không có chút phật lòng. Nhìn từng món ăn hoàn thành đặt ra trước mặt, trong lòng cô tràn ngập cảm giác thành công. Mặc dù, thật ra cô không giúp được gì nhiều, nhưng mỗi món ăn ở đây đều có sự tham gia của cô.

Sau hai giờ, cô thu hoạch được rất nhiều. Lần đầu tiên cô biết, hoàn thành một bàn thức ăn cần phải dùng đến nhiều đồ đến vậy, hao tốn nhiều tâm ý con người đến thế. Về sau cô nhất định sẽ phải cảm ơn chú Sương, đầu bếp trong nhà thật nhiều mới được.

Dì Quế lấy ra một hộp đựng đồ ăn bằng sơn mài thủ công rất tinh xảo, muốn sắp xếp những món ăn kia bỏ vào trong.

“Dì Quế, việc này cháu làm được mà.” Ái Thanh không hy vọng chuyện gì cũng phiền người khác làm giúp, chút chuyện nhỏ đơn giản này cô tự tin mình có thể làm tốt.

Bởi không có gì nguy hiểm, dì Quế buông tay để cô tự mình phát huy sức sáng tạo, có thể vì người mình yêu mà nấu cơm rửa bát là một loại hạnh phúc đơn giản mà lại sâu sắc.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ nghiêm túc của cô, dì Quế không nhìn được mà suy nghĩ, thật sự muốn biết chàng trai lọt vào mắt xanh tiểu thư nhà mình có bộ dạng như thế nào, cá tính đặc biệt ra sao? Có điểm nào hơn người? Có thể khiến người chẳng bao giờ ngó ngàng đến những kẻ bám đuôi theo đuổi như tiểu thư phải nhọc công lấy lòng...

Chỉ là, cũng đã hai mươi tuổi, đây là cái tuổi yêu đương đẹp nhất của con gái. Từ tận đáy lòng, dì Quế mong một cô gái thiện lương như tiểu thư có thể tìm được hạnh phúc.

“Hoàn thành!” Ái Thanh vui vẻ hoan hô, vẻ mặt như một đứa trẻ.

Cô đem đồ bỏ vào trong túi xách, rồi chạy nhanh trở về phòng ngủ thay quần áo, ăn mặc trang điểm một phen, giống như một luồng gió cuốn: “Cháu đi ra ngoài đây!”

5. Chương 5

Ái Thanh điều khiển chiếc xe Benz, đây là món quà sinh nhật lần thứ mười tám cha tặng cho cô, chiếc xe chạy như bay lướt trên con đường tới tiệm hoa.

Bởi vì muốn nhanh chóng được gặp anh, muốn cho anh thưởng thức những món ăn cô đã toàn tâm toàn ý làm vẫn còn đang nóng hổi, không khỏi chạy nhanh hơn, kết quả đến tiệm hoa trước năm phút so với tính toán của cô.

Trước khi xuống xe, cô soi lại mình trong gương, cười đi cười lại, rồi yên lặng bất động một phút sau đó mới bước xuống xe, mang theo tâm trạng thấp thỏm bước vào tiệm hoa.

“Hoan nghênh quý khách!” Giọng nói đặc biệt của Huyền Diệu Phong vang lên cùng một lúc với tiếng chuông ring ring trên cánh cửa.

“Hello!” Ái Thanh dùng nụ cười rực rỡ che đi tâm trạng đang rất khấn trương.

Huyền Diệu Phong cũng đáp lại bằng nụ cười chói mắt y chang.

“Xin chào! Hôm nay tiểu thư đây cần hoa gì?” Anh vẫn cười, tích cực hỏi thăm.

Trải qua một khoảng thời gian nói chuyện cũng nhau, anh bị nụ cười ngọt ngào, hiền hòa, đáng yêu của cô lôi cuốn, cùng cô nói chuyện phiếm cũng rất vui vẻ, không có lấy một chút áp lực.

Cảm giác mong muốn gặp cô ngày càng mãnh liệt. Sau khi cô rời đi, anh cảm thấy lòng mình buồn man mát, giống như mất đi thứ gì đó, rồi lại mong mỗi hôm sau sẽ lại được gặp cô.

Nhưng, yêu thích này anh chỉ dám để ở trong lòng, không muốn để cho cô biết.

Những lời muốn nói ngay lập tức bị nuốt trở lại, Ái Thanh chần chờ, đầu óc rối beng, cô lung tung buột miệng: “Cho...tôi..... một bó hồng!”

“Được!” Huyền Diệu Phong nghe tiếng, giọng nói tuy hơi lạnh lùng nhưng lại có vẻ tràn đầy sức sống.

Ngắm nhìn từng ngón tay thon dài của anh bó hoa, trái tim Ái Thanh tựa hồ loạn nhịp. Anh mới chỉ nhìn cô một cái, nói được hai câu, chỉ thế thôi thì không đủ hỏa mẫn sự thâm mến cô dành cho anh.

Cô hít dài một hơi, không cho phép mình lâm trận mà bỏ chạy, nói: “ Tôi tùy tiện làm cái này... Hy vọng hợp khẩu vị của anh!”

“ Hả? A... Cảm ơn!” Huyền Diệu Phong quá mức ngạc nhiên, anh trước sau không dùng quá nhiều từ để nói, vẻ mặt cũng không có gì là ngạc nhiên.

Trên thực tế thì anh đang rất xấu hổ. Đối mặt với cô, tim anh đập dồn dập nhanh hơn, lo sợ tình cảm của mình bị nhìn thấu, không còn cách nào khác anh chỉ có thể ngụy trang bằng khuôn mặt lạnh nhạt.

“ Tôi đặt ở trên bàn nhé!” Anh lạnh nhạt, cô cảm thấy thất vọng lại có chút tủi thân, nhưng không phải vì vậy mà cô chùn bước.

Huyền Diệu Phong bọc những bông hồng thành một bó hoa rất đẹp, tiếp theo lấy từ trong ngăn kéo một chiếc thiệp nhỏ, viết nhanh lên đó một dòng chữ nhỏ rồi bỏ vào trong bó hoa. “ Hoa hồng của cô!” Anh không dám nhìn thẳng vào cô, khuôn mặt xinh đẹp đó làm anh động lòng.

Từ người mình thích nhận những bông hồng tượng trưng cho tình yêu, giống như bọn họ đã là một đôi tình nhân thật sự. Ý nghĩ này khiến trái tim Ái Thanh rung động, mặt khẽ ửng đỏ lên: “ Cảm ơn!”

“ Phải là tôi nói lời cảm ơn mới đúng!” Huyền Diệu Phong khó có cơ hội chủ động, tiếp lời.

“ Ah?” Ái Thanh kinh ngạc nhìn hẩn, nhất thời phản ứng không kịp.

Anh gãi tai, rồi gãi đầu, muốn nói rõ: “ Cô vẫn hay mang đồ ăn tới, thế nhưng tôi lại chưa có lần nào nói lời cảm tạ!”

Mỗi lần đều là có khách nhân đến khiến anh luôn luôn vội vàng vàng, vẫn chưa nói được một tiếng cảm ơn nào với cô, điều này làm Huyền Diệu Phong thấy áy náy trong lòng.

Một câu này của anh khiến Ái Thanh cảm thấy công sức mình đã bỏ ra thật không lãng phí. Anh có đặt cô ở trong lòng, không phải là không có cảm giác nào với cô.

“ Không cần phải khách khí. Tôi chỉ sợ mình gây phiền nhiễu cho anh!” Cô nói không phải là khách sáo mà thực sự là sợ. Sợ anh thấy cô quá tích cực lại sinh ra cảm giác chán ghét.

Lo lắng lại thêm lo lắng, cô không khắc chế được bản thân, muốn mình thật tốt đẹp trong mắt anh.

“ Làm sao có thể!” Huyền Diệu Phong cũng không hiểu suy nghĩ phức tạp của cô gái xinh đẹp này. “ Tôi luôn tò tò chờ đợi đó!”

Anh nói ra sự thật, nhưng rồi lại sợ hết hồn, trong lúc căng thẳng anh vô tình lại để lộ cảm xúc của chính mình.

Mỗi ngày, mỗi khi làm việc, anh không tự chủ được mà mong ngóng sự xuất hiện của cô, giống như lâu gặp nhiều lâu rồi sẽ thành thói quen.

Nghe vậy, Ái Thanh không nhịn được nở ra nụ cười ngọt ngào, ngay cả trái tim cũng ngọt như viên kẹo mật, rất ngọt, ngọt cực kỳ: “ Nếu anh thích, mỗi ngày tôi sẽ đều chuẩn bị cho anh!” Cô thừa thắng xông lên.

“ Thật sao?” Huyền Diệu Phong một điểm cũng không bài xích, thậm chí là cực kì hưng phấn.

Anh vui vẻ ra mặt, ánh mắt thật sâu hấp dẫn Ái Thanh, khiến cô mê muội không dứt.

“ Thật!” Cô mừng rỡ, hứa hẹn.

“ Được! Như vậy không khác gì chiếm được tiện nghi của cô rồi!” Suy tư, Huyền Diệu Phong cảm thấy thật không ổn, sau đó sửa lại: “ Thật sự ngại quá!”

Anh cá tính ngay thẳng, điều này khiến cho đánh giá của Ái Thanh đối với anh tăng thêm vài phần. Nhưng tình cảm tốt bụng của cô lại bị anh khéo léo từ chối đánh chìm.

“ Quả nhiên, vẫn còn gây phiền nhiễu cho anh...!” Cô cố ý nặn ra nụ cười, muốn che đi sự lúng túng.

Anh nhìn cô, cô cúi đầu xuống, giọng điệu kích thích cảm giác tội lỗi của anh, vội giải thích: “ Không, cô đừng hiểu lầm. Tôi chỉ sợ làm phiền cô thôi!”

6. Chương 6

Nghĩ tới nếu vì vậy mà cô sẽ không đến đây nữa thì không hiểu sao trong lòng anh dâng lên một nỗi buồn mất mát.

Dáng vẻ hốt hoảng mà vội vàng giải thích của anh đánh vào tinh thần đang sa sút trong lòng của Ái Thanh: “ Chỉ cần là anh thích, em đều nguyện ý làm...” Nói xong cô cúi đầu thấp hơn, môi hồng nở nụ cười mằn mặn.

Anh đối với chuyện tình cảm vẫn còn khá ngốc, nhưng không ngu ngơ đến mức cả lời tỏ tình cũng nghe không hiểu. Huyền Diệu Phong kinh ngạc nhìn cô, suy nghĩ vẫn vợ, chính là không nghĩ ra được câu trả lời thỏa đáng.

Cảm giác được ánh mắt của anh, Ái Thanh cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn xem phản ứng của anh như thế nào. Là vui vẻ? Hay chán ghét? Lần đầu tiên cô đối với bản thân mình không có tự tin.

Cô giống như phạm nhân đang chờ tuyên án, mỗi giây mỗi phút đều đau khổ kéo dài.

“ Cái đó...” Huyền Diệu Phong chần chờ nói.

Ái Thanh đã làm rất tốt, cũng đã chuẩn bị tinh thần bị cự tuyệt, cô cắn môi, mắt ươn ướt.

“ Điểm tâm ăn thật sự rất ngon...” Anh nói không quá tự tại. “ Mỗi ngày tôi đều tò mò trông đợi!”

Người ta đợi chỉ là điểm tâm, không phải là mình! Ái Thanh cảm thấy xấu hổ, muốn tung cửa chạy ra ngoài.

“ Ừ!” Cô ghen ngào, đáp nhẹ một tiếng.

Huyền Diệu Phong cơ hồ cho rằng cô hiểu được ý của anh, thở phào nhẹ nhõm.

Anh từ trước đến giờ đều không có sở trường về ngôn ngữ, càng sẽ không nói lời ngon tiếng ngọt, biểu đạt luôn luôn là nghĩ gì nói vậy, lần này cũng không phải ngoại lệ.

Ái Thanh khổ sở không nói được câu nào nữa, rất sợ phải mở miệng. Nếu nói ra nước mắt sẽ tranh nhau mà rơi xuống.

“ Tôi hôm nay quên mang ví tiền, đợi lát nữa sẽ nhờ người mang đến trả cho anh!” Vội vàng nói xong, cô không quay đầu lại định bỏ đi ngay.

“ Không cần!” Huyền Diệu Phong chưa kịp nghĩ gì, nhanh chóng túm chặt lấy cánh tay cô. Đột nhiên anh thấy cô đang khóc, lóng ngóng không biết làm thế nào, không biết nên an ủi cô trước hay hỏi nguyên nhân làm sao cô khóc.

Ái Thanh không tránh bàn tay anh, trong lòng cô vẫn còn một tia hy vọng yếu ớt nhen nhóm.

“ Có phải tôi đã nói gì sai hay không ? Tôi khiến cô giận , không vui sao ?” Huyền Diệu Phong cau mày, vô cùng khổ não.

Cô lắc đầu. Anh không thích cô, đó không phải lỗi của anh, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng được.

“ Vậy tại sao cô khóc?” Huyền Diệu Phong mơ hồ. Anh trước sau vẫn không hiểu, phải hỏi trực tiếp cô.

Ái Thanh vẫn lắc đầu như cũ, ngậm miệng không nói.

“ Hazzz!” Huyền Diệu Phong bó tay hết cách, không tìm ra điểm mấu chốt. “ Cô... ngày mai... có đến đây không?” Anh vắt óc tìm kiếm đề tài, không muốn cứ như vậy để cho cô đi.

“ Tôi sẽ nhờ người đưa điểm tâm đến đây!” Ái Thanh cười trừ nói, dù sao đã thích một người, không phải nói chấm dứt là chấm dứt ngay được đâu.

Tình yêu còn chưa bắt đầu, liền bị tuyên cáo kết thúc.... Thật buồn cười.

“ Cô sẽ không tới nữa sao?” Một hồi thanh âm thất vọng của Huyền Diệu Phong truyền đến cửa.

“ Như vậy, tôi sẽ không được nhìn thấy em nữa hay sao....” Anh gần như tự mình lẩm bẩm.

Tim Ái Thanh như cứng lại, tiếp theo nhịp tim bắt đầu mất không chế, đập loạn xạ trong lồng ngực.

“ Anh hy vọng muốn gặp tôi sao?” Nước mắt long lanh ướt nhòe khóe mi của cô, Ái Thanh dè dặt không để ý, giọng nói khản trương ép hỏi.

Anh sợ làm phiền người ta, nói rõ ràng lại lần nữa cô dường như không hiểu ý anh. “ Tôi không phải vừa mới nói, mỗi ngày đều ngóng đợi hay sao?”

Nghe được lời giải thích của anh, Ái Thanh cười rộ lên: “ Anh mong nhìn thấy tôi? Không phải là mong chờ ăn điểm tâm sao?”

Oh! Trời ạ! Thật xấu hổ!

Cô hiểu sai ý rồi, thậm chí trong lòng còn tràn đầy bi thương, nước mắt tan nát trái tim còn không ngừng chảy xuống.

Ái Thanh không nhịn được muốn hét to, lại muốn cười to.

“ Ủ!” Huyền Diệu Phong gạt đầu, thật không thể hiểu tại sao tâm tình của cô lại chuyển biến nhanh đến thế.

Lòng con gái, như kim đáy biển, quả không sai.

“ Em còn tưởng rằng....” Tô Ái Thanh muốn nói lại thôi, sợ rằng vui mừng thái quá mà lại làm gì đó mất mặt, chỉ là, cũng muốn biểu lộ cô cũng quan tâm đến anh.

“ Cho rằng cái gì?” Huyền Diệu Phong nhấn nài hỏi.

“ Không có gì!” Ái Thanh nói dối cho qua. Cô không muốn sự hồ đồ của mình thành chuyện lưu truyền hậu thế.

Huyền Diệu Phong cười cười, cũng không tìm hiểu thêm.

Ái Thanh chìm đắm trong nụ cười tuần lã của anh, lồng ngực phập phồng, không cách nào tự kiềm chế :
“ Như vậy thì tiền hoa hồng...”

“ Không cần! Cô cứ giữ!” Huyền Diệu Phong dừng ánh mắt trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, dịu dàng nói:
“ Làm thành điểm tâm tạ lễ!”

Ái Thanh cong môi lên, mừng rỡ. Tâm trạng hiện giờ không từ nào có thể miêu tả được hết.

“ Cảm ơn!” Cô thấy hạnh phúc như thế sắp được bay lên trên trời.

Ánh mắt hai người trao nhau, phát ra những tia lửa mập mờ.

Lúc này, vô thanh thắng hữu thanh, tất cả đều không cần nói.

Tình yêu, bắt đầu từ một ánh nhìn lưu luyến đang lặng lẽ đâm chồi.

7. Chương 7

Mỗi ngày, từ trong giấc mơ tỉnh lại, Tô Ái Thanh đều tràn đầy nụ cười ngọt ngào. Tất cả mọi người xung quanh đều bị hơi thở hạnh phúc của cô xâm chiếm.

Bữa sáng hôm nay thật lạ. Vì người đứng đầu của Tô gia, cha của Tô Ái Thanh –Tô Kiến Vũ hiếm khi ở nhà lại đang ngồi dùng cơm. Ông năm nay đã ngoài năm mươi tuổi, một thân tây trang chỉnh tề, những

nếp nhăn trên khuôn mặt ông không những không trông có vẻ già nua, mà trái lại làm tăng thêm vẻ đẹp của người đàn ông trung niên thành đạt đầy cuốn hút.

Cùng chồng chênh lệch tám tuổi, Tô phu nhân ngồi bên năm nay cũng đã bốn mươi bảy tuổi. Làn da của bà nhẵn mịn được chăm sóc cẩn thận không tỳ vết, khí chất xuất chúng, năm tháng hầu như không lưu lại dấu vết trên khuôn mặt của bà.

Chỉnh trang xong, bước nhẹ từng bước xuống lầu, Tô Ái Thanh đi vào phòng ăn. Nhìn thấy cha cô đang ngồi ở đó, cô cảm thấy có chút ngoài ý muốn: “ Ba, mẹ, chào buổi sáng!”

“ Con ngồi xuống đây !” Tô Kiến Vũ vẻ mặt nghiêm túc, ra lệnh.

Ái Thanh nghe theo, nhẹ nhàng ngồi xuống, cảm thấy thái độ của cha cô có chút khác thường. “ Có chuyện gì sao? Ba?”

Tô Kiến Vũ nhìn chằm chằm vào đứa con gái bảo bối của mình một hồi lâu, lấy giọng nghiêm túc chất vấn: “ Nghe nói, gần đây con có qua lại với một cậu thanh niên , phải không?”

Ông thân là chủ tịch hội đồng quản trị của cả một tập đoàn lớn, công việc bề bộn nhưng chưa bao giờ bỏ bê gia đình cùng người thân trong nhà. Nhất là đối với tình hình của đứa con gái bảo bối này, ông lại càng ân cần quan tâm, một điểm nhỏ cũng không bỏ sót.

Ái Thanh trong lòng tuy có giật mình nhưng khôi phục lại bình tĩnh rất nhanh , cô chỉ cúi đầu xuống, không có trả lời câu hỏi của ba mình.

Cô biết rất rõ nhất cử nhất động của mình ba cô đều nắm rõ như lòng bàn tay. Mặc dù cách quan tâm như vậy khiến cô cảm thấy nặng nề, áp lực chèn ép không thể thở nổi nhưng cô vẫn hiểu đó là tâm ý muốn bảo vệ của bậc làm cha mẹ. Họ chỉ có cô là đứa con gái duy nhất, tự nhiên mọi dụng tâm suy nghĩ của họ đều đặt hết vào cô.

Từ nhỏ, cô đã được ba mẹ gửi gắm rất nhiều kì vọng . Cha cô dùng phương thức giáo dục thưởng phạt phân minh, cho cô hưởng thụ một cuộc sống sung túc không lo thiếu thốn vật chất nhưng cũng không để cô học thói kiêu căng, vô lễ.

Trên thực tế, cô rất kính sợ ba mẹ.

“ Đối phương làm việc tại tiệm bán hoa?” Mặt Tô Kiến Vũ trầm xuống, tiếp tục hỏi cô.

Chuyện như vậy giấu cũng không được, Ái Thanh gật đầu thừa nhận, cũng không thấy có gì không ổn.

Nghĩ đến anh, rồi nghĩ tới thời gian tràn ngập tình yêu ngọt ngào gần đây của hai người, trong lòng Ái Thanh lại tràn ngập dư vị hạnh phúc.

“ Ba không cho phép con cùng loại người không có tiền đồ như thế qua lại!” Tô Kiến Vũ cao giọng, kiên quyết phản đối.

“ Ba?” Đôi mắt to đẹp của Ái Thanh se lại, bất mãn kháng nghị, “ Làm sao ba có thể nói như vậy?”

“ Con cho rằng mình đang nói chuyện với ai, hả?” Tô Kiến Vũ nghiêm mặt, giận dữ mắng mỏ.

Chuyện này nhất định ông phải ra mặt can thiệp. Lúc trước, vì bận một hợp đồng lớn mà phải hoãn lại, bắt đầu dĩ kéo dài đến tận bây giờ.

Tô phu nhân một bên thấy bầu không khí có chút căng thẳng, vội vàng lên tiếng xoa dịu: “ Cha con ông tỉnh táo lại một chút đi, có gì để từ từ nói.!”

Ngữ điệu của bà không nóng không lạnh, êm ái, quả thực rất có tác dụng trấn an lòng người.

Tô Kiến Vũ hừ một tiếng thật nặng, biểu thị sự phản nộ của ông.

Ái Thanh mím môi, sắc mặt cũng không tốt hơn bao nhiêu. Đây là lần đầu tiên cô cùng ba mình to tiếng, tuy có chút cảm giác tội lỗi trong lòng, nhưng cô không có ý định muốn xin lỗi ba. Tại sao ba lại coi thường bạn trai của cô, muốn cô không bao giờ gặp lại anh ?

“ Tóm lại, không cho phép con cùng người kia ở chung một chỗ, có nghe không?” Tô Kiến Vũ nhìn chăm chăm vào đứa con gái yêu quý của mình, một lần nữa lại thấp giọng cảnh cáo.

Ái Thanh quay mặt đi hướng khác, tránh né ánh mắt sắc nhọn của ba cô. Mặc dù trong tâm hồn luôn nể sợ ba, nhưng sức mạnh tình yêu cho cô dũng khí để kháng cự.

Hai cha con cố chấp không ai nhường ai.

“ Có nghe không?” Tô Kiến Vũ đập mạnh tay xuống bàn, cực độ không vui.

Ái Thanh yên lặng không lên tiếng, ngoảnh mặt làm ngơ, cúi đầu ăn bữa sáng, hoàn toàn thể hiện ý định không muốn thỏa hiệp.

Nhìn đứa con gái bảo bối từ trước đến nay đều ngoan ngoãn vâng lời, nhưng bây giờ lại vì một tên tiểu tử nghèo không danh tiếng gì mà dám cùng mình chống đối, Tô Kiến Vũ hoàn toàn không có cách nào nuốt trôi cơn giận.

“ Mới sáng sớm, mình đừng tức giận.” Tô phu nhân an ủi chồng mình đang tức giận đến nổi thở không thông, bà không hy vọng hai người tiếp tục cãi vã.

“ Nha đầu này căn bản không để tôi trong mắt!” Tô Kiến Vũ nổi trận lôi đình, giận đến mức không kiềm chế được.

“ Ái Thanh, con mau xin lỗi ba đi!” Tô phu nhân nhăn mày lại, giọng nói khó nhọc thúc giục.

Ái Thanh ngẩng đầu, nhìn sắc mặt tái xanh của cha, trong lòng tràn ngập áy náy.

“ Con nguyện ý xin lỗi ba về thái độ của mình, nhưng con vẫn muốn cùng Diệu Phong qua lại.” Cô kiên định nói.

“ Con...” Tô Kiến Vũ muốn nói nhưng không thốt nên lời.

“ Con rất tôn trọng ba, và hy vọng lần này ba cũng sẽ tôn trọng con.” Ái Thanh dừng cảm bày tỏ suy nghĩ của mình. Cô là người từ trước đến nay đều rất rõ ràng, vì sao cha cô lại phản đối việc này chứ ? Hai người cũng không có xung đột nha!

Cô cũng không bởi vì có bạn trai mà liền giảm bớt yêu thương đối với cha mẹ. Vốn cô đã có một kế hoạch từ trước. Dự định tìm một ngày nào thuận lợi sẽ giới thiệu bạn trai với cha mẹ mình. Xem ra, kế hoạch này đã bị lỡ rồi, điều này làm cô không khỏi thất vọng.

“ Đối phương không xứng với con!” Tô Kiến Vũ nói ra nguyên nhân chính ông phản đối. “ Con là con gái của Tô Kiến Vũ ta, tương lai là người thừa kế của Tô gia. Một tên sinh viên nghèo đi làm thêm kiếm tiền như hân, tiếp cận con thì nhất định có rắc rối!” Con gái ông còn quá trẻ, lại chưa từng tiếp xúc yêu đương cùng ai, đợi đến khi biết mình bị lợi dụng thì đã quá trễ rồi!

8. Chương 8

“ Diệu Phong không phải là loại người như vậy!” Ái Thanh lập tức phản bác. “ Anh ấy căn bản không biết con là con gái của ai!”

Yêu nhau đến nay đã được ba tháng, cô rất hiểu Huyền Diệu Phong. Đó là một chàng trai nghiêm túc, cá tính, lại có lí tưởng, tuyệt đối không phải là loại người có tâm cơ như trong suy nghĩ của ba mình.

Tô Kiến Vũ xem thường, hừ lạnh : “ Bề ngoài càng vô hại thì nội tâm bên trong lại càng thâm trầm, khó đoán, biết nhìn kẻ khác mà tính toán cho bản thân.” Ông lẫn lộn trên thương trường đã gần ba mươi năm, loại người nào cũng đã gặp qua. “ Loại người như thế càng phải đề phòng hơn gấp bội!”

“ Anh ấy không phải loại người như vậy!” Ái Thanh tức giận, phủ định không ngừng.

Người mình thích bị sỉ nhục, xem thường là kẻ không đáng một xu trong mắt của ba, khiến cô căn bản cực kì khó chịu.

“Cứ coi như bây giờ không phải thì sau khi biết thân phận của con, nó cũng biến thành như vậy!” Tô Kiến Vũ nói như đinh chém sắt.

Ái Thanh bịt chặt hai tai. Cô không muốn nghe những lời nói vô cùng tàn khốc, lạnh lùng, không chút nhân tính đó.

“Cho nên, hãy rời khỏi nó càng sớm càng tốt, có nghe không?” Tô Kiến Vũ chen vào, ra lệnh.

Mắt Ái Thanh ươn ướt lệ, cô bỗng đẩy ghế ra, không nói lời nào, lao như bay ra ngoài phòng ăn, rời khỏi nhà.

Tình hình đã phát triển không còn khống chế nổi trong lòng bàn tay mình, lửa giận trong lòng Tô Kiến Vũ không khỏi dâng cao. Ông quản lý cả một tập đoàn lớn với hàng chục công ty con dưới trướng, trên thương trường hô phong hoán vũ, sao có thể không giải quyết được chuyện tình cảm của con gái mình.

Ông sẽ chứng minh, lời nói của ông chính là lời vàng ngọc, bóp nát tất cả hoài nghi của con gái mình.

Huống chi, một tên tiểu tử nghèo quê mùa làm sao xứng với con gái của Tô Kiến Vũ ông.

Ông phải sớm tìm đối tượng ưu tú, xuất thân thế gia, môn đăng hộ đối, rồi nhân dịp tốt mà cho bọn trẻ qua lại tìm hiểu nhau, an bài cho bọn chúng.

Nhìn con gái lấy được người chồng tử tế là tâm nguyện cả đời của bậc làm cha làm mẹ.

Kiên trì, quyết định của ông tuyệt đối không được dao động.

Nổi giận bùng bùng, sau khi bỏ ra khỏi nhà, Tô Ái Thanh ngồi vào chiếc xe yêu thích, gạt mạnh cần ga, hỏa tốc phóng đi. Cô mở rộng cửa sổ xe, để cho gió tràn vào bên trong. Bởi vì người đàn ông đã chiếm giữ tâm hồn của cô, cô cũng bắt đầu thay đổi, thích gió. Phong, giống như là anh, lúc nào cũng vây bọc bay cạnh cô, bầu bạn, bảo vệ cho cô.

Suốt dọc đường đi, cô cắn chặt môi, không cho phép nước mắt mình rơi xuống.

Mặc dù sáng nay cũng có buổi học, nhưng hướng mà cô đang đi tới không phải là đến trường.

Ước chừng sau 20 phút rong ruổi trên đường, chiếc xe Benz đắt tiền yêu thích của cô cũng dừng lại trước cửa tiệm bán hoa. Nhanh chóng tắt máy, cô vội vàng xuống xe, đẩy cửa bước nhanh vào bên trong.

“Hoan nghênh...” Huyền Diệu Phong xoay người, còn chưa kịp nhìn thấy người thì một thân thể mảnh khảnh, mềm mại đã lao ngay vào trong ngực anh, làm anh sợ hết hồn.

Ái Thanh ôm chặt lấy người anh, đem gương mặt đang muốn khóc òa lên vùi sâu vào lồng ngực của anh.

“Ách...” Có chút bị dọa cho giật mình, anh cúi đầu, cuối cùng cũng nhận ra người đang ôm mình, “Thế nào? Đã xảy ra chuyện gì?” Anh dịu dàng hỏi thăm.

Ái Thanh ở trước ngực anh, cảm nhận được lồng ngực vững chắc cùng nhịp tim đang đập mạnh của anh. Giọng nói anh trầm thấp dịu dàng thoáng an ủi những suy nghĩ mông lung trong đầu cô lúc này.

“Ái Thanh?” Huyền Diệu Phong lo lắng hỏi: “Buổi sáng không phải có tiết học sao? Thế nào mà lại chạy đến đây vậy?”

Cô dựa vào anh, giọng nói có phần buồn bực: “Hôm nay anh đừng làm việc nữa, có được không?”

Huyền Diệu Phong cau mày, cảm thấy khó hiểu: “Không cần làm việc? Vậy muốn làm gì?”

“Theo em.” Ái Thanh nói lên yêu cầu bốc đồng.

Huyền Diệu Phong cảm thấy có điểm khác lạ: “Cùng em đi đâu? Có ý gì?”

“Ý ở trên mặt này!!” Cô bĩu môi, thì thầm nũng nịu.

Anh trầm mặc không nói. Anh luôn cố gắng kiếm thêm để kiếm tiền tự trang trải cho cuộc sống. Từ khi quen cô đến nay, thời gian anh dành riêng cho cô thật sự không nhiều, nhưng cô không hề oán hận, vẫn nụ cười ngọt ngào, là trụ cột tinh thần lớn nhất của anh. Vì vậy đối với yêu cầu khác thường hôm nay của cô, mặc dù cảm thấy rất kì quái nhưng anh cũng không ghét.

Chầm chậm đợi, lâu không thấy anh trả lời, Ái Thanh cảm thấy suy sụp, chán trường, đầu hạ xuống trên bờ vai anh. Trong nội tâm cô rất rõ, là cô tự mình gây chuyện khó xử cho anh: “ Thôi ... Coi như em chưa nói gì!”

9. Chương 9

Lời nói ban sáng của ba cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô, một cổ chua xót nổi lên trong lòng, làm cô thấp thỏm lo âu.

“ Em tức giận sao ?” Huyền Diệu Phong đặt tay lên vai cô, dịu dàng dò xét.

Ái Thanh lắc nhẹ đầu, mùi hoa nhẹ nhàng quyến luyến khoan khoái lưu lại trên người anh.

Anh cúi đầu, nhìn vào đôi mắt đen láy của cô, tròng mền võ nhẹ đôi má phấn hồng, cười nói: “Cùng anh đến trường xin nghỉ học buổi hôm nay!” Mỗi ngày đều liệu mạng làm thêm rồi lại học tập, anh cũng mệt mỏi, thi thoảng nghỉ ngơi thay đổi một chút cũng tốt.

Huống chi, anh cũng muốn tìm một cơ hội thật tốt để bồi thường cho cô, đền bù mấy ngày hôm nay cô bị anh lạnh nhạt.

Mեն Thanh mừng rỡ, những giọt nước mắt kiềm chế đã lâu cuối cùng thì không khống chế nổi mà cứ ào ào tuôn rơi.

Cô đột nhiên xuất hiện, khóc thút thít, khiến Huyền Diệu Phong hết hồn, anh cũng không hiểu nổi tâm trạng của cô tại sao lúc nào cũng phập phồng như vậy? Tâm tư con gái, thật khó có thể nắm bắt, đây cũng là điều khiến Huyền Diệu Phong anh đau đầu nhất.

Anh nghĩ, cho dù vất óc suy nghĩ thì mình vĩnh viễn cũng phải chịu thua trước vấn đề này.

“ Tại sao lại khóc?” Anh vụng về hỏi: “ Anh đã đồng ý đi cùng em rồi mà!”

“ Vâng!” Ái Thanh lung tung đáp lại một tiếng, lấy mu bàn tay lau đi nước mắt trên má: “ Cảm ơn... ” Cứ coi như là cô vui đến mức phát khóc đi!

Huyền Diệu Phong nhàn nhạt cười khổ: “Có cần thiết phải cảm động đến mức đấy không?” Hiếm khi anh hài hước trêu cô.

Cô không nói, im lặng tự khẳng định, đáp lại anh.

Anh cưng chiều cười cười, vuốt những sợi tóc mai của cô: “ Chờ anh một chút. Anh xin quản lý nghỉ!”

Cứ chỉ đơn giản nhưng cũng đủ để xoa tan những bất an trong lòng Ái Thanh. Từ tận đáy lòng, cô hoàn toàn tin tưởng người con trai mà mình yêu thương.

Mấy phút sau, Huyền Diệu Phong tháo chiếc tạp dề trên người xuống, sửa sang lại mái tóc ngắn của mình, khuôn mặt tuấn lãng trông vô cùng sáng khoái .

“ Đi thôi!” Anh chủ động dắt tay cô, rời khỏi tiệm hoa.

Ái Thanh nắm thật chặt bàn tay anh, cảm giác cứ muốn nắm thật chặt bàn tay này, cứ như vậy mãi mãi không muốn buông ra.

“ Anh chỉ có chiếc xe máy này thôi, em có để ý không?” Huyền Diệu Phong biết cô có một chiếc xe hơi sang trọng màu lá phong đỏ, không biết liệu cô có chịu nổi thiết thòi khi cùng anh du ngoạn trên chiếc xe máy đã cũ kĩ này không. Thật ra anh cũng tò mò về cô nhưng anh chưa bao giờ hỏi đến gia cảnh hay thân phận của cô.

“ Không ngại chút nào hết!” Ái Thanh dứt khoát trả lời, không chút nghĩ ngợi.

Chỉ cần được ở bên anh, cái gì cô cũng không để ý.

Huyền Diệu Phong lấy từ trong cốp xe ra một chiếc mũ bảo hiểm, đội nó lên đầu cho cô, sau đó thì bật cười.

“ Cười cái gì?” Ái Thanh bĩu môi, nũng nịu lầu bầu: “ Thật kì quái sao?” Cô từ trước đến giờ chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng mình khi đội mũ bảo hiểm, nhất định là rất buồn cười.

“ Thật đáng yêu!” Dứt lời, Huyền Diệu Phong càng cười sâu hơn.

Nhìn quen hình ảnh hoàn mỹ của cô, bây giờ bộ dạng này khiến anh cảm thấy thật mới mẻ, cảm giác giống như hai người gần nhau hơn được một chút.

“ Thật sao ?” Ái Thanh dò xét khuôn mặt tươi cười của anh , giọng điệu tràn đầy nghi ngờ.

Anh rõ ràng đang giấu cợt cô!

“ Thật! Thật” Huyền Diệu Phong đáp lại, nhấn mạnh hai tiếng như tỏ ý anh đang nói thật lòng.

Dưới ánh mặt trời, chính anh, sáng chói đến mức khiến cô phải nheo mắt lại, tâm hồn ngay lập tức bị nụ cười tuấn lãng đẹp rực rỡ cướp đi, chẳng còn tâm trí đâu mà gặng hỏi xem lời của anh chân thật là bao nhiêu.

“ Lên xe đi!” Huyền Diệu Phong vỗ vỗ lên chiếc yên xe, lau bớt lớp bụi bám rồi tự mình ngồi lên cầm lái trước, nổ máy, chờ cô ngồi lên sau.

Ái Thanh do dự một lúc, rồi chậm chậm ngồi lên. Cảm giác không quen khiến cô bị mất thăng bằng, đôi mày thanh tú nheo lại.

“ Chuẩn bị xong chưa?” Anh cẩn thận quay đầu lại xác nhận.

Cô lắc la lắc lư, cường bách chính mình, coi thường cảm xúc khó chịu hiện tại, nhẹ nhàng nói : “ Ủ! Chuẩn bị xong rồi!”

Trước khi xuất phát, Huyền Diệu Phong duỗi tay dài ra phía sau tìm lấy hai tay bé nhỏ mềm mại của cô, đem chúng ôm lấy eo mình: “ Ngồi vững vàng đó!” Giọng điệu của anh giống như đang dặn dò một đứa trẻ con.

Ái Thanh khê cười, tựa đầu vào lưng anh. Mặc cho nhiệt độ trên người anh khiến toàn thân cô tê liệt nhưng trong lòng thì lại vô cùng ngọt ngào, cô nguyện ý cùng anh đi đến tận nơi chân trời góc bể.

Về phần những lời nói của cha, cô căn bản đã vứt bỏ ngoài tai. Việc này không đáng lo. Cô tin vào con mắt của mình, tin vào cảm giác của bản thân. Niềm tin cô dành cho anh tuyệt đối không thay đổi.

Chiếc xe chậm chậm xuất phát. Gió tạt lên khuôn mặt của cô, Ái Thanh nhắm mắt lại, muốn được tận hưởng cảm giác từng loại tiếng vang xẹt ngang qua tai mình.

Hô hấp của cô đều đều, trái tim không ngừng nhảy nhót, trong lòng lặp đi lặp lại câu nói kia....

Em thích anh, rất thích, rất thích...

10. Chương 10:

Đang Cập Nhật

11. Chương 11

Mặc dù anh không đủ lãng mạn, cũng không biết nói lời ngon tiếng ngọt nhưng hành động của anh đủ chứng minh tâm ý anh dành cho cô. Cứ cho là người nhà phản đối chuyện tình yêu của bọn họ thì cô cũng sẽ quyết không chịu đầu hàng số phận.

Cùng anh ở chung một chỗ, phương tiện giao thông là chiếc xe máy đã cũ, ăn là hàng quán ven đường nhưng cô thật sự vui vẻ, thật thỏa mãn, giống như có trong tay cả thế giới.

Trước kia, những điều này cô chỉ hình dung được qua các tiểu thuyết hay phim truyền hình, khi đó cô còn tự cười nói với chính mình, nó thật quá khoa trương. Nhưng giờ đây, chính bản thân cô được trải nghiệm, mới thấy chẳng chút khoa trương, giả tạo nào.

“ Đi thôi!” Huyền Diệu Phong lên tiếng, cắt đứt suy nghĩ của cô.

Ái Thanh đáp lại anh bằng một nụ cười rục rờ ngọt ngào. Lúm đồng tiền, đôi lông mày, mắt của cô, môi của cô, tất cả đều đang cười.

Anh ngưng mắt lại nhìn cô, muốn in sâu khoảnh khắc rung động lòng người này. Giây phút này, anh cảm nhận rõ một điều. Anh yêu cô, yêu sâu sắc như thế nào, thậm chí còn phác họa được hình ảnh tương lai của bọn họ trong tâm trí mình.

Anh sẽ cố gắng bằng tất cả những gì anh có, ra sức làm việc, tìm kiếm việc làm thêm, sẽ cho cô một cuộc sống bình yên, hạnh phúc và đầy đủ nhất.

Bốn phía xung quanh nhiệt độ khá thấp, nhưng trong lòng hai người lại vô cùng ấm áp.

Trời mưa.

Mưa rơi kinh người, có cả những tiếng sấm ùng ùng, những tia chớp màu xanh.

Như thế này thật tốt. Ông trời ban cho một trận mưa to thật đúng lúc. Tối nay, thế là khỏi xuống núi.

Khi Huyền Diệu Phong cảm thấy thật áy náy, muốn nói điều này cùng Tô Ái Thanh thì phát hiện ra cô không những lơ đãng, mà bộ dạng còn cực kì vui vẻ.

“ Chúng ta rất có thể phải ngủ lại trên núi qua đêm nay!” Cho dù mưa đã tạnh, anh cũng không muốn bấp chập nguy hiểm mà tùy tiện lên đường.

Vì cô, anh suy nghĩ lại thật cẩn trọng, vô tình làm tăng thêm vài phần nam tính của người đàn ông trưởng thành. Chắc chắn và vô cùng có trách nhiệm.

Ái Thanh hưng phấn như một đứa trẻ, liên tiếp gật đầu đồng ý.

Kể từ lúc đó, cô có lý do đoàn hoàng ở lại bên anh, không ngờ ý trời lại hợp lòng người đến vậy.

Buổi sáng, tranh cãi với cha đã tạo cho cô một áp lực. Vì muốn giải trừ những vướng mắc trong lòng, cô chỉ tạo điều kiện để anh đối xử với cô dịu dàng và đầy yêu thương, lật đổ hoàn toàn những giả thiết hoang đường của cha, đồng thời tiêu diệt mọi lo lắng bất an còn sót lại trong lòng cô.

Sự thật chứng minh, anh là người có cá tính ngay thẳng, biết quan tâm chăm sóc người khác, tuyệt đối không phải là kẻ tiểu nhân tiếp cận, lợi dụng cô vì mục đích khác.

“ Anh đi hỏi xem nơi này có chỗ nào tá túc được đây, em chờ chút nhé!” Huyền Diệu Phong đứng lên, tiến về phía ông chủ quán trà hỏi.

Mấy phút sau, anh trở lại, thần sắc nặng nề: “ Anh đã gọi điện hỏi thử mấy khu nhà nghỉ gần đây, nhưng tất cả đã đầy khách rồi!” Anh dừng lại, rồi tiếp tục nói : “ Chỉ có một khách sạn suối nước nóng là còn dư phòng trống!”

Ái Thanh nghi hoặc nhìn anh: “ Đó không phải là chuyện tốt hay sao?”

Còn phòng trống là chuyện rất may mắn, nhưng tại sao anh ngược lại trông có vẻ khó xử như vậy?

“ Nhưng giá phòng thì...không được tiện cho lắm!” Anh nói ra sự thật. Xét theo tình trạng kinh tế hiện nay của anh, một đêm mà giá lên đến mấy ngàn tệ, thật sự là một khoản tiêu khá nặng nề.

“ Thi thoảng xa xỉ một lần cũng đâu có sao mà!” Ái Thanh lờm anh, băn khoăn. Cô từ trước đến giờ chưa bao giờ cân nhắc qua vấn đề tiền bạc, cũng không có suy tính nói: “ Chúng ta đi đến đó ngay đi!”

Trong ví da của cô có cả trăm nghìn tệ tiền mặt, đó là chưa kể đến mấy vạn tệ trong thẻ tín dụng, chừng đó thôi cũng đủ thuê cả chục căn phòng còn dư.

Lập tức, Huyền Diệu Phong cảm thấy tự tôn phái nam của mình bị tổn thương. Khuôn mặt tuần tú xet qua một tia thất sắc, không vui.

“ Anh đi gọi điện thoại bảo họ phái xe đến đón chúng ta!” Anh lạnh nhạt nói, cố gắng đè nén sự khó chịu trong tâm.

Chỉ là, Ái Thanh vẫn như cũ phát hiện ra sự chuyển biến trong tâm tình của anh. Cô vốn đã nhạy bén trong việc quan sát, đối với anh lại càng coi trọng cùng quan tâm.

Nhưng cô cũng không nhận rõ rằng lời nói của mình cũng đã vô tình động chạm, tổn thương đến tự ái của anh.

Chờ đợi ước chừng khoảng mười phút đồng hồ, một chiếc xe sang trọng do khách sạn kia phái đến, bằng hiệu suất làm việc cao nhất, đưa họ đến nơi đã định.

12. Chương 12

Trước quầy lễ tân của khách sạn, người qua lại nhìn thấy một đôi nam nữ tranh cãi, ý kiến không đồng nhất.

“ Xin cho tôi một phòng hai người!” Tô Ái Thanh không biết đã nói đến lần thứ mấy với cô nhân viên lễ tân.

“ Hai phòng cho hai người.” Huyền Diệu Phong cũng không biết cãi chính lại bao nhiêu lần.

Cô lễ tân trong quầy không khỏi che miệng trộm cười: “ Hai vị đã quyết định xong chưa ạ?”

Đây là một đôi tình nhân trẻ khá thú vị. Nhưng ngược với thông thường, cô gái này yêu cầu ở chung một phòng, còn anh chàng kia lại kịch liệt phản đối.

“ Một phòng đôi!” Tô Ái Thanh vẫn cố chấp không chịu từ bỏ, không thèm để ý chút nào đến ánh mắt khác thường của người ngoài nhìn vào.

Lần này, Huyền Diệu Phong không nói gì nữa, trực tiếp mở ví ra, lấy thẻ tín dụng tính tiền. Tiền phòng tất nhiên không tiện đối với anh, nhưng anh cần phải trả, để duy trì tôn nghiêm phái nam của mình.

Cô lễ tân nhanh chóng làm thủ tục, quẹt thẻ, viết hóa đơn, rồi đưa đến trước mặt anh.

Huyền Diệu Phong kí nhanh tên, tiền đã chuyển khoản, anh không dám nhìn lâu con số trên tờ hóa đơn.

Ái Thanh nhìn theo khuôn mặt đang căng thẳng của anh, trong lòng nồng đậm cảm giác áy náy, Cô chỉ cố thỏa mãn mình, đưa ra yêu cầu mà không để ý đến cảm nhận của anh.

“ Đây là chìa khóa phòng của hai vị.” Cô lễ tân cất giọng dịu dàng và vô cùng chuyên nghiệp.

“ Cảm ơn!” Huyền Diệu Phong nhận lại chiếc thẻ, xoay người đi về phía thang máy. Đi được vài bước, anh dừng lại, xoay người, thấy Ái Thanh vẫn đứng đó mà không bước theo. “ Thế nào?” Anh dịu dàng hỏi, không có vẻ gì là không vui.

Ái Thanh cắn môi, bởi vì anh trước sau vẫn cứ dịu dàng như vậy khiến trái tim cô càng thêm ê ẩm.

“ Không có việc gì.” Cô nở nụ cười vui vẻ, cất bước tiến đến gần anh, yêu kiều khoác lên cánh tay của anh.

Cô biết, chuyện vừa rồi có làm anh giận. Dù vậy, anh cũng không hề nói nặng với cô dù chỉ một câu. Sự dịu dàng và cá tính của anh khiến cô càng thêm áy náy.

Bon họ bước vào trong thang máy cao cấp đi tới tầng lầu tương ứng. Tìm được phòng theo mã số ghi trên thẻ chìa khóa, Huyền Diệu Phong thuận thể mở cửa. Cửa vừa mở, đập vào mắt anh chính là một không gian vô cùng xa hoa, rộng rãi khiến anh giật mình.

Vậy mà đối với người xuất thân hào môn thế gia như Ái Thanh mà nói, căn phòng trước mắt còn thua xa phòng ngủ của cô, gương mặt xinh đẹp vô cùng bình tĩnh, chẳng chút xao động.

Nhìn thấy sự tự nhiên trong mắt cô, Huyền Diệu Phong bất giác cảm thấy mình đã quá kinh ngạc, giống như cậu bé lần đầu được nhìn thấy cầu vồng.

“ Không hài lòng sao?” Hỏi xong, anh không khỏi cảm thấy buồn cười.

Anh đang tìm xem trong căn phòng đắt giá này có cái gì đáng giá để mà bị chặt chém đến vậy. Chiếc giường rộng Kingsize, đầy đủ mọi đồ dùng điện tử, phòng tắm so với căn phòng sinh viên mà anh đang thuê còn rộng hơn gấp mấy lần.

Đó là còn chưa kể có một gian bếp tự nấu, tủ lạnh thì đầy đủ các loại đồ uống, còn có hai bữa ăn phụ tặng kèm.

Nhưng cũng đã nói qua, giá phòng cao ngất ngưỡng, khi nhìn đến những thiết bị cùng dãi ngộ này thì thấy đó là chuyện đương nhiên.

Nghĩ đến đã chi đến tận năm con số, đó là số tiền tiết kiệm do anh cật lực làm thêm mới có, Huyền Diệu Phong lại cảm thấy tim nhói đau.

Hơn hai vạn tệ, gần hai tháng sinh hoạt của anh. Anh có thể trả tiền thuê phòng, một ngày ba bữa cơm cùng tiền đổ xăng xe, thế mà chỉ trong tối nay đã bị tiêu xài hết.

Nhận thấy tâm tình anh đang xuống thấp, Ái Thanh liền nghĩ phải làm cái gì đó để xua tan không khí kì dị này: “ Diệu Phong, chúng ta uống một chai rượu vang đỏ có được không?”

Ban đêm, trời mưa, cùng nhau nghe nhạc, thưởng thức rượu vang, rất lãng mạn.

Huyền Diệu Phong im lặng nhìn cô, không có tiếp lời.

“ Tôi muốn gọi dịch vụ phòng.” Tô Ái Thanh nhắc điện thoại lên, nói một cách rất tự nhiên thành thạo trên ống nghe điện thoại.

Huyền Diệu Phong lắng nghe ngữ điệu thông dong, kì lạ và xa cách của cô. Đó là một Ái Thanh hoàn toàn xa lạ với anh, giọng điệu ra lệnh tự nhiên cứ như đó là thói quen vốn có của cô.

Cúp điện thoại, Ái Thanh xoay người nhìn anh. Ánh mắt đen của anh có vẻ đang suy nghĩ điều gì, trái tim cô co lại: “ Thế nào?”

Anh đang quan sát cô, giống như đang nhìn một người xa lạ.

Huyền Diệu Phong nhíu lông mày lại, nghĩ ngợi trong giây lát, rồi dùng một giọng đặc biệt trầm thấp, thành thực nói: “ Đột nhiên phát hiện, nhìn em bây giờ không giống em...”

Cô không hiểu: “ Không giống ở chỗ nào?”

Khuôn mặt anh trông rất nghiêm túc, thử hình dung ra cảm nhận kì dị trong nội tâm: “ Giống như...rất xa cách!” Đây cũng là biểu thị cực hạn của anh: “ Anh cũng không có ý nói như vậy!”

Cảm xúc đột nhiên biến chuyển, anh cũng không biết phải truyền tải thế nào cho cô hiểu.

Không biết thế nào, Ái Thanh nghe anh nói, trong lòng dấy lên một cảm xúc lạ: “ Em ở bên cạnh anh! Vẫn luôn ở đây, và cũng sẽ luôn ở đây!..” Cô khẩn thiết và tỏ một thái độ nghiêm túc, không có chút qua loa dối lừa.

Huyền Diệu Phong nhìn cô, cô vẫn đang ở trước mặt anh nở nụ cười ngọt ngào, xinh đẹp như mọi khi, thế nhưng không hiểu sao anh vẫn trầm mặc, tâm tình rất phức tạp.

Ái Thanh rất ghét bầu không khí nặng nề bao trùm lên hai người như thế này. Buồn bực, cô cảm thấy mình như sắp thở không nổi, đành giả bộ thích thú trêu đùa anh: “ Diệu Phong...anh đang giận em sao?”

Anh chưa mở miệng, chuông cửa đã reo lên trước, phá vỡ không khí trầm mặc.

Ngừng lại, anh tránh câu hỏi của cô, đi đến trước cửa phòng, phục vụ đã đưa rượu vang đỏ đến.

Phục vụ vừa rời đi, bên trong phòng lại trở về không khí kì dị lúc trước.

Không được! Không thể để cho bầu không khí rừng mình này tiếp diễn. Cô phải chủ động lên!

Ái Thanh từ trong tủ phòng bếp lấy ra hai ly rượu. Dắt tay anh cùng ngồi xuống ghế salon, âm điệu cô cao vút có vẻ đang cao hứng bừng bừng: “ Nào, chúng ta cùng uống đi!”

Cô rót rượu vang vào hai chiếc ly, nâng ly muốn anh cùng uống với mình.

13. Chương 13

Do dự một lát, Huyền Diệu phong cũng nâng ly lên, đáp lại lời mời của cô.

Sau mấy ly, tửu lượng của cô không thể thắng nổi, đã bắt đầu cảm thấy ngà ngà say. Cô gối đầu lên vai anh, cố gắng chống đỡ thân thể bỗng bệnh không còn chút sức lực của mình.

“Diệu Phong...” Cô gọi tên anh, chứa đựng tất cả tình yêu say đắm.

Anh nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt thanh khiết đã nhuộm hồng vì men rượu của cô, lặng lẽ đợi cô nói tiếp câu sau.

“ Em có chuyện muốn nói cho anh biết!” Cô chớp nhẹ mắt, thì thào nói.

Anh không lên tiếng, nhưng cô biết anh sẽ chú ý lắng nghe.

Cho dù đã quyết định sẽ thẳng thắn nói cho anh biết tất cả, nhưng khi muốn mở miệng, thì thực sự vẫn cần một dũng khí rất lớn.

Một hồi lâu, Ái Thanh mới tiếp tục mở miệng,: “ Em...” Cô dừng lại, quyết định thay đổi cách bắt đầu chủ đề: “ Anh có biết người tên Tô Kiến Vũ không?”

“ Tô Kiến Vũ?” Huyền Diệu Phong nghi ngờ, thấy cô tự nhiên nói chuyện không đâu, liền đặt câu hỏi,“ Chỉ tịch hội đồng của tập đoàn Phách Thiên?”

“ Đúng vậy!” Ái Thanh tựa như vừa nghe được một câu chuyện tiêu lâm, đáp lại.

“ Tại sao lại nhắc đến ông ấy?” Anh không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Tô Kiến Vũ là một đại gia trong giới thương nhân, có thể nói ông ấy là người cực kì tài giỏi. Mới ngoài năm mươi tuổi, ông ấy đã có trong tay một khối tài sản kinh người, là đối tượng học tập mà anh kính nể nhất.

“ Ông ấy là ba em.” Ái Thanh nhìn chằm chằm lên mặt bàn, không dám ngẩng đầu lên nhìn anh.

Huyền Diệu Phong bởi vì quá độ kinh ngạc mà sững sờ.

“ Thật xin lỗi, em không cố ý lừa gạt anh.” Cô cảm thấy thân thể anh rung lên. Một cảm giác áy náy tự nhiên lan tỏa.

“ Em là con gái của Tô Kiến Vũ?” Anh cố nén tức giận, bắt lấy cánh tay mảnh khảnh của cô, ép cô phải nhìn thẳng vào mặt mình.

Bạn gái qua lại suốt ba tháng nay của anh, cư nhiên là một thiên kim tiểu thư? Tin này với anh như sét đánh giữa trời quang, giáng một đòn mạnh mẽ vào trái tim anh.

Ái Thanh gật đầu, mặt áy náy: “ Thật xin lỗi, đến bây giờ mới nói cho anh biết được!”

Phản ứng kịch liệt của anh khiến cô giật mình sợ hãi. Quả nhiên, anh rất dễ ý.

Thân phận quan trọng như vậy sao? Cha thì kịch liệt phản đối, còn bạn trai thì lại không tin cô. Khắp nơi trong lòng cô nhói đau, mờ mịt , luống cuống, không biết phải làm thế nào...

Yêu một người, vì sao phải phức tạp như vậy?

Huyền Diệu Phong nhớ đến lúc cùng cô đi dạo chợ đêm, ăn quán ven đường, chịu thiệt thòi mà ngồi lên xe máy cũ của mình, quả thật anh cảm thấy mình giống như một tên đại ngốc, ngốc nhất trên thế giới.

Cô là kẻ kiêu ngạo, có gia thế bối cảnh hiển hách, còn anh lại quá mộc mạc. Anh cảm thấy mình không còn đất dung thân.

“ Diệu Phong?” Về mặt của anh lạnh lùng làm Ái Thanh lo lắng nói: “ Nói cho anh biết chuyện này là để giữa hai chúng ta không còn bí mật. Anh đừng nghĩ quá nhiều!” Cô vội vàng nói ra dụng ý.

Cô không nói ra ngoài miệng chính là: cô muốn chứng thực, anh không phải người đàn ông có ý đồ xấu đến tiếp cận cô. Mặc dù biết được thân phận của cô thì cũng không thay đổi tính tình cố gắng, siêng năng vốn có của anh.

Tròng mắt Huyền Diệu Phong đen ám đạm, tâm tình vẫn còn kinh hãi, chưa thể điều chỉnh để tiếp nhận sự thật này: “ Anh.... anh đi tắm đây.” Anh đứng dậy, không hề nhìn cô một cái.

Ái Thanh vội vàng đuổi theo, từ phía sau ôm lấy anh, cảm giác nếu cô không làm như vậy thì cô sẽ mất anh ngay tức thì.

“Nếu anh không vui, anh có thể mắng em mà!” Cô ghen ngào nói nhỏ, nước mắt rưng rưng.

Huyền Diệu Phong khép chặt mắt lại, sau đó mới chậm chậm buông ra: “ Anh chỉ là cần chút thời gian để tiếp nhận sự thật này, anh muốn tự điều chỉnh tâm tình.” Anh nhẹ nhàng nói ra sự thật.

Bởi vì anh không có sở trường dùng lời nói dối ngọt ngào để làm người khác thấy vui vẻ. Điều đó sẽ làm tổn thương đến tự trọng của anh, và anh cũng không muốn thay đổi.

“ Anh không giận em sao ?” Trong nội tâm Ái Thanh thấy vui mừng, nhưng nước mắt cứ rơi loạn xạ trên khuôn mặt, có cả kích động lẫn cảm động.

“ Có một chút.” Huyền Diệu Phong thật thà thừa nhận, sau đó dùng giọng trầm thấp, chậm rãi nói: “ Bảo hoàn toàn không để ý thì là gạt người!”

Bị coi như không biết gì, trước hay sau vẫn là cảm giác không hề dễ chịu. Anh không phải thánh nhân, đương nhiên sẽ dễ ỷ.

Trái tim Ái Thanh giống như bị đâm một nhát.

“ Thật xin lỗi...” Ái Thanh khổ tâm tự trách, cô tức giận sự tùy hứng của bản thân đã làm tổn thương đến anh.

“ Anh không có yếu đuối không chịu nổi một kích như vậy đâu.” Gương mặt tuấn lãng không lộ ra vẻ gì, ngược lại với tâm tình đang vô cùng phức tạp của anh. “ Ái Thanh, anh chỉ muốn đi tắm thôi!”

“ Ừm....” Cô chần chờ trong chốc lát, cuối cùng cũng buông tay ra, lui về phía sau hai bước.

Khi cửa phòng tắm đóng sập lại, từ tận đáy lòng Ái Thanh cảm thấy vô cùng lo sợ. Anh có thể sẽ cứ như vậy mà đẩy cô ra khỏi trái tim, không cho cô một lối nào để bước vào nữa.

Nỗi bất an mãnh liệt giống như một con mãng xà cuốn chặt lấy thân thể cô, siết chặt đến mức làm cô hít thở không thông.

Cô phải làm gì để đền bù lại những hiểu lầm này? Cô muốn cho anh biết, cho dù thân phận có thể nào thì cũng không thể làm thay đổi tình cảm cô dành cho anh.

Và có cách gì, để nhấn nhủ lửa nóng tình yêu trong cô hoàn toàn là thật lòng?

Ái Thanh đứng chôn chân tại chỗ, lâm vào trầm tư.

.....

Tắm rửa xong xuôi, Ái Thanh khoác áo choàng tắm lên người bước ra, đi đến trước mặt Huyền Diệu Phong.

Anh ngẩng đầu, nhìn thấy một đôi mắt vừa xinh đẹp, ướt át đang chăm chú nhìn mình. Cô không thoa son phấn nhưng hơi nước từ trên người cô lại tỏa mát ra một hương thơm mê hoặc lạ thường, hồn nhiên mà lại hấp dẫn.

Ý thức được cô có phần khác lạ, anh đột nhiên cảm thấy không được tự nhiên, mắt cứ chuyển tầm nhìn liên tục, cường bức chính mình rời đi sự chú ý từ phía cô: “ Anh ngủ trên ghế sofa!”

Giường rất lớn, hai người cùng ngủ trên đó cũng chẳng phải là vấn đề gì. Nhưng anh không thể đảm bảo nếu ngủ cùng một giường với cô thì sẽ không xảy ra chuyện gì. Chỉ cần nghĩ thôi, anh thấy mình bắt đầu táo bạo...

Huyền Diệu Phong với tay, ôm lấy chân gối lông vũ, vội vàng muốn rời khỏi trận địa.

Ái Thanh hoảng hốt, bởi vì khẩn trương mà cổ họng cô khô khốc, trong lòng lại thẹn thùng, mở miệng: “ Ôm em đi .”

Anh sửng sốt vài giây mới hiểu ý, sau đó đơ cứng thành một pho tượng.

“ Diệu Phong...” Cô bắt chắp tất cả: “ Ôm lấy em đi .”

Nếu theo lý trí, anh nên làm như mình không nghe thấy gì rồi cứ thế ôm gối rời đi. Thế nhưng hai chân anh cứ như mọc rễ ở đây, không chịu di chuyển.

Ái Thanh cứ lặp lại thêm một lần, chậm rãi đi đến phía sau lưng anh.

Cảm nhận được thân thể mềm mại của cô đang tiến sát vào mình, Huyền Diệu Phong cảm thấy hô hấp rối loạn. Lý trí cùng tình cảm đang giành co nhau, quấy rối nghiêm trọng đến suy nghĩ của anh.

Từ lúc muốn ở chung một phòng đôi, Ái Thanh đã tính toán sẵn sẽ làm như vậy. Sau khi cô tiết lộ thân phận của mình, giữa hai người như có một khoảng cách đóng băng, buộc cô phải bỏ qua sự dè dặt của bản thân, dũng cảm mở miệng.

Cô yêu anh, nguyện trao tất cả cho anh.

“ Em uống rất nhiều rượu nên say rồi phải không ?” Huyền Diệu Phong trấn định, cố gắng rời bỏ thân thể mềm mại thơm phức sau lưng.

“ Em rất thanh tỉnh.” Ái Thanh gần như nỉ non: “ Em cũng biết rõ mình đang làm gì!”

Hầu kết của anh đông lại, hết sức đè nén sự kích động đang bị cô khơi mào: “.....” Anh chắc chắn muốn cự tuyệt, nhưng lại không nói được tiếng nào.

“ Em yêu anh.” Cô dán chặt mình lên tấm lưng của anh, thổ lộ tình yêu say đắm của mình.

14. Chương 14

Huyền Diệu Phong thở dốc vì kinh ngạc, rung động không dứt. Vì thế mà chút lý trí cuối cùng còn sót lại của anh đã bị ngọn lửa tình của cô hoàn toàn thiêu đốt. Chỉ là... anh vẫn đứng yên, án binh bất động.

Cho đến khi cách một lớp áo cô hôn lên lưng anh thì anh rốt cuộc cũng tuyên cáo mất khống chế. Xoay người, cúi đầu hun hăng hôn lên đôi môi mềm mại ngát hương của cô. Mà cô cũng thiết tha đáp lại anh.

Từ khi hai bờ môi nóng rực kề nhau, lửa tình bén cháy đến quên mất bản thân, chỉ có ham muốn đòi hỏi đối phương cùng nhau trầm luân trong biển tình, trong mắt trong lòng đều tồn tại hình bóng của đối phương.

Huyền Diệu Phong sớm đã quên mất sự chênh lệch thân phận giữa hai người, say mê mùi hương trên đôi môi của cô, in xuống dấu ấn riêng của bản thân mình.

“ Diệu Phong...” Ái Thanh nhắm hờ đôi mắt đẹp lại, vững vàng muốn tiến thêm một bước.

Mặc dù hiểu được đây là lần đầu tiên của cô, nhưng Huyền Diệu Phong căn bản không thể kiềm chế được.

“ Em yêu anh..... Diệu Phong, em yêu anh..... Em yêu anh!” Ái Thanh thì thầm từng lời, lặp đi lặp lại bên tai anh.

Ái Thanh tựa vào lồng ngực của anh, nép người, lắng nghe âm thanh vui tươi đang nhảy nhót trong lòng, quyến luyến từng hơi thở của anh. Trong lòng tràn đầy cảm xúc hạnh phúc cùng thỏa mãn.

Từng tế bào trong cơ thể cô đều đang reo hò, tụ hội lại ở đây nói yêu anh, yêu anh, rất yêu anh.

Trước lúc ngủ thật say, cô cảm thấy quyết định của mình là chính xác. Cùng người mình yêu hợp làm một là một loại tư vị thật tuyệt vời, còn hơn cả tưởng tượng của cô.

“ Em yêu anh....” Ái Thanh mang theo mỉm cười. ngọt ngào đi vào giấc mộng.

Dừng mắt nhìn gương mặt đỏ hồng của cô, Huyền Diệu Phong khẽ mỉm cười, anh cảm thấy mình bị mê muội.

Vì cô anh càng cần phải cố gắng hơn nữa, phải nhanh chóng trở thành người đàn ông xứng đáng với cô.

“ Anh cũng yêu em.” Anh bắt giấc nói ra, giọng nói lộ ra sự cương chiều vô hạn. Qua hơn hai mươi mấy năm sinh sống, đây là lần đầu tiên anh nói như thế với một cô gái.

Anh nằm xuống bên cạnh, cánh tay cường tráng ôm chặt lấy vòng eo của cô. Những đường cong uyển chuyển nữ tính nằm gọn trong ngực anh, anh lại phát hiện khát vọng vừa mới được dập tắt đang bắt đầu nhem nhóm trở lại.

Bất đắc dĩ, Huyền Diệu Phong không thể không làm gì khác hơn là lật người trở dậy, vọt đến phòng tắm dội nước lạnh, cân bằng lại phản ứng sinh lí kịch liệt.

Cứ như vậy, vài chuyển tới tới lui lui, rốt cuộc cũng cũng thấm mệt, anh cuối cùng cũng nằm xuống được bên cạnh người con gái mình yêu thương, trân trọng cho tới khi trời sáng.

.....

Bởi vì muốn nhanh chóng thành công, Huyền Diệu Phong so với trước kia càng thêm cố gắng, một ngày làm bằng cả hai ngày, cũng tự mình đến các công ty xin phỏng vấn.

Anh tin tưởng, chỉ cần có cố gắng, nhất định sẽ có hồi báo.

Hơn nữa, khi anh biết cha của bạn gái, doanh nhân vang danh trên chốn thương trường Tô Kiến Vũ đang kịch liệt phản đối bọn họ yêu nhau thì chuyện này đã kích thích ý chí chiến đấu của anh, anh thề một ngày nào đó phải cho ông nhìn anh bằng con mắt kính nể.

Hôm trước, anh nhận được điện thoại thông báo tin mình phỏng vấn tốt và được nhận vào một công ty giải trí mới thành lập không lâu tại Đài Loan, công ty đó trực thuộc một tập đoàn xuyên quốc gia nổi tiếng. Tin này làm cho anh phấn chấn không thôi.

Hôm nay là ngày đầu tiên chính thức làm việc. Huyền Diệu Phong đã dậy từ sáng sớm tinh mơ, mặc bộ let cùng giày da mới tinh mà anh đã đặc biệt mua, đứng trước gương tự nhìn bản thân lần cuối cùng, chắc chắn tất cả không có điều gì sai sót. Anh hưng phấn, ôm cặp, tâm tình đầy hy vọng lên đường đến công ty. Một cuộc sống mới đang bắt đầu.

Đến hết nửa ngày, những việc anh phải làm không ngừng được truyền đến. Nhưng anh lại rất thích thú, hưởng hết sự bận rộn thú vị trong công việc.

Có lẽ anh trời sinh đã mang số mạng vất vả! Một khắc cũng không được nhàn rỗi. Huyền Diệu Phong trong lòng thâm nghĩ mà tự giễu.

“ Này, người mới, có muốn đi ăn cơm cùng hay không?” Mấy đồng nghiệp nam cùng ngành nhiệt tình mời.

Huyền Diệu Phong cười cười, lắc đầu từ chối một cách nhã nhặn: “ Tôi còn mấy tài liệu chưa đánh xong, cảm ơn mọi người đã nhiệt tình mời!”

“ Liều mạng như vậy làm gì? Buổi trưa có đầy nhanh tốc độ làm việc thì cũng không được tính thêm tiền thưởng đâu!” Anh chàng đeo mắt kính vuông xem thường.

Huyền Diệu Phong cũng vẫn chỉ cười nhẹ, không nói gì.

Dù sao, nói những lời khách sáo không phải là sở trường của anh, sợ mình nói chuyện không khéo lại đắc tội với người ta, nói ít một chút vẫn là tốt hơn cả.

Thấy anh không có ý đi cùng, mấy đồng nghiệp kia cũng không miễn cưỡng, cùng nhau rời đi.

Diệu Phong lại một lần nữa vui đầu vào công việc, chuyên tâm xử lý tài liệu trên tay.

15. Chương 15

Anh phải sớm làm quen với quá trình công việc, có như vậy mới có thời gian học hỏi những công việc mới, cũng là tăng thêm một phần cơ hội tiến đến thành công hơn so với những người khác.

Phòng làm việc lớn như thế, các nhân viên khác đã đi ra ngoài hoặc lên căng tin trên lầu dùng cơm, chỉ có tiếng gõ bàn phím lạch cạch làm bạn cùng anh.

Bỗng nhiên có tiếng bước chân dồn dập hướng tới, người tới phát hiện thấy anh đang ở đó mừng rỡ mà hét lên một tiếng, rồi bằng tốc độ nhanh nhất vọt tới trước mặt anh.

Diệu Phong bị khuôn mặt một người đàn ông xa lạ tiếp xúc quá gần mà hoảng hồn, vội vàng ngửa ra sau, cùng hắn giữ khoảng cách.

“ Thật đẹp trai.” Người đàn ông kia trực tiếp ca ngợi, sau đó ra lệnh: “ Đứng lên, để tôi nhìn!”

Diệu Phong một đầu nghi hoặc, tất nhiên không có làm theo.

“ Nhanh lên một chút .Thời gian cấp bách lắm! ” Người đàn ông kia định động thủ, tóm lấy vạt áo của anh, “ Cậu cao bao nhiêu?” Hắn hỏi cũng không quên quan sát qua lại.

“ Tầm 1m78cm” Huyền Diệu Phong lộp bộp trả lời. Đây là số liệu anh đo từ hồi đầu năm ngoài. Trái qua một năm, không biết có thay đổi hay không.

“ Tôi đoán còn hơn!” Người đàn ông lộ vẻ hài lòng ra mặt: “ Nhất chí chọn cậu !”

Huyền Diệu Phong trên mặt tràn ngập những dấu hỏi chấm: “ Có ý gì?”

“ Đợi lát nữa giải thích! Đi theo tôi!” Thái độ của người đàn ông kia thật cường thế, cố ép anh theo hắn đi ra ngoài.

“ Chờ một chút...” Huyền Diệu Phong la hét, nhưng cũng không phản đối kịch liệt thái quá.

Vào thang máy, người đàn ông không rõ thân phận gì kia nhấn nút lên lầu 15, Diệu Phong biết đó là nơi quan trọng trong công ty này.

Nơi đó tập trung các nhà thiết kế, nhiếp ảnh gia, người mẫu, nhà tạo hình, các chuyên viên trang điểm hàng đầu trong nước lẫn nước ngoài, rồi còn có cả các mẫu thời trang đang thịnh hành nhất nữa. Nhưng với tính chất công việc mà anh đang làm thì cho dù có bắn đại bác cũng không bao giờ đến được.

“ Anh có phải đã tìm nhầm người hay không?” Anh chân chất hỏi: “ Tôi ở bộ phận nghiệp vụ...”

Không đợi anh nói xong, người đàn ông kia không nhịn được mà cắt đứt: “ Ngành gì cũng không có quan hệ. Quan trọng là cậu đẹp trai, lại có vóc dáng!”

Nói như thế cũng chẳng có nghĩa lý gì, Huyền Diệu phong vẫn như cũ hoàn toàn không hiểu hắn đang nói gì.

Chớp mắt, họ đã đến tầng thứ 15. Người đàn ông kia bước ra ngoài thang máy trước, đi trước dẫn đường, đầu không quay lại mà thúc giục: “ Động tác nhanh lên một chút! Không có thời gian đâu!”

Nghi ngờ chông chênh nghi ngờ, Diệu Phong chỉ có cách theo đuôi phía sau.

“ Tôi dẫn người tới rồi , nhanh lên một chút!” Người đàn ông đó nhìn về phía những người đang bận rộn tít tít kia mà hạ chỉ thị.

“ Dạ! Tổng giám chế !” Trả lời hần ta chính là một cô gái có vóc dáng nhỏ nhắn, trẻ tuổi.

Cô gái tuy nhỏ, nhưng rất có sức vóc. Cô đang kéo một tủ áo di động, cao ước chừng phải hơn Huyền Diệu Phong hai mươi xentimet.

Cô lấy ra một bộ quần áo, giao nó cho anh: “ Nhanh lên một chút,anh đi thay đồ đi!”

Người nơi này có thói quen ra lệnh cho người khác hay sao? Huyền Diệu Phong nhăn mày, cố gắng làm cho giọng điệu của mình không thua kém họ: “ Từ đầu đến đuôi, tôi không rõ ràng lắm chuyện gì đang diễn ra!”

“ Tổng giám chế không nói cho anh biết hay sao?” Cô gái kia nhìn anh một cái, thấy anh mù mờ, tiếp tục nói: “ Anh phải phụ giúp chụp ảnh quảng cáo cho bộ sưu tập sắp tới!”

Anh không xác định được là bọn họ nhầm lẫn , hay là do mình nghe lầm.

“ Tôi là nhân viên mới của bộ phận nghiệp vụ, không phải người mẫu.” Anh biết rõ vị trí của mình, nhưng lại cảm thấy có gì đó mơ hồ không giải thích được.

Không ngờ phản ứng của cô ta lại nằm ngoài dự đoán của anh: “ Quả nhiên là người mới từ bộ vụ vừa chộp được!”

Huyền Diệu Phong không những không lí giải nổi khôn hoặc mà còn tăng thêm nhiều nghi vấn : “ Quả nhiên.... vừa...?”

“ Có thể vào được bộ phận nghiệp vụ của công ty chúng ta là do đã được chọn lựa cẩn thận, không phải mỹ nam thì cũng là mỹ nữ” Cô ta giải thích một cách đơn giản.

Đây cũng là yêu cầu đầu tiên của ông chủ đối với các nhân viên trong bộ phận nghiệp vụ. Diện mạo xuất sắc có thể gây được ấn tượng tốt cho khách hàng ngay từ cái nhìn đầu tiên, thành công coi như nắm được một nửa.

Cho nên, khi thiếu người mẫu thì đều tìm người của bộ phận này.

Huyền Diệu Phong vội vàng từ chối: “ Tôi không thích hợp....”

Đi làm ngày đầu tiên lại khiến anh gặp loại chuyện lạ này, anh không thể nào mà tiếp nhận được.

“ Cũng chỉ là mặc quần áo chụp hình thôi mà, có gì thích hợp hay không thích hợp cơ chứ!” Cô gái lạnh nhạt nói dễ dàng cứ như ăn cơm uống nước vậy, “ Anh không phải là đang muốn tôi giúp anh thay đồ đấy chứ!?”

Làm công việc ở đây, nam nữ người mẫu trần truồng thấy cũng đã nhiều, cô không có để ý.

“ Không cần....” Nói xong, Huyền Diệu Phong cảm thấy giật mình, hoàn toàn bị người ta dắt mũi dẫn đi.

Anh không có giỏi trong việc biểu đạt được cảm xúc hay trình diễn gì cả, vĩnh viễn cũng không thể là một người mẫu lí tưởng được.

Thôi, coi như là một ngày làm việc thiện tích đức, cũng chỉ nhắm mắt mà làm thôi..... Chỉ sợ đến lúc đó bọn họ lại ngại khuôn mặt không biểu cảm của anh, càng giúp càng rồi.

16. Chương 16

Bất đắc dĩ bị bắt đi chụp hình quảng cáo cho một nhãn hiệu thời trang bình ỏn giá, một canh giờ trôi qua, các cơ thịt trên mặt Huyền Diệu Phong không khống chế được mà đơ cứng cả lại.

“ OK” Nhiếp ảnh gia hô lên một tiếng.

Hai chữ đơn giản nhưng lại như trời ban mưa ngày hạn khiến tâm tình con người vui vẻ không nguôi. Huyền Diệu Phong thở dài một hơi, mệt mỏi không chịu đựng nổi.

Anh thật sự rất hoài nghi, mặt mũi tâm tình không cân xứng thể kia cơ hồ ở trong hình không có ai nhận ra hay sao?

Còn nữa, bọn họ tùy tiện tìm người giữa chừng thay thế cho người mẫu chuyên nghiệp, khách hàng không có ý kiến gì hay sao?

“ Mỹ nam! Đa tạ đã giúp đỡ một tay!”

Một bàn tay đập lên vai anh, cắt đứt dòng suy nghĩ trong đầu.

Huyền Diệu Phong quay đầu lại, thì ra đó chính là người đàn ông đã dám tùy tiện kéo anh tới đây, tổng giám chế nghệ thuật – A Bằng.

Anh không nói gì, chỉ gật đầu, coi như đáp lại lời cảm tạ của đối phương.

Rời khỏi vị trí công tác một giờ, cấp trên của anh không biết sẽ cho rằng anh thất trách, không có tinh thần trách nhiệm với công việc. Người không biết lại cho rằng anh bỏ việc đi chơi.

“ Tôi đi về làm việc đây .” Anh một lòng chỉ nghĩ đến công việc. Công việc, công việc.... Không đơn thuần chỉ vì bản thân, mà còn vì cô, người mà anh yêu...

“ Đừng nóng vội! Cùng tôi đi uống cà phê, tôi mời anh.” A Bằng làm theo ý mình, tự đưa ra quyết định.

Huyền Diệu Phong bị làm khó nhưng vẫn đưa ra lời cự tuyệt: “ Không cần. Tôi không uống cà phê.”

“ Cậu...cái cậu này thật quá đàng hoàng.” A Bằng vui vẻ cười to, cảm thấy rất ưng ý: “ Uống gì cũng được. Đi!”

“ Tôi thật sự phải về làm việc.” Huyền Diệu Phong không có ý muốn thỏa hiệp.

Nhìn ra anh rất nghiêm túc, trong mắt A Bằng lộ ra sự tán thưởng.

“ Đừng lo lắng, chuyện đó tôi sẽ giúp cậu.” Có lẽ là hợp ý, nên hần đối với anh rất ưng ý và kiên nhẫn. “ Đi thôi!”

Từ chối không được, Huyền Diệu Phong chỉ còn cách thuận theo, cùng hần rời đi.

Đi ra khỏi thang máy, lại gặp ngay một việc khiến anh giật mình.

Khí thế của nhân vật lớn quả thật không bao giờ giống những kẻ bình thường. Vừa xuất hiện, không khí bốn bên giống như trở nên thần thánh, làm lòng người kính sợ.

A Bằng lôi kéo anh sang một bên, đè thấp âm lượng nói: “ Vị bên phải trước mắt chính là chủ tịch của công ty chúng ta, còn vị đứng bên tay trái chính là...”

Không đợi hần nói hết, Huyền Diệu Phong liền đáp tiếp: “Chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Phách Thiên, Tô Kiến Vũ.”

Ông ta...tại sao lại xuất hiện ở nơi này?

“ Ủ!” A Bằng phát hiện ánh mắt của anh khác thường, hiện lên một sự kiên định sáng ngời như sao. Quả thực, đó là một đôi mắt rất có sức hút.

Tô Kiến Vũ cũng nhìn thấy Huyền Diệu Phong. Ông cũng nhận ra anh, nhưng phải đến khi chạm đến ánh mắt sáng ngời không chút sợ hãi kia thì mới thật sự chú ý mà dừng chân lại.

Ý thức được Tô Kiến Vũ đang đứng trước mặt mình, Huyền Diệu Phong cảm thấy hết hồn. Anh chưa bao giờ hình dung sẽ được gặp nhân vật mình khâm phục, đồng thời cũng là cha của bạn gái mình trong một tình huống như thế này.

Cho dù có hốt hoảng nhưng tầm mắt anh không có tránh né.

Tô Kiến Vũ nheo mắt lại, trầm giọng nói: “ Cậu tên Huyền Diệu Phong đúng không?”

Nghe được doanh nhân tiếng tăm lấy lòng gọi tên mình, Huyền Diệu Phong mở to mắt, kinh ngạc không ngậm miệng được. Sững sốt hồi lâu, anh mới lên tiếng đáp lại: “Tôi là...”

Bởi vì duyên cơ của con gái, Tô Kiến Vũ đã sai người đi điều tra về Huyền Diệu Phong. Ông cũng đã từng nhìn qua ảnh của anh, bề ngoài xuất sắc khắc sâu vào mắt ông. Mặt khác, người này lại còn ngang nhiên đem con gái ông ra ngoài qua đêm cùng một chỗ, càng làm ông tức giận, lửa giận kéo dài lan chùng tận mấy ngày.

Vô luận như thế nào, ông cũng không cho phép đứa con gái tâm can bảo bối nâng niu trong lòng bàn tay của mình cùng một tên tiểu tử một nghèo hai trắng, thanh liêm đến từ nông thôn này ở chung một chỗ. Chuyện này mà truyền ra ngoài thì mặt mũi của ông để đi đâu?!

Con gái vẫn còn nhỏ, chuyện gì cũng chưa gặp qua, nôm mới dễ dàng mê luyến loại đàn ông hời hợt đẹp mắt nhưng chỉ có hai bàn tay trắng này.

Ông đã một tay sáng lập lên cả một tập đoàn khổng lồ, tương lai chắc chắn muốn giao cho con gái, con rể của ông. Thân làm cha, ông phải có trách nhiệm tìm cho con một đối tượng kết hôn thật xứng đáng, để nó hạnh phúc cả đời. Ông không muốn bảo bối của mình đi theo loại con trai này mà chịu khổ, cũng không thể trở mặt nhìn con mình bị rơi vào tay một tên tiểu nhân mặt trắng.

Tóm lại, ông phải dốc toàn lực ngăn cản.

“Cậu làm việc ở đây sao?” Tô Kiến Vũ bỏ qua cảm giác không vui bất mãn, nghiêm mặt, lạnh lùng chất vấn.

“Vâng!” Huyền Diệu Phong kính cẩn trả lời: “Hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi làm.”

Trầm ngâm, Tô Kiến Vũ quay sang phân phó với trợ lý bên cạnh: “Sắp xếp thời gian, tôi muốn dùng cơm với cậu ta.”

Lời này vừa nói ra, toàn bộ người ở đây đều kinh ngạc, bao gồm cả người trong cuộc là Huyền Diệu Phong. Lòng người thâm sâu, nằm ngoài dự đoán.

“Hai người quen biết nhau sao?” Chủ tịch công ty NewTop Lý Gia Quảng tò mò hỏi lão bằng hữu.

Nếu vậy thì chắc chắn ông phải quan tâm đặc biệt đến anh chàng nhân viên mới này rồi!

“Một hậu bối!” Tô Kiến Vũ hời hợt trả lời cho qua, không nói thêm gì nhiều.

17. Chương 17

Ông sao có thể để cho người ngoài biết, tên tiểu tử nghèo mộc mạc trước mặt này là người mà con gái ông yêu!

Huyền Diệu Phong nhú mày, đối với lời nói của vị đại nhân vật này cảm thật khó hiểu và mơ hồ.

Mình chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, còn ông ấy lại là một người nổi tiếng, hô mưa gọi gió trên thương trường. Tên tuổi của ông đã trở thành huyền thoại, bây giờ ông lại còn mời anh dùng cơm ngay trước mặt tất cả mọi người. Thật sự cảm thấy quý dị đến cực độ...

Lý Gia Quảng trước lúc vào thang máy, còn cố gắng liếc nhìn tấm thẻ nhân viên trên ngực anh, ghi nhớ khắc sâu tên tuổi lẫn bộ phận mà anh đang làm việc vào đầu.

Đợi đến khi bọn họ rời đi, tổng giám chế nghệ thuật A Bằng kích động, nắm lấy vai Diệu Phong: “Người tốt, cậu biết chủ tịch Tô kia sao?” Kết quả này thật quá bất ngờ, không ngờ người mới trông có vẻ đàng hoàng này hóa ra lại có lai lịch lớn.

“Không.....Không biết!” Huyền Diệu Phong cau chặt chân mày lại, phủ nhận.

Anh đang nghĩ, Tô Kiến Vũ biết anh có lẽ là do việc yêu đương với Ái Thanh. Nói là mời dùng cơm, nhưng ý đồ đằng sau có lẽ không đơn thuần như vậy!

Sau một thời gian trôi qua, mọi suy nghĩ của Huyền Diệu Phong đều bị chuyện này chiếm cứ, tâm tình khó mà bình tĩnh, trong lòng bỗng cảm thấy mơ hồ lo lắng.

.....

Một tuần lễ rồi.

Ái Thanh cảm giác mình sắp bị nổi nhọt nhưng lan tràn bao phủ.

Kể từ ngày cha biết cô tới khách sạn qua đêm, mọi hành động của cô bây giờ đều bị giám sát, khống chế. Chỉ trừ lúc tới trường đi học, còn lại cô đi đâu đều có người đi theo canh chừng. Mục đích chính là không cho phép cô cùng người mình yêu được gặp mặt hay tiếp xúc với nhau.

Cha cũng đã cảnh cáo cô. Nếu cô không nghe lời thì sẽ cho Huyền Diệu Phong một chút giáo huấn. Vì vậy, cô cũng lo lắng vì sự tùy hứng của bản thân mà khiến cho anh bị tổn thương. Cho dù nhớ anh đến phát điên rồi nhưng cô cũng chỉ có cách nhẫn nại, khống chế chính mình.

Nhưng có vẻ cũng đã đến cực hạn rồi.

Ái Thanh đi đi lại lại trong căn phòng rộng lớn của mình, vẻ mặt buồn thiu, thống hận thân phận địa vị của chính bản thân mình.

Cô rất tôn kính cha mẹ, và cô vẫn luôn tuân theo mọi sự sắp đặt của họ trong mọi việc. Nhưng cô không phải con búp bê, cô cũng có tư tưởng, và hiển nhiên là cũng có những khát vọng.

Bối cảnh . gia thế làm người ta phải ngưỡng mộ lại là gồng xiềng trói buộc cô trên con đường tìm đến tình yêu.

Ái Thanh đứng trên ban công, hận không thể mọc thêm một đôi cánh. Có đôi cánh, cô có thể bay ngay đến bên cạnh người mình yêu thương, bày tỏ cùng anh những nhớ nhung da diết trong lòng.

Bây giờ là mười giờ tối. Ba cô ra ngoài xã giao vẫn chưa về, mẹ cô thì đã sớm lên giường đi ngủ. Về phần bên ngoài cửa phòng của cô, có hai người đàn ông theo lệnh của ba cô luôn giám sát nhất cử nhất động của cô. “ Chó canh cửa ” này hề cô ra ngoài là bám theo như hình với bóng.

Cô không phải là công chúa, chỉ là một con chim đáng thương bị nhốt trong lồng vàng, một phạm nhân ở trong chốn lao tù.

Nghĩ đến đây, Ái Thanh bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Cô không thể cứ ngồi yên mà chịu bị giam như thế này, phải tìm cách “ vượt ngục ” mới được.

Phòng của cô nằm ở lầu hai, phía sau là hậu viện. Ngày thường không có nhiều người qua lại chỗ này, chỉ cần cô an toàn đến đó là coi như thoát khỏi giám thị.

Nhưng cô phải làm như thế nào, phải làm gì để có thể đến được hậu viện?

Ái Thanh lấy mấy chiếc thắt lưng hàng hiệu của mình, bện lại thành một sợi dây thừng. Sau đó cột một đầu vào ban công, một đầu thì ném xuống dưới, chiều dài của sợi dây đủ để cho cô leo xuống phía dưới.

Ái Thanh thay bộ đầm đang mặc bằng một chiếc áo T-Shirt và một chiếc quần jeans. Cô cũng lấy đủ tiền, thêm một đôi giày thể thao hàng hiệu cực mới trong tủ. Xong xuôi, mới nhìn một lượt từ trên ban công xuống, xác nhận lần cuối “ lộ trình ” bỏ trốn.

Đợi đến khi làm xong, tinh thần cũng đã chuẩn bị đầy đủ, cô liền trèo qua ban công, bám vào sợi dây, từ từ trượt xuống dưới.

Bàn tay mịn màng đang bị ma sát mà đau đớn kịch liệt, cô cũng lơ đãng bỏ qua. Khi mà vẫn còn cách mặt đất khoảng một thước khá cao, Ái Thanh thả dây, nhảy bịch xuống. Thân thể mảnh khảnh ngã xuống mặt sân đổ bê tông, đau đớn khiến cô nhe răng trợn mắt.

“ Ừm... Thật là đau...” Cô cảm giác trên người đã nổi lên mấy cục u.

Chỉ là, đau đớn trên thân thể không tồn tại quá lâu, thay vào đó là một cảm giác cực kì vui sướng lan tỏa.

Cô thành công rồi!

Ái Thanh chống toàn lực nâng thân dậy, cố gắng nhảy lò cò, chân cà chân cụt đi đến cửa sau. Kéo cánh cửa sắt nặng nề đã có phần hoen rỉ, cô bước qua, cơ hồ chỉ muốn reo lên tiếng hoan hô!

Cô tự do rồi!

Cho dù mắt cá chân truyền đến cảm giác đau nhức, nhưng cô vẫn cố gắng bước đi thật nhanh. Ngoại trừ cảm giác lo lắng bị bắt về, trên gương mặt cô cũng biểu hiện nhiều tâm tình gấp gáp khác.

Cô đi bộ một đoạn đường dài, tới được đầu đường thì chặn ngay một chiếc taxi, Ái Thanh vội vàng nhảy lên xe.

Cho đến khi xe khởi động, căng thẳng lo lắng trên gương mặt cô cuối cùng cũng được hạ xuống.

“ Anh tài xế, phiền anh có thể chạy nhanh hơn được không? ” Ái Thanh mở miệng thúc giục. Đường xe ngắn một phút, thời gian cô được ở cạnh người mình yêu cũng sẽ tăng thêm một phút.

“ Tiểu thư, tốc độ cao quá sẽ bị phạt đó!” Giọng anh tài xế không ủng hộ: “Mọi việc phải lấy an toàn làm hàng đầu.”

“ Xin anh, tôi đang có việc rất gấp...!” Ái Thanh khẩn cầu: “ Tôi sẽ trả tiền gấp năm lần.”

Nghe vậy, tài xế có chút động lòng. Tiền xe tăng thêm năm lần, con số này đối với những người sinh sống bằng nghề lái taxi như anh quả thật là một sức hút khó kháng cự: “ Nếu mà bị viết giấy phạt...”

Lời còn chưa dứt, Ái Thanh đã vượt lên tiếp lời: “Tiền phạt tôi sẽ trả thay anh! ” Tiền đối với cô căn bản không phải là vấn đề, và cũng chưa bao giờ là vấn đề trọng yếu trong suy nghĩ của cô.

Đạt được lời hẹn, tài xế thay đổi hẳn thái độ giảng bài lúc trước, đạp chân ga, gia tăng tốc độ hướng đến đích.

May mắn, sau mười lăm phút, bọn họ an toàn vô sự, không có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cũng không có bị viết giấy phạt.

Ái Thanh đưa cho tài xế ba ngàn đồng, sau đó liền vội vàng xuống xe.

18. Chương 18

Nhà trọ cũ kỹ không có cầu thang máy, cô cố gắng lê chân đau đi từng bước lên cầu thang. Tới lầu năm, chỉnh sửa một chút ở bên ngoài, sau đó nhanh chóng gõ cửa, trái tim cứ đập không theo quy luật nào. Tiếng trái tim đập thình thịch mang theo sự kích động cùng nhớ nhung vô hạn.

Một lát sau, cánh cửa gỗ loang lổ chậm rãi được mở ra, khuôn mặt tuần lãng ngàn nhớ triệu mong nay đã xuất hiện trước mắt cô.

“ Diệu Phong!” Ái Thanh kích động hô lên cái tên cô đã nhắc đi nhắc lại mỗi ngày trong lòng. Đó là một kí hiệu khắc hoa sâu trong tâm hồn cô.

Nỗi nhớ nhung chất chứa trong nhiều ngày cuối cùng cũng được bộc phát. Cô nhào vào ngực anh, sụt sùi khóc nức nở. Nước mắt vừa vội vàng, vừa mãnh liệt, vượt quá dự liệu của cô.

“ Em... Trễ thế này rồi.... Như thế nào mà lại chạy đến đây?” Cô đột nhiên đến chơi làm Huyền Diệu Phong vừa mừng vừa sợ. Nhưng nước mắt của cô khiến anh lại không biết phải làm thế nào: “ Tại sao lại khóc?” Ngữ điệu của anh rất dịu dàng.

“ Em rất nhớ anh.... Rất nhớ anh!” Ái Thanh không chút giấu giếm, bày tỏ toàn bộ tình yêu nỗi nhớ của mình. “ Nghĩ đến mức trong lòng nhói đau.” Không thể gặp mặt mỗi ngày, mỗi phút mỗi giây đều đau khổ...

Huyền Diệu Phong vuốt nhẹ mái tóc của cô, trước mắt xoa dịu tâm trạng đang kích động của cô: “ Trước tiên vào nhà rồi nói!”

Anh ôm cô đi vào bên trong, dịu dàng đặt cô ngồi trên chiếc giường đơn nhỏ của mình. Rót cho cô một cốc nước, rồi mới nhẹ nhàng ngồi xuống bên cô.

“ Trễ như thế này còn ra ngoài, ba em có biết không?” Anh ân cần hỏi.

Ba cô kịch liệt phản đối chuyện bọn họ yêu nhau, càng không tha cho việc cô đến gặp anh, ông kiên quyết chặt đứt sự qua lại giữa hai người. Vì vậy, sự xuất hiện của cô tại nơi này khiến anh nghi ngờ.

“ Ba không biết chuyện này, là em lén đến đây!” Quai hàm Ái Thanh siết lại.

Vì mong muốn nhìn thấy anh, cô tình nguyện trả bất cứ giá nào, không muốn nghĩ đến hậu quả, cũng không dám tưởng tượng.

Khuôn mặt Huyền Diệu Phong lộ vẻ lo lắng, sợ cô bị mắng, đồng thời cũng cảm giận sự bất lực của mình.

“ Thật xin lỗi! Điều do anh vô dụng!” Anh thấp giọng, tự trách.

Nếu có thể, anh cũng hy vọng mình có một gia thế tốt, anh yêu cô sẽ không phải khổ cực thế này, và cô cũng không phải chịu quá nhiều uất ức.

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy trong mắt anh tối tăm cùng áy náy, trái tim cũng bị tổn thương.

“ Anh không có sai...” Cô nức nở nói.

Đoạn tình cảm này sẽ vô cùng gian truân, nhưng cô nhất quyết không bỏ cuộc. Ý chí Ái Thanh vô cùng kiên định.

“ Anh nhất định sẽ thành công.” Huyền Diệu Phong hạ mi xuống, che khuất trông mắt ảm đạm, trầm giọng nói. Dưới tình thế bất buộc, chắc chắn, đây không phải là khẩu hiệu anh chỉ dùng để tự khuyến khích bản thân mình.

Anh không có ý định để cho cô biết, từ lúc ba cô cũng anh dùng cơm, cuộc nói chuyện đã khiến mọi chuyện bị phá vỡ hoàn toàn. Ba cô dùng tiền nhọc nhằn anh, sau đó còn không ngừng khinh miệt, chèn ép

Đường đường là chủ tịch của cả một tập đoàn lớn vậy mà ông cự nhiên lại lợi dụng mối quan hệ của bản thân, khiến anh không những mất đi chén cơm mà còn khiến anh không thể tìm được một công việc chính thức nào. Cho nên, anh chỉ còn cách tự mình đi làm thêm kiếm tiền trang trải từng khoản phí trong cuộc sống.

Cho dù biết những thủ đoạn vô liêm sỉ kia đều là kiệt tác của cha cô, nhưng anh ngay cả một chút năng lực phản kích cũng không có. Chỉ có thể để mặc cho ông ta thao túng, phá hủy cuộc đời của anh.

Anh vẫn còn một chút để dành, những ngày còn lại không có trở ngại. Hơn nữa, trước kia anh cũng đầu tư vào cổ phiếu, kiếm được không ít lời. Cuộc sống của anh lần đầu tiên cũng có được một trăm vạn.

Vậy mà con số này, trong mắt một ông chủ lớn như cha cô chỉ giống như nhúm lông trên mình con ngựa, khinh thường không thèm quay đầu lại nhìn.

19. Chương 19

Hồi tưởng lại cái buổi Tô Kiến Vũ mời anh ăn cơm kia. Mới đầu, ông ta chỉ toàn dùng lợi lộc dụ dỗ anh, thủ đoạn vừa đấm vừa xoa, đến cuối cùng thì trở mặt cường ngạnh gây sự. Từ đầu chí cuối tựa như quân vương, lầy cao cao tại thượng mà ra lệnh cho anh.

Thậm chí còn hoài nghi lí do của anh, cho rằng tình yêu anh dành cho Ái Thanh là có rắp tâm, ý đồ xấu.

“ Nếu như cậu muốn được bằng người khác, tôi có thể giúp cậu một tay, cấm lợi dụng con gái của tôi!”

“ Đây là tám séc ba chục triệu, đừng đến gần con gái của tôi nữa!”

“ Đừng có đối nghịch với tôi, bằng không thì cậu sẽ hai bàn tay trắng, muôn đời không ngóc lên được!”

Lời nói của Tô Kiến Vũ giống như một loại ma chú, không ngừng quần đảo trong đầu, chà đạp lên tự trọng của anh.

Nhưng anh không vì vậy mà sa sút, ngược lại còn tăng thêm ý chí quyết tâm trong đầu.

Vẻ mặt cùng giọng nói của anh vô cùng nghiêm túc, Ái Thanh biết anh nghiêm túc, đối với anh cũng rất có lòng tin.

Anh có tài năng, thái độ làm việc lại tích cực, nghiêm túc, làm đến nơi đến chốn. Không giống như những người bình thường, làm không được thì bắt đầu nằm mơ, chờ cơ hội từ trên trời rơi xuống.

Giờ phút này, vẻ mặt anh kiên quyết, in dấu thật sâu trong đầu cô. Cô cảm nhận sâu sắc rằng quyết tâm của anh không có gì lay chuyển được.

Nếu có thể giúp anh đạt được mục tiêu, cho dù muốn cô hy sinh điều gì, cô tuyệt đối sẽ không do dự.

“Tối nay, em ở lại có được không?” Ái Thanh nhìn chằm chằm vào đầu gối mình, đến nỗi không thể nhìn thấy trong mắt anh lóe lên một tia âm trầm khó hiểu.

Mặc dù biết rõ hành vi của cô nếu sau này ba biết được chắc chắn không chỉ trừng phạt mỗi mình cô mà còn có cả người mà cô yêu thương.

Nhưng mà, cô khó khăn lắm mới được gặp anh, thật sự không muốn kết thúc dễ dàng như thế này được. Cô lúc nào cũng muốn được ở bên anh, mỗi ngày được cùng anh trải qua buồn vui hay tức giận.

Chỉ cần một ngày ba cô còn ngăn cản họ qua lại với nhau, thì nguyện vọng này cuối cùng vẫn mãi chỉ là hy vọng xa vời.

Ái Thanh tưởng anh chưa nghe thấy, liền nói lại một lần nữa: “Diệu Phong, em ở lại có được không?”

Huyền Diệu Phong hơi nhú lông mày lại ngẫm nghĩ, chậm rãi mở miệng: “Đợi một lát, anh đưa em về nhà!”

Một câu nói này của anh đã hoàn toàn đánh vỡ hoàn toàn mong đợi của cô, cho cô hiểu thế nào là thất vọng, thế nào là thẹn thùng khi bị từ chối.

“Không cần phải vì anh mà làm căng với ba em!” Anh nói, mang theo một chút ý giận.

Ái Thanh yên lặng không nói, một hồi lâu cô mới nhìn anh nói lời cáo biệt: “Tự em về là được rồi. Ngày mai anh còn phải đi làm mà!”

Khuôn mặt đẹp của cô khó nén nổi nổi cô đơn, Huyền Diệu Phong kích động muốn ôm cô vào lồng ngực của mình. Nhưng khi nghĩ đến những việc mà ba cô đã làm, cánh tay định giờ lên lại cố ép mình phải hạ xuống.

“Thật xin lỗi, em cứ như con ngựa chạy đi tìm anh!” Cô áy náy, buồn bã nhìn anh.

Cho dù thời gian có ngắn ngủi, nhưng cô được gặp anh, được nghe anh nói chuyện, được ngồi bên anh. Cô đã cảm thấy thỏa mãn lắm rồi.

“Nghỉ ngơi sớm sớm một chút, ngủ ngon” Ái Thanh nhìn anh, cố nở cười tự nhiên, cố ý che đi cảm giác mất mát mãnh liệt trong lòng.

Huyền Diệu Phong lúc này mới phát hiện ra chân cô có gì đó không bình thường. Kịp thời giờ tay kéo cô lại trước khi cô kịp bước ra ngoài cửa: “Chân em sao vậy? Bị thương sao?” Những lời quan tâm cứ như vậy, không hề suy nghĩ mà thốt lên.

“Không có gì, chỉ là không cẩn thận bị trật chân thôi!” Ái Thanh hàm hồ nói bừa một lí do, không để cho anh biết hành động “vượt ngục” đầy táo tợn và nguy hiểm của mình. Để chứng thực mình không có gì đáng ngại, liền nở một nụ cười thật ngọt ngào.

Nhưng cô cũng nghĩ tới, nếu anh biết sự tình liệu có giấu cợt cô không? Có trách mắng cô không? Anh sẽ đau lòng vì cô phải không?

Thái độ của anh tối hôm nay thật xa cách, làm cho cô có cảm giác lo sợ, khiến cô không thể không suy nghĩ đến tâm tình của anh lúc này.

Nên buông cô ra, để cho cô rời đi...

Huyền Diệu Phong thế nào cũng không thể buông lỏng tay mình ra.

Tầm mắt hai người quẩn quít, trao nhau ánh nhìn rục rứa.

“ Ở lại đi .” Huyền Diệu Phong nghe được thanh âm đầy vững vàng đang nói với cô.

Anh giữ cô lại, khiến cô giống như kẻ vừa bước xuống địa ngục được kéo trở về thiên đàng. Mắt sáng lên vẫn còn vương ánh lệ, cô nhào mình vào trong lòng anh.

Đóng cửa lại, hai người thiết tha hôn nhau, giải bày nỗi nhớ triền miên trong suốt mấy ngày nay.

Trong không gian nhỏ hẹp, một cảnh kiều diễm lãng mạn, quanh quẩn vang lên những lời yêu thương.

Còn trong biệt thự sang trọng của Tô gia, một trận cuồng phong đang mạnh mẽ càn quét như thể muốn hủy diệt tất cả mọi thứ.

20. Chương 20

Ánh mặt trời ảm áp rải vào trong căn phòng nhỏ, lay lay gọi người chìm trong giấc mộng xuân từ từ tỉnh dậy.

Ái Thanh chớp động hàng mi dài cong mềm của mình vài lần, dần dần thích ứng với ánh nắng mặt trời buổi sớm. Đôi mắt to mở ra, tỉnh táo mới phát hiện người yêu bên cạnh đã rời đi lúc nào không hay, trái tim cô thoáng trùng xuống.

Cô ngồi dậy, nhìn toàn bộ không gian xung quanh, vẫn không hề thấy bóng dáng của anh.

Trên vách tường, đồng hồ báo thức chỉ năm giờ rưỡi. Sớm như vậy, anh đã phải đi rồi sao?

Cô còn đang suy nghĩ thì bên ngoài đã vang lên những tiếng đập cửa dữ dội, dồn dập một hồi. Không gian yên tĩnh buổi sớm hoàn toàn bị xé rách bởi những âm thanh này.

Ái Thanh đầu tiên là sợ hết hồn, tiếp theo là nhăn chân mày lại, không dám tùy tiện mở cửa.

“ Mở cửa!” Người tới không kiên nhẫn hô to. Ngăn cách bởi một cánh cửa nhưng âm lượng truyền vào vẫn lớn kinh người, không hề quan tâm có phá giấc ngủ của người khác hay không.

Đôi mắt hạnh nhân của cô tròn tròn, nhìn chằm chằm vào cánh cửa đang bị người bên ngoài đập bang bang dữ dội, cô tức giận nhưng không dám lên tiếng.

“Mở cửa!” Giọng thô lỗ của một người đàn ông, cánh cửa bị đánh kịch liệt, nói rõ người đến không có ý tốt, “ Nhanh mở cửa ra, nếu không mở thì chúng tôi sẽ phá cửa!”

Ái Thanh núp ở góc giường, tinh thần cực độ căng thẳng.

Sau một hồi gào thét, đối phương rút cuộc cũng hung dữ mà đập tung cánh cửa. Nguyên bản cánh cửa gỗ này đã không kiên cố, qua một hồi giầy vò, hoàn toàn hư hại, sụp đổ một nửa.

Ái Thanh bị kinh sợ không nhỏ, vội vàng đem chăn bông trùm kín lên người mình, không hở một khe, ớn lạnh run rẩy.

Đối phương tựa hồ phát hiện ra sự tồn tại của cô, không khách khí muốn lật tung chiếc chăn lên.

Ái Thanh thất kinh, túm chặt lấy chăn, liều mạng phản kháng, nhưng cuối cùng cũng không thể địch lại sức lực của gã đàn ông kia, bất đắc dĩ phải lộ mặt.

Vừa nhìn thấy cô, người đàn ông vừa xông vào phòng đột nhiên hô lớn: “ Tiểu thư !”

Ái Thanh ngạc nhiên mở mắt ra. Bởi vì lúc trước sợ hãi quá độ khiến cô nhắm chặt mắt,nhìn người đàn ông khô ngô đang đứng trước mặt. Đây chẳng phải là một trong hai “ camera theo dõi” do cha cô phái đến giám sát nhất cử nhất động của cô hay sao?

“ Cô quả nhiên ở chỗ này!” Người đàn ông tức giận nói: “ Chủ tịch cực kì tức giận!”

Ái Thanh mím môi, không nói một câu.

“Lập tức cùng tôi trở về!” Người đàn ông có vẻ rất hung dữ.

Việc cô bỏ trốn hại bọn họ như cá mắc cạn, bọn họ bị biến thành đối tượng trút giận cho chủ tịch.

“Tôi sẽ trở về, nhưng không phải là bây giờ!” Ái Thanh quật cường nói.

Cô không muốn ngay cả câu từ biệt cũng không nói được với người cô yêu.

“Sợ rằng không phải do cô quyết định!” Hần nói xong, liền động thủ muốn bắt người.

Thân thể của Ái Thanh co lại, không muốn hần đụng vào: “Cho tôi thêm một chút thời gian đi....Ít nhất chúng ta có thể đợi anh ấy trở về...”

Người đàn ông thơ ơ ơ hờ, cũng không muốn nghe cô dài dòng thêm. Nếu không đem người về nguyên vẹn giao cho chủ tịch trước khi ông rời giường thì đến lúc đó người chịu xui xẻo chính là bọn họ.

“Thất lễ!” Tiếp đến, hần giống như phải kéo một vật nặng theo, mạnh mẽ dẫn cô đi.

Ái Thanh kêu lên một tiếng, dùng sức đánh hần: “Buông tôi ra! Buông tôi ra!”

Chỉ là những cú đánh của cô đối với người cao hơn 1m 85cm, nặng hơn 100kg, thân hình hần to như hộ pháp nên căn bản cô có đánh thế, đánh nữa cũng không có tác dụng.

Bởi vì hiếu kì nên không ít hộ gia đình sống xung quanh mở cửa ra xem, không ngờ họ lại được chứng kiến ngay một tiết mục bắt người chỉ có trên ti vi hoặc phim truyền hình. Nhưng chẳng có ai thấy việc nghĩa mà hăng hái vươn tay ra giúp. Ngược lại, họ chỉ đóng chặt cửa phòng lại, dĩ hòa vi quý.

Đầu năm mà xen vào chuyện của người khác không phải là việc hay ho gì. Không những không đạt được bất kì may mắn nào, ngược lại còn là họa đến thân, nhắm mắt làm ngơ mới là thượng sách.

Sáu giờ rưỡi sáng.

Sau khi Huyền Diệu Phong dùng tốc độ nhanh nhất đưa tờ báo cuối cùng xong, mua hai phần ăn sáng về nhà. Vừa về đến nhà trọ, phát hiện cửa bị mở, cánh cửa phía trước đã bị phá hỏng, vẫn còn đang đung đưa chưa muốn sập xuống hoàn toàn, gian phòng bên trong không có dấu hiệu giống như bị trộm đột nhập.

“Ái Thanh?” Anh nhìn chằm chằm vào chiếc giường đơn không người, trong đầu chốc lát cảm thấy trống rỗng. Huyền Diệu Phong không thể suy nghĩ được lúc trước đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Anh nghĩ, sau khi cô trở về, sẽ cẩn thận hỏi rõ sự tình.

Nhưng vạn vạn cũng không nghĩ rằng, thời gian chờ đợi lại dài đằng đặc.

21. Chương 21

Từ ngày đó đến nay, Huyền Diệu Phong không được gặp lại cô. Cô tựa hồ như đã bốc hơi khỏi thế gian này, một chút tin tức cũng không có.

Tâm tình của anh mới đầu là nghi ngờ, lo lắng, cả ngày hoàn toàn ném đủ tất cả các loại tư vị khổ sở nhớ nhung, rồi chuyển biến thành tuyệt vọng và không cam lòng.

Một ngày tỉnh lại, anh không bao giờ cảm thấy đau lòng vì cô nữa, thay vào đó là một cổ cảm hận mãnh liệt cùng chán ghét.

Cũng bắt đầu từ ngày đó, anh không bao giờ mở cửa trái tim hay đối xử thật lòng với bất kì ai. Anh tựa hồ giống như người điên, chỉ biết làm việc. Mỗi ngày, mỗi giờ, thậm chí là mỗi khắc mỗi giây, anh đều vận dụng toàn lực để phấn đấu vì mục tiêu của mình. Anh phải thành công.

Người con gái của Tô gia kia đã gây tổn thương cho anh, cuối cùng sẽ có một ngày anh vì mình mà đòi lại công đạo!

Thành công! Đó là điều duy nhất Huyền Diệu Phong tin nhiệm!

.....
NewYork ,

Khu biệt thự sang trọng tọa lạc giữa thành phố NewYork hoa lệ, từ trên cao nhìn xuống, giống như ngọn đèn thêu dệt cảnh đêm. Cảnh đẹp này vốn nên xa xỉ hưởng thụ, nhưng đối với Ái Thanh mà nói, từ Đài Loan chuyển đến đây, chỉ giống như lại bị giam trong một nhà tù xa xôi hơn mà thôi!

Cô không vui.

Nửa năm qua, từ ngày bị buộc đến NewYork này, cô không hề cười qua, ngày cả mỉm cười cũng chưa từng. Hoặc, nói đúng ra, cô đã quên mất làm thế nào để cười.

Hơn nữa, nhớ đến anh, lòng của cô liền bị đau đến quặn quại.

Nửa năm đã qua này, anh sống có được không? Anh có đi tìm cô không? Có nhớ nhung cô không? có giống như cô đang nhớ anh không.... Liệu có trách cô không nói một lời mà đã bỏ đi hay không?

Những vấn đề này cứ lặp đi lặp lại, phân vân trong đầu giống như từ từ lắng trĩ cô, cho cô biết cảm giác đau không thể tả là như thế nào.

Cô rời khỏi anh, người cô yêu hơn cả bản thân mình, rời khỏi nơi mình đã sinh trưởng. Tất cả chỉ là do tình thế bất đắc dĩ.

Ái Thanh suy nghĩ miên man, lại nhớ đến cái ngày cô bị cưỡng hãm đem đi từ nhà Huyền Diệu Phong.

Về đến nhà, ba cô cực kì tức giận, một mực cho rằng hành động bỏ trốn từ ban công của cô là do Huyền Diệu Phong sai khiến. Ông còn tuyên bố muốn kiện anh để cho anh chịu vết nhơ, gánh chịu một tiền án ám ảnh suốt cuộc đời, không thể thoát thân được.

Dựa theo quyền lực mà ba cô có, có thể nói sống thành chết, giống như có thể nhuộm trắng thành đen, cô không hề hoài nghi điểm này.

Ba đọc đoán không chịu nghe lời giải thích của cô. Cho nên, cô chỉ có thể một lần nữa khẩn thiết cầu xin ba tha thứ, cô cam tâm tình nguyện chấp nhận mọi điều kiện của ba chỉ để cho Huyền Diệu Phong có thể tạm thời được sống yên ổn.

Ai cũng biết, đây là thủ đoạn của ba để ép cô đi vào khuôn khổ, nhưng cô cũng chẳng có sự lựa chọn nào khác.

22. Chương 22

Kiên trì hay buông tay? Cô quả thật đã lâm vào hoàn cảnh nam khan trước giờ chưa từng có.

Nếu cô tiếp tục kiên trì với đoạn tình cảm này, Huyền Diệu Phong nhất định sẽ bị ba cô hãm hại. Rồi cuộc sống của anh sẽ bị cản trở, cánh cửa thành công sẽ càng ngày xa với anh hơn.

“ Con chỉ cần nghe theo sự sắp xếp của ba! Huyền Diệu Phong không những sẽ không bị vu khống hãm hại, mà ngược lại ba sẽ giúp hắn một tay!” Cha cô lấy giọng tri ân để nói với cô.

Cô há lại không biết, mục đích của ba cô là chia rẽ tình cảm này, chỉ nói chứ không làm. Vì muốn cắt đoạn tình cảm này của cô, mà không tiếc tổn thương đến người khác.

Nếu cô nhịn đau mà buông tay, ba sẽ không tìm anh gây phiền toái, còn việc hứa hẹn giúp anh trong phương diện công việc thì chưa chắc.

Cô không quên thần thái nghiêm túc đầy quyết tâm lúc anh thề sẽ thành công, cô cũng tin tưởng anh tuyệt đối sẽ đạt được mục tiêu. Chỉ là, nếu ba cô ra mặt chèn ép, cơ hội đến với anh sẽ giảm bớt đi rất nhiều.

Sức lực cô yếu ớt không giúp được gì, chỉ có anh mới có năng lực làm được. Nhưng con đường thành công phía trước anh cần bước đi, trước mắt cần phải suôn sẻ mới được...

“ Con đồng ý.”

Lúc ấy, mặt cô lệ rơi đầy nhưng vẫn phải đau thương đồng ý.

Cảm giác đau thương tận xương tủy này, cho đến tận bây giờ vẫn không hề giảm bớt.

Ba ngày sau, cô theo lệnh của của ba, trải qua một chuyến bay dài, đi tới sống tại NewYork xa lạ này.

Người đời thường nghĩ, sống trong biệt thự xa hoa này chắc chắn là những người cao cao tại thượng, là thần thánh trên thiên đường mà người thường như họ không thể chạm tới. Nhưng đối với Ái Thanh mà nói, đây chỉ giống như nhà tù xa xỉ, một lồng chỉ muốn thoát ra khỏi cuộc sống mệt mỏi được sắp đặt trước này.

Vào ngày bay ra nước ngoài , trong phòng vệ sinh tại sân bay, cô đã gặp chủ tiệm hoa nơi Huyền Diệu Phong đang làm. Chủ tiệm là một phụ nữ mới ngoài hai mươi lăm tuổi, đối đãi với người khác vô cùng ôn hòa, lịch sự.

Vì vậy, cô lấy trong người một tấm chi phiếu đã chuẩn bị trước đó ,cẩn thận nhờ vả cô chủ tiệm đó chuyển cho Huyền Diệu Phong.Cô một lòng hy vọng cô chủ tiệm này có thể giúp cô chuyển cho người đàn ông cô nhung nhớ, giúp anh tạo vốn gây dựng sự nghiệp.

Vốn là, cô muốn tự mình giao cho Huyền Diệu Phong. Nhưng ba cô nghiêm khắc giam cô trong nhà, thế nên cô không cách nào tìm đến được với anh dù chỉ một lần.

Hiện tại, may mắn gặp được người quen biết anh , trực tiếp đưa tiền nhờ người đó, còn hơn là đến NewYork rồi mới nhờ người chuyển về. Như thế này, chắc chắn không bị cha cô phát hiện.

Cô có thể làm, chỉ bao nhiêu đó thôi.

Nhưng làm thế này có lẽ sẽ hết sức mạo hiểm, dù sao đây cũng là một số tiền quá lớn. Đối với người được nhờ vả thì đây chính là một cuộc khảo nghiệm.

Chỉ là, cô chỉ còn cách tin tưởng đối phương, tin tưởng đối phương sẽ giúp cô hoàn thành việc này.

Còn chưa kịp nói chuyện, thì kẻ giám sát cô ở bên ngoài đã vội vàng thúc giục, nhắc nhở cô thời gian lên máy bay đã đến.

Nháy mắt đã nửa năm trôi qua, cô đã thử gọi điện thoại đường dài quốc tế cho Huyền Diệu Phong, nhưng chỉ nghe được những âm thanh vô ích nói không liên lạc được. Viết mail cho anh, vẫn chưa có hồi đáp.

Cô biết, cô đã mất anh, hoàn toàn mất anh rồi...

23. Chương 23

Ánh đèn cảnh đêm trong mắt cô biến thành một vũng quang ảnh. Có một vật gì đó khổng lồ vô hình đè lên ngực cô, cô khó chịu, không cách nào chịu được, cơ hồ chỉ có thể thở dốc.

Đứng sau lưng cô một lúc, chị Cúc đang yên lặng coi chừng cô, chợt lên tiếng phá vỡ trầm mặc: “ Tiểu thư, cô đứng cả đêm rồi, cô nên đi nghỉ ngơi đi!”

Chị Cúc là người Đài Loan, phụ trách chăm sóc cuộc sống thường ngày của cô, chị ấy nấu được rất nhiều đồ ăn ngon, việc trong nhà thành thục như cái máy.

Ái Thanh không nhúc nhích, giống như pho tượng không có sinh mạng.

Chị Cúc thở dài một cái: “ Tiểu thư.... Tiểu thư cứ như vậy, thân thể sẽ không chịu nổi đâu!”

Cô không ăn cũng không ngủ, thân thể có bằng sắt thì cũng sẽ bị hư. Huống chi, cô gầy đến mức chỉ còn lại mấy lượng thịt, thân thể làm sao mà chịu đựng nổi giày vò lâu dài?

Ái Thanh nhắm mắt lại, cuối cùng cũng đáp: “Chị Cúc, tôi không mệt” . Cô suy yếu lắc đầu, giọng điệu cứng nhắc tức giận: “Chị đi ngủ trước đi!”

“ Tôi nấu một bát cháo mặn, cô ăn một chút nhé!” Chị Cúc khuyên.

Ái Thanh lắc đầu một cái, “ Tôi không đói bụng.” Câu trả lời của cô chán ngán, mệt mỏi như cũ.

“ Cô sao phải chịu khổ như thế này chứ?” Chị Cúc cực kì đau lòng, “ Như vậy, cơ thể của cô không gắng gượng được bao lâu đâu, nhất định sẽ đổ bệnh! ”

Tô Ái Thanh hoàn toàn yên lặng, không hề mở miệng trả lời lại.

“ Ăn một chút thôi. Tiểu thư.... ” Chị Cúc kiên nhẫn khuyên, “ Cô mà bị bệnh, tôi nhất định sẽ bị chủ tịch đuổi!”

Nhìn cô mỗi ngày giống như hồn bay khỏi xác, bộ dạng mất hồn khiến người ta thật sự lo lắng. Rốt cuộc, trước khi đến NewYork, đã có chuyện gì xảy đến với cô?

Ái Thanh nhìn khuôn mặt lo lắng của cô, trong lòng có chút băn khoăn. Cô rất rõ tính cách của ba mình, phàm những chuyện không hợp ý của ông, nhất định sẽ xuống tay không chút lưu tình.

Phát hiện tâm ý của cô có chút dao động, chị Cúc tiến lên một bước, dắt cô ngồi xuống ghế sofa.

Ái Thanh vẫn không có chút phản ứng. Nhiệt độ bàn tay đột ngột truyền đến một hồi ấm áp . Ấm áp không chuẩn bị trước xâm nhập vào trong lòng, đôi mắt cô mờ mịt nước.

Chị Cúc vội vàng vào phòng bếp múc lấy một bát cháo hải sản nóng hổi ra ngoài, muốn thúc giục cô mau chóng ăn.

Tay nắm chiếc thìa của Ái Thanh khẽ run, múc lấy một chút cháo nóng bỏ vào miệng. Vị cháo rất ngon, nóng ấm hòa tan trong miệng, nước mắt cô rơi xuống không tiếng động.

“ Mặc kệ xảy ra chuyện gì, cũng phải giữ gìn thân thể thật tốt,có như thế mới có sức đối kháng với người khiến cô không vui vẻ, co phải kiên cường lên!” Chị Cúc thử nói vài lời khích lệ, hy vọng cô lên tinh thần một chút.

Chị không được đọc nhiều sách, không biết nhiều đến những đạo lí thâm thúy . Nhưng chị chắc chắn một điều, sức khỏe không tốt, chuyện gì cũng không thể đạt được.

Đối kháng?!

Ánh mắt tự nhiên như quả bom có uy lực gấp mười lần, hung hãn đánh thẳng vào trong lòng của Ái Thanh. Nhưng nghĩ đến tác phong cường thế của cha, ánh lửa hy vọng trong ánh mắt vừa dấy lên đã bị dập đi ngay tức khắc.

“Không có chuyện gì làm con người ta tuyệt vọng hoàn toàn! ” Chị Cúc nói thêm.

Ái Thanh ngơ ngẩn: “ Không có chuyện gì....” Cô nhìn vào khoảng không thì thầm, lâm vào trầm tư.

“ Đúng à!” Chị Cúc thấy cô đáp lại, hết sức vui mừng: “ Tất cả mọi chuyện cuối cùng sẽ đều được giải quyết!”

“ Có thật không?” Thanh âm của Ái Thanh tựa hồ như đang mê sảng.

Chị Cúc gật đầu nói phải, giọng nói mạnh mẽ hơn: “ Đương nhiên là thật!”

Ái Thanh hạ mi, trong lòng tịch mịch, giống như đã tìm được hy vọng để bám víu: “ Tôi có thể nhìn thấy anh”

Chị Cúc không hiểu vì sao. Nhưng vẫn thay cô động viên, tăng thêm lòng tin, chị Cúc lập tức phụ họa: “ Nhất định !”

Chị Cúc một phen vì Ái Thanh tiếp thêm chút sức lực cho cô.

“ Cảm ơn chị, chị Cúc!” Cô từ tận đáy lòng nói lời cảm tạ. lần đầu tiên thấy tương lai có chút mong đợi.

Cô sẽ kiên nhẫn chờ đợi, chờ ngày được trở về Đài Loan.....

.....

Thời gian thấm thoát như thoi đưa, năm tháng dằng dặc, vậy mà chớp mắt một cái thời gian bốn năm đã trôi qua vội vã.

Bước vào cổng chính của phi trường quốc tế, nội tâm Tô Ái Thanh dấy lên từng đợt phong ba, kích động không thôi.

Rời đi đã hơn một ngàn ngày, cô cuối cùng cũng đã trở lại vùng đất quen thuộc thân yêu, cảm giác giường như đã qua mấy đời.

24. Chương 24

Ở NewYork, cô đã thuận lợi lấy được học vị tiến sĩ. Bằng cái có đó, thuận lợi chủ động xin ba cho về nước, mà ba cô cũng không có lý do để từ chối việc này.

Vô luận như thế nào, cuối cùng cô cũng đã trở lại.

Mỗi bước đi, trong lòng cô lại thấy thực tế hơn. Cho đến lúc nhập cảnh, rời khỏi sân bay, cảm nhận được những tia nắng chói chang mùa hè trên da thịt, nước mắt cảm động mới tràn ra ngoài khóe mi.

“ Tiểu thư, hoan nghênh cô trở về!” Tài xế của Tô gia, lúc trước đã nhận được điện thoại thông báo.

Tiếng nói nhiệt tình thu hút sự chú ý của cô, Ái Thanh nhìn thấy người tài xế đã lâu không gặp. Cô cười vui vẻ nói: “ Chú Vạn, đã lâu không gặp!”

Bốn năm, thật sự là rất lâu...

“ Cô hình như gầy đi rất nhiều...” Chú Vạn nhìn đi nhìn lại cô, một hồi mới cau mày nói: “ Người ta ở nước Mỹ trở về đều béo lên nhiều, cô thế nào mà lại gầy hơn cả trước kia ?”

Ái Thanh chỉ cười không nói gì.

Cô không có cách nào giải thích được, bốn năm qua ở Mỹ cô đã sống trong khó khăn khổ sở như thế nào. Dựa vào ý chí mạnh mẽ, cùng hy vọng kiên quyết, cô mới có thể lại đứng được ở đây. Sự chua xót trong lòng, không phải người nào cũng trải qua được.

“ Cô chủ, mời lên xe trước!” Chú Vạn mở cửa xe mời cô lên trước, nhận lấy túi hành lý đơn giản của cô, thân thiết thúc giục.

“ Cảm ơn!” Ái Thanh mỉm cười thản nhiên, ưu nhã ngồi vào bên trong xe.

Xe bắt đầu xuất phát. Cô nhìn cảnh vật chạy vun vút bên ngoài cửa kính, trong lòng ngàn vạn cảm xúc.

Trải qua một khoảng thời gian dài tối tăm ẩm ướt, cơ hồ tâm tình giống như bị lên men ẩm mốc. Giờ đây, mới nhận được ánh sáng mặt trời chiếu rọi mà bình tĩnh, tinh thần cũng khoan khoái thoải mái hơn nhiều.

“ Chú Vạn! Phiên chú đi chậm lại một chút có được không?” Cô dịu dàng nói lên thỉnh cầu.

Cô muốn được từ từ suy nghĩ, được hồi tưởng lại tất cả những sự việc trước kia.

Vạn Quyền tạm ngưng một chút, áy này nhìn cô: “ Nhưng là... Chủ tịch đang đợi tiểu thư.” Làm việc ở Tô gia suốt hai mươi năm qua, chú biết rõ tính tình của chủ tịch, không dám chậm trễ một chút.

Nghe vậy, nụ cười Ái Thanh xụ xuống: “ Ba đang đợi tôi sao?”

Hai giờ rưỡi chiều, giờ này ba cô còn ở công ty, không thể vì cô trở về mà ở nhà đặc biệt nghênh đón.

Điểm này, cô vô cùng khẳng định.

Cho nên, trong đó hẳn là có mục đích khác.

Điểm này, cô cũng vô cùng khẳng định.

Cô nhìn phong cảnh hai bên, hăng hái trong lòng bị phá hủy hoàn toàn không còn chút nào. Trong lòng chỉ còn dư âm buồn bã vô tận cùng với lo lắng.

Đọc theo đường đi, cô cũng không nói chuyện thêm nữa.

...

Đã đến khu nhà cao cấp ở ngoại ô thành phố, Ái Thanh nghe tiếng gọi của chú Vạn mới lấy lại tinh thần, chậm rãi bước xuống xe.

25. Chương 25

Tất cả mọi người đều thích cảm giác được về nhà, nhất là những người đi xa trở về nơi chôn rau cắt rốn, nhất định sẽ vui mừng đến bật khóc, Chỉ có cô, mọi thứ đều không muốn...

“Tiểu thư, cô đã về rồi!” Quản gia của Tô gia- dì Quế đã đứng trước cửa lớn đón cô, vui vẻ kêu lên: “ Mau lên, Mọi người đều chờ cô từ nãy giờ!”

Ái Thanh nhảy cảm, cô cảm thấy nghi hoặc lời nói của dì Quế.

Mọi người? Trừ ba cô ra, còn có người khác?

Cô chân chứ không muốn bước vào.

Cô đứng trước cửa lớn, xoay người rất muốn rời đi..

“ Ái Thanh, mau vào đây!”

Tô Kiến Vũ mặt mày hồng hào uy nghiêm ra lệnh. Từ cửa truyền đến, thần kinh của cô nhất thời bị kinh động.

Ái Thanh nhắm đôi mắt đẹp lại, di chuyển bước chân nặng nề. Mỗi bước chân đều muốn kháng cự. Dù không muốn nhưng cuối cùng vẫn phải đối mặt.

“ Ba! Con đã về!” Thái độ của cô vừa cung kính vừa xa cách. Ánh mắt nhanh chóng quét đến người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi trên ghế salon, trong lòng dấy lên một nỗi nghi ngờ.

Tô Kiến Vũ nhìn cô. Chẳng những không có vui sướng sau mấy năm xa cách, trái lại khuôn mặt ông có chút giận dữ .

Mặt mũi cô tái nhợt, cùng với một thân áo sơ mi, quần jeans. Trang phục đơn giản làm ông cảm thấy cực kì bất mãn : “ Lên lầu, thay ngay một bộ quần áo phù hợp với bản thân con. Chuẩn bị tốt rồi xuống đây!”

Ái Thanh cảm nhận trong lòng mình đang đóng băng thành một khối.

Ba luôn từ sau sự việc đó luôn tỏ ra lạnh lùng với cô , càng lúc càng nghiêm trọng hơn... Về phần nguyên nhân, cô rất rõ ràng, chỉ sợ là.....

Không hơn gì so với bốn năm trước, cô vì anh mà chống lại ba mình. Chọc giận đến ba, có lẽ ông cảm thấy toàn bộ thể diện mặt mũi của mình bị tổn hại cực nghiêm trọng. Vì vậy, không hề đáp ứng , chiều chuộng cô như trước kia.

Nhưng cô cũng không hề hối hận.

“ Vâng!” Ái Thanh thuận theo đáp lại một tiếng, xoay người lên lầu.

Ước chừng khoảng hai mươi phút sau lại xuất hiện. Cô thay một bộ váy màu đen, điểm xuyết thêm vài đồ trang sức trang nhã, có thể nói trông cô lúc này rất xinh đẹp , rất động lòng người.

Theo lệnh của ba, cô cùng người đàn ông trẻ xa lạ kia ngồi đối diện với nhau.

“ Xin chào, Tô tiểu thư! Lần đầu gặp mặt.” Người đàn ông thông dong mở miệng, giọng nói rất khách sáo, ánh mắt lại chăm chú nhìn lên lệ nhan của cô.

Ái Thanh lễ phép gật đầu đáp lễ, sau đó lại mở to mắt, không tránh né ánh mắt rực lửa nhìn cô chăm chú của anh ta.

“ Tuấn Hoa là con trai độc nhất của chủ tịch tập đoàn Đài Vinh. Năm trước đã lấy được hai bằng thạc sĩ, năm nay lại thăng chức trở thành tổng giám đốc của tổng công ty tại Đài Loan. Tuổi trẻ tài cao, tiền đồ vô lượng!” Tô Kiến Vũ nói liền một hơi, không hề gián đoạn. Có thể thấy được ông hiểu rõ bối cảnh của đối phương như thế nào.

Ái Thanh tiếp nhận tin tức, cơ hồ cũng đoán được mục đích ba cho cô về nước. Cô cảm thấy lạnh cả người.

“ Tối mai là đêm thất tịch, bạn bè tôi có tổ chức một buổi party. Tôi muốn mời Tô tiểu thư làm bạn gái đi cùng với tôi, như vậy có được không?” Phương Tuấn Hoa nói thẳng, không quanh co lòng vòng.

Ái Thanh yên lặng không lên tiếng, từ tận đáy lòng cô trăm ngàn lần không muốn đồng ý.

Nhưng nghĩ lại, nếu cô từ chối với yêu ước này, không phải sau này sẽ bị hạn chế ra khỏi cửa, tiếp tục bị quản thúc giống như chim trong lồng cá trong chậu hay sao?

Huống chi, cũng không phải do một mình cô nói không là được.

Ái Thanh ngẩng đầu lên, khẽ cười: “ Được!”

Nghe được lời cô hứa hẹn, Tô Kiến Vũ lúc này mới giãn vẻ mặt nghiêm túc ra, vô cùng hài lòng trước biểu hiện của cô.

“ Được vậy thì tốt quá!” Phương Tuấn Hoa thở phào nhẹ nhõm.

Trên thực tế, đây không phải là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô. Tại bữa tiệc ba cô tổ chức mừng cô vào đại học, lúc đó anh đã khắc sâu hình ảnh cô vào lòng mình.

Mấy năm không gặp, cô vẫn ngọt ngào như thế, nhưng thêm vài phần tư vị của thiếu nữ trưởng thành, khiến người ta không nhận được mà muốn nhìn lâu hơn.

Thấy tình hình phát triển thuận lợi, Tô Kiến Vũ cảm thấy tâm tình vô cùng tốt. Hơn nữa, ông còn tin tưởng chắc chắn quyết định chia cắt cô cùng tên tiểu tử nghèo kia là vô cùng chính xác.

Bốn năm rồi, ông nghĩ, đã đủ để cho cô quên đi đoạn tình cảm như trò đùa kia.

Vậy mà, tình yêu giống như trò đùa buồn cười trong mắt của ông đó lại chưa từng bị lãng quên đó, mà theo thời gian, càng ngày càng phát triển một cách mãnh liệt....

26. Chương 26

Hai năm trước.

Mỗi ngày đều vất vả siêng năng làm việc, thấm thoát đã qua bốn năm, Huyền Diệu Phong ngồi trong một căn phòng nhỏ vừa mới hoàn thành còn chưa được trang hoàng gì nhiều, trong lòng có điểm thỏa mãn không nói ra được.

Đây là phòng làm việc dành riêng cho anh. Mặc dù vẫn còn có chút chưa hài hòa, nhưng anh đã tốn công sức cả một năm mới có thể thành lập được một văn phòng của riêng mình. Về phần nhân viên, trừ anh ra, còn có một người bạn thân học chung đại học rất có nghĩa khí tới trợ giúp .

Anh chưa thể trả được lương cao cho bạn mình bởi sự nghiệp này mới được sáng lập, vẫn còn trong thời kì đầu. Bạn rộn bạn quá sức tưởng tượng, thế nhưng anh vẫn có thói quen muốn bành trướng lượng công việc, anh vô cùng thích thú khi thấy anh bạn tốt của mình mệt mỏi mỗi rã rời.

Khó có được một chút nghỉ ngơi, Huyền Diệu Phong thường thức tách cà phê vừa mới pha xong, những suy nghĩ phiền loạn trong đầu tạm thời lắng xuống, anh không tự chủ được mà rơi vào hồi ức.

Hơn bốn năm trước, anh phải đi làm thêm cật lực khắp nơi để kiếm tiền trang trải cho cuộc sống. Một ngày nào đó, anh nhận được điện thoại của tổng giám chế nghệ thuật thuộc công ty giải trí NewTop, hẳn chính

là người trong ngày đầu tiên anh đi làm đã kéo anh đi chụp ảnh quảng cáo- A Bằng, hẳn ta gọi điện đến để thuyết phục anh nhận một case, thậm chí còn lấy thù lao cực kì hậu hĩnh để dụ khị anh.

A Bằng đại khái là biết tình cảnh quẫn bách của anh lúc đó nên chủ động cho anh một cơ hội làm việc, cũng không phải là do nhãn hiệu của công ty kia hài lòng hay coi trọng anh.

Cuối cùng, anh khuất phục thực tế, đồng ý nhận case.

Vạn vạn cũng không ngờ đến, cơ hội lần này đối với một kẻ không có chút hứng thú hay tài cán với ngành nghề kia như anh lại là một bước ngoặt quan trọng biến đổi cuộc đời anh, cho anh biết cảm giác thành danh là như thế nào.

Nửa tháng sau khi chụp hết loạt trang phục thuộc nhãn hiệu kia, A Bằng lại một lần nữa gọi điện hẹn gặp anh, nói là có chuyện quan trọng muốn cùng thảo luận.

Trong điện thoại, giọng nói của hẳn ta vô cùng nghiêm túc, làm tinh thần anh cũng trở nên căng thẳng theo.

Đến chỗ hẹn, anh phát hiện chỗ ngồi có thêm một người phụ nữ. Người phụ nữ đó chính là vị giám đốc đại diện chủ chốt của công ty nổi danh nào đó, Kinh Kỷ Nhân.

Đối phương nói nguyên nhân cô ta chú ý đến anh. Anh có ngoại hình đẹp, có năng lực nên muốn có vun trồng, bồi dưỡng tài năng cho anh. Cô có lòng tin, chỉ cần cô và anh liên kết hợp tác tốt thì có thể làm cho anh trong thời gian ngắn một bước lên mây.

Một câu nói “ Anh không phải muốn thành công sao?” của cô ta làm tim anh trở nên kích động, nó đã chạm đến đúng nỗi đau của anh.

Thành công ư Anh đương nhiên là muốn thành công. Phải nói, trong đầu của anh chỉ muốn làm thế nào để có thể bước lên đỉnh thành công ấy chứ.

“ Chỉ cần anh chịu hợp tác cùng tôi thì tuyệt đối sẽ thành công!” Lá bài chủ chốt Kinh Kỷ Nhân đưa ra lời đảm bảo chắc chắn như đinh đóng cột.

Lời nói của cô ta rất hùng hồn, dù người khác nghe sẽ cảm thấy thật hoang đường nhưng đối với anh khát vọng trong anh mà nói thì đây chính là một mũi tiêm trợ lực.

Nếu là một tháng trước thì chẳng cần suy nghĩ anh cũng sẽ đưa ra lời từ chối. Anh rõ ràng hơn bất kì ai, bản thân mình không thích hợp với loại công việc đòi hỏi phải thể hiện mình cực độ như thế.

Nhưng một tháng qua đã có biết bao chuyện xảy ra, việc anh bị người mình yêu phản bội, bị bố cô ấy xem thường tạo thành một bóng ma khổ sở cùng khuất nhục trong lòng anh, làm anh không sao thở nổi. Nếu không thay đổi, học cách bảo vệ chính mình, thì nhất định sẽ lại bị tổn thương thêm một lần nữa.

Bởi vì đau khổ, cho nên anh không cười nổi. Bởi vì trái tim băng giá, anh dần dần trở nên lạnh lùng khó gần, anh không còn dễ dàng thổ lộ suy nghĩ trong lòng nữa mà bắt đầu học cách nghĩ một đằng nói một nẻo.

Anh phát hiện, khó khăn nào anh cũng có thể thích ứng, thế nhưng anh không còn là Huyền Diệu Phong ngây ngô, ngốc nghếch ban đầu, và sau này cũng không phải nữa.

Anh biết trong mắt Tô Kiến Vũ, anh cũng chỉ là kẻ vô tích sự với hai bàn tay trắng, anh không thể làm nên trò trống gì trong thời đại này.

Nghĩ đến điều đó, anh lại suy tính một hồi, anh quyết định cho bản thân mình một cơ hội. Vì vậy, anh đồng ý kí hợp đồng, gia nhập công ty đại diện đó.

Cùng Kinh Kỷ Nhân nói chuyện qua, sang ngày thứ hai, bọn họ liền thảo một bản hợp đồng hai năm. Anh mang tâm tình nửa tin nửa ngờ, bắt đầu cuộc sống biểu diễn nghệ thuật.

Một mặt anh tiếp nhận nhiều khóa đào tạo huấn luyện. Mặt khác thì tham gia một số show thời trang của một số nhà thiết kế có tiếng trong nước, cũng như gia tăng số lượng hình ảnh trên trang bìa các tạp chí. Hơn nữa, anh cũng từ từ tham dự một số phim truyền hình nhỏ, quảng cáo, MV của một số ca sĩ.

Một năm sau, Kinh Kỷ Nhân bắt đầu cho anh tiến quân vào dòng phim thần tượng. Vai diễn đầu tiên tuy đất diễn không nhiều lắm nhưng anh có ngoại hình xuất sắc, lại đã xuất hiện nhiều trước đó nên thu hút được sự chú ý của khán giả, tạo nên một cơn gió lốc trong làng giải trí.

27. Chương 27

Vai diễn phụ của anh đã kết thúc nhưng đơn vị chế tác nhận được quá nhiều yêu cầu của khán giả, cho nên họ bày tỏ ý muốn mong anh tiếp tục hợp tác.

Đài truyền hình cũng đâu phải ngu ngốc, bọn họ sao có thể bỏ qua cơ hội tăng tỉ suất người xem được, thế nên một lần nữa biên kịch lại thêm thắt kịch bản, để vai diễn của anh lại xuất hiện, vai phụ nhưng không hề phụ, đất diễn càng lúc càng nhiều.

Từ đó trở đi, có biết bao nhiêu vai diễn trong các phim thần tượng truyền hình được các nhà sản xuất gõ cửa tìm đến anh.

Trên truyền hình, anh diễn những nhân vật đa tình, dịu dàng. Trên sân khấu ca nhạc, anh là ca sĩ với những khúc ca đầy tự tin, sôi động. Có thể nói, anh đã tạo được hình ảnh một thần tượng thân thiện, tài năng trong mắt khán giả.

Anh có diện mạo xuất sắc, có vóc dáng trời sinh, lại cởi mở trong diễn xuất. Anh biết hát, biết nhảy, lại thêm tiềm lực nâng đỡ của công ty chủ quản. Cho nên, chỉ sang đến năm thứ hai, anh đã thật sự thay da đổi thịt, trở thành tâm điểm chú ý của giới truyền thông, là một ngôi sao đang lên trong làng giải trí.

Không thể nghi ngờ, tên anh đã trở thành một thương hiệu được đảm bảo. Có biết bao nhiêu diễn viên, siêu sao nổi tiếng, hoa hậu muốn có cơ hội hợp tác cùng anh.

Đúng vào lúc sự nghiệp đang lên cao đột nhiên lại xảy ra chuyện, anh biến mất hơn nửa năm. Có rất nhiều lời đồn thổi xung quanh sự kiện này, vậy mà giới truyền thông lại không hề nhảy vào khai thác tìm hiểu, còn công ty chủ quản thì thống nhất tuyên bố: anh đang ra nước ngoài tu nghiệp.

Mà bản thân anh, lại chẳng có chút để ý đến chuyện này. Lạnh lùng đối diện, thêm vào đó là biểu tình thần bí, Huyền Diệu Phong khiến những kẻ muốn đào bới sự việc lại càng muốn tìm hiểu đến cuối cùng. Mất đi cơ hội được diễn xuất không những không làm cho tính kiêu ngạo trong anh giảm bớt phần nào, ngược lại còn tăng lên gấp bội. Một thời gian lẫn lộn trong giới nghệ thuật, anh càng hiểu rõ xã hội này khắc nghiệt đến mức nào. Muốn có địa vị, muốn không bị lãng quên thì phải biết mạnh mẽ mà nhìn vào thời cuộc.

Nhưng kẻ a dua nịnh nọt, khẩu phật tâm xà anh thấy không hề ít. Nhưng anh không phải vì vậy mà vui mừng, chỉ cảm thấy nồng đậm bi ai. Dù trước kia anh cũng từng cúi đầu thấp kém trước người khác nhưng anh cũng không cảm thấy bi ai như thế này. Con người nhỏ bé như một hạt cát, vô tình bay vào mắt người, họ cũng thấy ngại mà tìm cách loại bỏ.

Khi anh càng được hâm mộ, trái tim anh càng trống rỗng, càng lúc càng lạnh nhạt.

Thứ anh muốn là thành công, chứ không phải dừng lại ở đây.

Hai năm sau, hợp đồng kết thúc. Anh dứt khoát từ chối khoản tiền hơn tám con số cao ngất ngưỡng, anh quyết định tìm đường xây dựng sự nghiệp mới.

Sự nghiệp mà anh muốn hướng tới, chính là trở thành một nhà quản lý xuất sắc.

Trước đó, anh cho rằng, công việc mà Kinh Kỷ Nhân đang làm so với nghệ sĩ còn có tính thúc đẩy con người hơn. Một Kinh Kỷ Nhân có thể biến anh từ một tên vô danh tiểu tốt, trải qua huấn luyện mà biến thành một ngôi sao thu hút tất cả mọi người giống như một thứ hàng bán chạy. Nhưng anh không muốn trở thành một người thuận buồm xuôi gió như Kinh Kỷ Nhân. Cái anh muốn chính là được quản lý trực tiếp những người ưu tú giống như Kinh Kỷ Nhân.

Đi tới được ngày hôm nay, có lẽ người mà anh phải nói lời cảm ơn chân thành nhất chính là Tô gia kia.

Anh sẽ dùng thực lực để chứng minh. Coi thường anh, là sai lầm lớn nhất của bọn họ!

.....

Một năm sau.

Một khúc nhạc cổ điển đang lưu truyền trong không gian rộng rãi của phòng làm việc. Một người đàn ông mặc bộ âu phục may thủ công đang nhìn mình qua tấm gương lớn. Hít một hơi thuốc dài, sau đó mới phả một làn khói trắng mỏng ra, nhìn làn khói ấy tan nhanh trong không khí. Mùi bạc hà nồng đậm khiến tinh thần của anh được trấn định hơn.

Trên gương mặt tuấn tú của Huyền Diệu Phong không lộ ra bất cứ điều gì, nhưng trái tim anh lại đang dâng lên một hồi kích động.

Tin tức trên trang nhất của các tờ báo tài chính của ngày hôm nay khiến tâm tình anh phập phồng. Nội dung của bài báo đó in sâu trong đầu óc anh, cơ hồ không sót một chữ.

“ Gần đây, tin tức làm chấn động cả giới thương nhân chính là tập đoàn Phách Thiên cùng tập đoàn Tường Thụy sắp kết làm thông gia. Sau khi trở thành thông gia, thế lực kinh tế của hai nhà nếu nói không ngoa sẽ đạt đến mức khổng lồ.

Tất cả mọi người đều nhận định, con gái yêu của chủ tịch tập đoàn Phách Thiên và tổng giám tập đoàn Tường Thụy Phương Tuấn Hoa là một đôi trời sinh, môn đăng hộ đối. Cặp đôi này nhất định sẽ tạo nên một giai thoại trong giới thương nhân.

28. Chương 28

Hôn lễ được dự báo sẽ diễn ra vào ba tháng sau. Lễ kết hôn của hai người sẽ được tổ chức tại một khách sạn năm sao thuộc đẳng cấp quốc tế, xa hoa và long trọng chưa từng có, sẽ có rất nhiều các vị khách quý đến tham dự.

Mặc dù có nhiều dự đoán cuộc hôn nhân này chính là nhằm mục đích hợp tác giữa hai bên gia tộc. Nhưng hai vị trưởng bối của cả hai nhà đã ra mặt nói rõ. Cuộc hôn nhân này xuất phát từ tình yêu. Đôi nam nữ vô cùng tâm đầu ý hợp, đi lại cũng đã lâu, tình cảm ngày càng ngọt ngào. Vì vậy, cuộc hôn nhân này là hoàn toàn tự nguyện, không có tính toán.

Mà cặp đôi trẻ tuổi kia cũng chính miệng công khai. Họ kết hôn là bởi vì yêu mến nhau, hoàn toàn không có suy tính, lời nói của bọn họ đã phá vỡ tất cả những tin đồn mờ hồ trước nay!”

Qua nhiều năm như vậy, phần hận trong lòng anh không hề giảm bớt, anh vẫn cố gắng vươn lên, chờ cơ hội đòi lại thể diện cho chính mình.

Trong một năm này, anh đã biến văn phòng nhỏ nhỏ lúc đầu của mình phát triển mạnh mẽ thành một công ty đại diện có tiềm lực. Hơn nữa, phạm vi kinh doanh ngày càng được mở rộng.

Thời gian thật biết cách thử thách lòng người, anh đã tốn mất năm năm, chính là chờ đợi thời khắc này.

“ Tô Ái Thanh.....” Huyền Diệu Phong tự lẩm bẩm, lặp đi lặp lại cái tên đã giữ kín lâu nay, ngữ điệu trong lời nói lạnh lùng không có chút tình cảm nào.

Cô gái đã từng nói yêu anh. Thế nhưng năm năm trước, từ một buổi sáng sớm tinh sương, không chào anh một câu mà bỏ đi mất. Cô không hề để lại lí do, không hề nhắn lại xem cô đi đến nơi nào...

Lúc đầu, anh còn tin chắc là cha cô phái người bắt cô phải đi, anh thực sự rất lo lắng cho tình cảnh của cô. Mãi cho đến nửa tháng sau, anh nhận được một phong thư do cô đánh bằng máy vi tính rồi in ra, lá thư đó bị tài xế của Tô gia vô tình nhặt được.

Về nội dung..... Từng chữ trong đó giống như một mũi tên nhọn bắn xuyên qua tim của anh, tàn nhẫn đưa anh vào chỗ chết.

Thì ra anh chỉ là một trong những đối tượng để một đại tiểu thư như cô trêu đùa khi nhàm chán để giết thời gian, hai người đã định sẵn là sẽ không có kết cục tốt đẹp gì. Cô là nàng công chúa, còn anh thì vĩnh viễn không thể biến thành hoàng tử, không thể đem đến hạnh phúc cho cô được.

Quay đầu nghĩ lại , anh biết cô cũng giống như ba mình, cô cũng coi thường anh. Mà thủ đoạn của cô so với sự uy hiếp của cha cô còn có lực sát thương hơn. Trong thư còn có kèm theo mấy tấm hình cô đang cùng một chàng trai trẻ khác nắm tay nhau, cùng nhau dùng cơm. Thậm chí còn có cả bức hình cô hôn người đó thắm thiết. Mà ngày ghi trên bức hình lại chính là mấy ngày sau khi cô không cáo mà biệt.....

Đã cùng bên nhau một thời gian, có chung những hồi ức đẹp, thậm chí cùng nói lời yêu nhau mãi mãi không hề hối hận... Hóa ra tất cả đều là hư tình giả ý.

Anh một lần nữa lâm vào cảnh khốn hoạn. Bởi vì trong trí nhớ của anh, ánh mắt cùng vẻ mặt cô sao mà chân thật tha thiết đến thế, khiến anh không khỏi xúc động.

Anh nghĩ không thông, cũng không suy đoán , không hề suy nghĩ xem những bức hình thân thiết kia liệu có phải thật hay không? Dựa vào khoa học công nghệ cắt ghép hình ảnh tiến tiến như bây giờ để làm ra những bức hình này là vô cùng dễ dàng, mấy thứ đánh máy kia do người khác làm cũng không phải là chuyện khó khăn gì!

Nhưng khi đó anh lại quá đổi khiếp sợ, quá đổi nặng nề. Những điều đó làm phán đoán trong anh mất đi. Anh tin đó là chân tướng giải thích cho việc cô rời bỏ anh.

Tóm lại, cô rời đi là sự thật. Cô tổn thương anh cũng là sự thật. Cô có người khác tốt hơn anh cũng là... sự thật.

Công chúa tìm được chàng hoàng tử mình yêu. Từ đó, hai người trải qua những tháng ngày hạnh phúc.....

Huyền Diệu Phong không nhịn được mà chê cười.

Bàn tay của tên đao phủ dễ dàng bóp chết hạnh phúc của người khác, tại sao vẫn còn được hưởng hạnh phúc?

Tô Kiến Vũ thích thể diện, anh sẽ làm cho ông ta mất hết, làm cho ông ta không còn chút mặt mũi nào. Tô Ái Thanh muốn theo đuổi hạnh phúc, anh sẽ đem toàn bộ khả năng của mình ra phá hủy cô ta.

Anh sẽ không để cho bọn họ được vừa lòng đẹp ý.

Huyền Diệu Phong xoay người trở lại bàn làm việc bằng gỗ thông của mình. Dập tắt khói thuốc, đồng thời tiện tay quăng mấy tờ báo vào sọt rác, anh bắt tay vào xử lý tập công văn, hồ sơ.

Ba tháng sau, anh sẽ làm cho Tô Gia không được bình yên!

29. Chương 29

Nhìn chằm chằm một thân áo cưới mỹ lệ của mình trong gương, gương mặt Tô Ái Thanh được trang điểm tinh tế, nhưng không hề lộ ra một tia vui mừng khi được trở thành cô dâu mới.

Thật vất vả chịu đựng một quá trình chụp ảnh cưới dài dòng, cô nhanh chóng thay ngay bộ váy cưới được thiết kế đặt biệt cho cô ở bên Milan, rồi tẩy đi lớp trang điểm nồng đậm trên khuôn mặt.

“ Anh phải về công ty họp. Anh sẽ gọi điện bảo tài xế đến đưa em về nhà!” Phương Tuấn Hoa sẵn sóc tận tình, khiến bao nhiêu nhân viên nữ trong ảnh viện áo cưới ở đây phải phát ghen .

“ Không!” Ái Thanh hấp tấp trả lời. “ Em muốn đi dạo mấy chỗ quanh đây một chút!”

“ Được rồi! Đừng ở bên ngoài quá muộn nhé! ” Phương Tuấn Hoa dặn dò, hôn lên gương mặt của cô, sau đó vội vàng rời đi trước.

Ái Thanh rủ mi, không nhìn đến những người xung quanh đang nhìn mình bằng cặp mắt hâm mộ, nhanh chóng rời đi. Cô cảm thấy không khí trong tiệm áo cưới này quá mức ngọt ngào, khiến cô không thể thở nổi.

Ban đêm, bầu trời đen tuyền cùng những vì sao lấp lánh ánh sáng trông giống như lụa mềm dệt kim tuyến. Cảnh trước mắt đẹp đến vậy nhưng Ái Thanh lại không có lòng dạ thưởng thức nó, cô chỉ cúi đầu đi thẳng về phía trước.

Cô không biết mình nên đi theo hướng nào, đi đến nơi nào. Bất luận cô đi đến chỗ nào đi chăng nữa thì đến cuối cùng cũng không thể thoát được cuộc sống áp đặt đang đè lên bản thân mình.

Vừa nghĩ đến việc ba tháng sau sẽ phải bước vào thánh đường cùng với người đàn ông mình không yêu, lòng cô lại quặn thắt lại.

“ Ái Thanh?!”

Một giọng nam không xác định vang lên, lọt qua lỗ tai cô khiến thần kinh yếu ớt mảnh khảnh của cô kinh động.

Cô ngừng bước chân, sững sờ.

“ Thật sự là em sao?” Người đàn ông lướt qua cô, chặn ngay phía trước. Trong giọng nói của anh ta tràn đầy vẻ kinh hỉ.

Gương mặt tuấn tú đập vào mắt cô, trái tim Ái Thanh nhảy lên. Trong nháy mắt, cô bắt động.

Từ khi trở về Đài Loan suốt một năm qua, cô đã bao lần tưởng tượng cảnh bọn họ được trùng phùng trong một ngày nào đó. Cô không thể ngờ một chỗ hẻo lánh như thế này sẽ có thể xảy ra kì tích.

Đối mặt với kì tích bất ngờ rơi xuống, cô hoàn toàn không biết phải phản ứng như thế nào, chỉ đứng ngẩn người, quên cả suy nghĩ.

“ Đã lâu không gặp!” Huyền Diệu Phong mỉm cười với cô: “ Còn nhận ra tôi không?” Giọng nói của anh ôn hòa, lộ ra ý châm chọc.

Một hồi lâu sau, Ái Thanh mới cứng nhắc gật đầu một cái.

Cô cơ hồ quên đi bản thân mình, nhưng cô chưa bao giờ quên anh.

“ Có rảnh không? Cùng nhau ăn một bữa cơm đi !” Huyền Diệu Phong nhìn chằm chằm vào cô, khuôn mặt đẹp đang tái nhợt. Huyền Diệu Phong phải đè hết tức giận trong ngực xuống ,mới có thể bình tĩnh ôn hòa nói chuyện cùng cô thế này.

May mắn, kỹ thuật diễn trước kia đã giúp anh không nhỏ, để cho anh có thể biểu đạt sinh động trái với suy nghĩ.

Anh đột nhiên đưa ra lời mời khiến Ái Thanh giật mình không thôi. Một lát sau, cô lạnh nhạt cự tuyệt: “ Không.....”

Nhìn thẳng lại đôi mắt đen thâm thúy của anh, trái tim Ái Thanh không chế không được chỉ muốn chết đi ngay lập tức, toàn thân như nhũn ra.

“ Yên tâm! Tôi sẽ không dẫn em đi ăn quán ven đường đâu!” Anh khẽ cười, ánh mắt không có nhiệt độ.

Nuốt một khối khô khốc xuống cổ họng, Ái Thanh cất lực mở miệng : “Em không có ý đó!”

Cô nghĩ rất nhiều và muốn nói với anh rằng cùng anh đi ăn quán ven đường, đi dạo chợ đêm là khoảng thời gian vui sướng tự tại nhất trong cuộc đời cô. Cùng anh chung sống, một phút một giây cô không muốn quên, cũng không thể quên được.

Trái tim giống như bị ngàn cây kim đâm vào, tròn mắt cô ảm đạm, yên lặng thừa nhận nỗi đau đớn đang ăn mòn trái tim mình.

“ Vậy tại sao lại cự tuyệt? ” Huyền Diệu Phong sát tới hỏi.

Cho dù cô chỉ cùng anh nói chuyện có đôi ba câu, nhưng cô cảm nhận được. Anh không phải anh mà cô từng quen thuộc.

Vô luận nụ cười khoe môi anh như có như không, ánh mắt mỉa mai hoặc, hay lời nói vui vẻ hài hước nhưng lại đầy ẩn ý phía sau. Trước kia, anh thẳng thắn chân thật, ít nói, là một người chất phác hoàn toàn khác biệt với hình ảnh bây giờ.

Cô không thể nói thay đổi như vậy là tốt hay không tốt. Chỉ có thể xác định, nhìn anh tựa hồ đã phát triển không tệ, như vậy là được rồi!

“Sợ ông xã tương lai giận hay hiểu lầm sao?” Huyền Diệu Phong chê cười, trong lòng thì hờ hững.

Anh cũng không hề quên ban đầu là cô chủ động như thế nào, bây giờ lại hóa bảo thủ như thế này sao? Chỉ có thể giải thích, cô ta yêu người đàn ông của mình, muốn cùng anh rũ bỏ mối quan hệ.

Trái tim Ái Thanh trầm xuống, rất sợ nếu cứ tiếp tục nữa thì mọi phòng tuyến của cô đều bị phá hủy hết: “Tôi phải về!”

30. Chương 30

Cô không biết nên dùng tâm tư gì, về mặt nào để đối diện với anh....

Đối với anh, trừ nhớ nhung, yêu mến, say đắm, còn có áy náy tràn đầy trong lòng.

Xoay người, trong nháy mắt, nước mắt của cô tuôn rơi.

Huyền Diệu Phong không cản đường đi của cô. Nhìn bóng lưng yếu ớt của cô, anh nở một nụ cười yếu ớt. Không giáp mặt nói chuyện cùng nhau nữa, khuôn mặt tươi sáng không tỳ vết của Huyền Diệu Phong lại trở về sắc thái lạnh lùng ban đầu.

Cô cố ý giữ một khoảng cách, không muốn tiếp xúc. Cô chọc anh hơi nhanh đó!

Anh không hề nhìn thấy tình xưa nghĩa cũ nơi cô nữa. Trong lòng cô, anh giống như một loại gánh nặng. Gánh nặng đến mức ngay cả nói chuyện cũng lười không muốn nói với anh vài câu.

Anh cảm thấy giận dữ nhưng cũng phân không rõ tư vị trong lòng mình, cũng không cảm thấy mình đã thất bại.

Hôm nay anh cố ý tiếp cận cô chỉ là khúc dạo đầu, chỉ thuần túy khảo nghiệm phản ứng của cô. Kịch hay chân chính vẫn chưa có mở màn...

Cô không chút nào lưu luyến quá khứ của bọn họ, vậy anh cũng không cần phải hạ thủ lưu tình. Xét về phương diện nào đó, anh còn phải cảm ơn sự tàn nhẫn của cha con bọn họ, chính điều đó đã thúc đẩy anh phải trưởng thành, phải toàn diện nhanh chóng.

Anh tốn mất thời gian năm năm, tích lũy thực lực, giao tiếp với không ít các nhà đại phú có thể lực. Hôm nay, anh đã là ông chủ của công ty đại diện cho mười mấy nghệ sĩ, siêu sao. Những nghệ sĩ trong công ty của anh đều là những minh tinh nổi danh, có thực lực nhất hiện nay. Mỗi tháng lợi nhuận họ đem về cho công ty là một con số mà ít ai có thể tưởng tượng nổi.

Trên phương diện kinh doanh, anh là minh chứng sống động cho người có cái nhìn độc đáo. Với anh, thành công không phải tình cờ.

Anh không nhịn được mà nghĩ đến dáng vẻ khổ sở của cha con bọn họ. Họ đã áp đặt bao nhiêu nhục nhã tuyệt tình lên người anh, anh nhất định sẽ hoàn lại không sót điều gì!

.....

9 giờ sáng.

Huyền Diệu Phong bước vào phòng làm việc, chuông điện thoại nội bộ lập tức reo lên.

Anh nhăn mày lại, nhấn phím nghe. “Chuyện gì?” Ngữ điệu rất nhẹ, rất nhạt, khiến cho người nghe không đoán được tâm tình thật sự của anh.

“Huyền tiên sinh, Kim Tuyết tiểu thư.....!”

Thư kí còn chưa thông báo xong, cửa phòng làm việc của anh đã bị đẩy ra. Một cô gái trẻ ăn mặc rất mát đang nở nụ cười thật tươi, trông cô lung linh, sống động vô cùng.

“ Tôi đã biết, cảm ơn!” Huyền Diệu Phong liếc nhìn người đang tiến vào một cái, sau đó hướng điện thoại, nói cảm ơn với cô thư kí.

“ Diệu Phong, chào buổi sáng!” Kim Tuyết ngọt ngào gọi anh.

“ Chào buổi sáng!” Anh không lộ ra vẻ mặt không vui, nhưng cũng chẳng có phần khởi chào đón.

Kim Tuyết đến bên anh, từng bước đi duyên dáng làm nổi bật chiếc váy ngắn được thiết kế tinh xảo, đẹp đẽ: “ Anh đang làm việc sao? Em có quấy rầy anh không?” Hỏi là hỏi như vậy, nhưng cô không cảm thấy áy náy chút nào.

31. Chương 31

Huyền Diệu Phong chỉ cười không nói.

Kim Tuyết là thiên kim của chủ tịch tập đoàn tài chính Kim Phong. Từ nhỏ được nuông chiều, phàm là thứ cô muốn thì nhất định sẽ có bằng được. Duy chỉ có người đàn ông này....Đối với cô, gần cũng như xa, lúc lạnh lúc nóng, không giống như những người khác tìm đủ mọi cách để lấy lòng cô. Điểm này, cô cảm thấy anh rất đặc biệt.

Một lần đi dự tiệc, sau khi được bạn bè giới thiệu về anh, cô bắt đầu nảy sinh hứng thú.

Cô thích vẻ ngoài tuấn tú của anh, thích nhìn bóng hình của anh tỏa sáng, thích nụ cười đẹp mê hồn không chút tỳ vết của anh. Trừ những điều đó ra, anh còn đang làm việc một cách xuất sắc, thành tích rất tốt, khiến trái tim cô dần dần bị lung lay.

Anh tự mình cố gắng làm việc, tuổi còn trẻ mà đã có một sự nghiệp riêng. Ba mẹ cô nói, anh là nhân tài hiếm có trong thời buổi hiện này, tương lai chắc chắn sẽ còn tiến rất xa. Thậm chí, đối với ý muốn phát triển tình cảm với anh của cô cũng nhận được sự lạc quan từ phía ba mẹ.

Có người nhà ủng hộ, Kim Tuyết dồn toàn lực theo đuổi, nhất định không chịu buông anh ra. Cô tin tưởng mình rất có sức hút, rất nhanh sẽ dẫn động đến trái tim anh.

“ Diệu Phong! Tối mai có một bữa tiệc, anh đi cùng em có được không?” Kim Tuyết ôm lấy vai anh, bộ ngực mềm mại tựa sát vào cánh tay của anh, ghé vào tai anh nói nhỏ.

Huyền Diệu Phong không có kháng cự sự đụng chạm của cô, chỉ đơn giản nói: “ Tối mai tôi có việc rồi!”

Nếu như anh nguyện ý cùng cô tối lui qua lại, sự nghiệp của anh chắc chắn sẽ một bước lên trời. Chỉ là, với những tiểu thư nhà giàu, anh đã tràn ngập hận ý.

Vui thì tới trên chóc người, không có cảm giác thì một cước vô tình đá văng. Anh đã từng ngu ngốc tin là thật, bỏ ra tất cả tình cảm của mình, cuối cùng thì sao nào? Chẳng phải chỉ là đổi lấy sự nhục nhã đấy sao!

Anh sẽ không tiếp tục lại đi vào vết xe đổ, trở thành thứ tiêu khiển cho các thiên kim đại tiểu thư chán trà thềm rượu giết thời gian. Huống chi, Kim Tuyết mới học năm hai đại học, trong lòng anh coi cô như một cô em gái, không phải là người yêu.

Cho dù cô có khuôn mặt xinh đẹp, vóc dáng kiều mị mê người đến thế nào thì anh cũng chưa từng có ý nghĩ kì quái nào với cô.

Kim Tuyết chu đôi môi đỏ lại, bày ra bộ dạng năn nỉ: “ Theo em đi đi mà! Loại bữa tiệc đó buồn chán muốn chết! Là ba cố tình giao cho em, em không đi không được!”

Huyền Diệu Phong không chút để ý hỏi: “ Bữa tiệc nào mà quan trọng vậy?”

Thấy anh có phản ứng, Kim Tuyết cười ngọt ngào: “ Là bạn cũ của ba em, tiệc mừng thọ của Tô bá bá!” Bữa tiệc của mấy người già như vậy thật chán muốn chết!

Nghe vậy, anh nheo mắt lại: “ Chủ tịch của Phách Thiên, Tô Kiến Vũ?”

“ Đúng vậy!”

Huyền Diệu Phong trầm ngâm một lát, sửa lại lời: “ Được! Tối mai anh đi cùng em!”

Nghe được anh hứa hẹn, Kim Tuyết mừng rỡ, cười chói lọi như hoa nở: “ Thật đấy nhé. Em rất vui nếu có anh đi cùng!” Sau đó cô nhiệt tình ôm lấy cổ anh, biểu cảm cô biết ơn anh thế nào.

Huyền Diệu Phong kéo cánh tay trắng ngần của cô ra, nghiêm mặt nói: “ Anh nhớ là sáng nay em có tiết học trên lớp cơ mà?”

Kim Tuyết suy sụp, cúi gầm mặt xuống, lầu bầu nói: “ Anh thật là.... mất hứng” . Đi học thật chẳng có chút thú vị nào, cô chỉ muốn ở bên cạnh anh, nhìn anh chăm chú làm việc.

Anh lạnh nhạt, lên án sự lơ đãng của cô: “ Em không đi học, tối mai anh cũng sẽ không đi.”

Đây rõ ràng là đang uy hiếp cô! Nhưng kì lạ,tình yêu là thế nào chứ ? Lời nói nào của anh cô cũng cảm thấy yêu thích. Kim Tuyết mím môi, tỏ vẻ vụn vặt không muốn đi nhưng cũng không dám ho he nữa.

Mấy ngày nay bận rộn, chưa có rảnh để triển khai kế hoạch. Vậy mà, cơ hội lại tự dâng đến cửa.Anh sẽ nắm thật chắc, quyết không phụ ý tốt ông trời đã ban tặng

Anh nhấn số gọi nội bộ, phân phó thứ kí đem những cuộc họp trong ngày mai đã xếp trước đó hủy toàn bộ, tùy ý sắp xếp thời gian khác.

Bởi vì tối mai, anh có chuyện quan trọng hơn phải làm....

32. Chương 32

Hôm nay, Chủ tịch hội đồng quản trị Tô Kiến Vũ của công ty Phách Thiên tổ chức yến tiệc mừng thọ tại nhà hàng cao cấp chuyên dụng của giới tỉ phú.

Từ trước đến giờ, ông ta là người luôn coi trọng mặt mũi, vì thế, mỗi khi có dịp, đặc biệt là khi sinh nhật, Tô Kiến Vũ luôn luôn làm đại tiệc ở đây để chúc mừng, thuận tiện cũng để hưởng thụ luôn niềm vui thú khi được mọi người vây quanh, tặng bốc.

Nhưng năm nay lại có sự thay đổi khác thường! Ông ta chỉ mời mấy vị chính khách quyền cao chức trọng cùng một số lão đại nổi tiếng trong thương giới cùng đi ăn tối mà thôi.

Buổi tối, lúc bảy giờ, trong phòng ăn của Tô gia, không khí tương đối nhẹ nhõm, khách quý được mời tới lần thọ yến này, ngoại trừ những người là bạn bè cũ của Tô Kiến Vũ ra cũng chỉ có những đối tượng là người mà ông ta luôn mơ ước được hợp tác cùng mới có mặt ở đây.

Thời gian dạ tiệc bắt đầu đã qua nửa giờ, nhưng trên chiếc bàn tròn lớn mới chỉ bày biện mấy món ăn nguội, vẫn chưa bắt đầu ăn.

“Nha đầu Tiểu Tuyết này, thật là càng ngày càng không có quy củ.” Chủ tịch tập đoàn tài chính Kim Phong, Kim Vinh Hiến nhìn đồng hồ đeo tay một cái, thấp giọng khiển trách, nhưng trong giọng nói lại không che giấu được sự cưng chiều.

“Người trẻ tuổi nha, muốn xinh đẹp, thích trang điểm nên khó tránh khỏi tốn thêm chút thời gian.” Thọ tinh Tô Kiến Vũ nghe vậy liền ra mặt giảng hòa, trấn an lão bằng hữu.

Trong mấy vị tân khách ở đây, Kim Vinh Hiến là người mà ông luôn muốn nương nhờ tiền thế và địa vị, công trình ông mới đầu tư gần đây đang cần một khoản tiền lớn. Thừa dịp hiện tại gây dựng mối quan hệ tốt, đề phòng nếu tương lai có cần xin giúp đỡ cũng sẽ không gặp vấn đề gì quá lớn.

“Đừng vì nha đầu kia mà làm chậm trễ thời gian quý của mọi người, chúng ta cứ khai tiệc trước đi!” Kim Vinh Hiến cũng rất tâm lý đề nghị.

“Không cần gấp gáp, chúng ta hãy chờ thêm một chút nữa.” Tô Kiến Vũ tâm tình vui vẻ, thoải mái, nói.

Sau đó, mọi người lại bắt đầu tán gẫu.

Mười phút sau, Quế tửu dẫn khách đến chậm xuất hiện tại phòng ăn .

“Thật xin lỗi, chúng ta tới trễ.” Kim Tuyết kéo theo một chàng trai tuấn tú cùng vào bên trong. Khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ, trên khuôn mặt xinh đẹp là một nụ cười vui vẻ. Thanh âm thánh thót như tiếng hoàng anh, khiến mọi người đều phải quay đầu lại chiêm ngưỡng cô.

Tô Ái Thanh đột nhiên ngẩn ra, trong đôi mắt đẹp tràn ngập sự ngạc nhiên.

Huyền Diệu Phong quay ra nhìn, chống lại tầm mắt của cô, anh khẽ nhếch miệng, thỏa sức bừa bãi thưởng thức bộ dáng hoang mang, sợ hãi của cô.

“Nha đầu này, thật là kỳ cục, thất lễ rồi!” Kim Vĩnh Hiến nghiêm mặt, trách cứ.

“Xin lỗi, là lỗi của tôi, cho nên chúng tôi mới tới chậm.” Huyền Diệu Phong không chút hoang mang, lên tiếng giải thích, đem mọi trách nhiệm dồn lên bản thân.

Kim Tuyết kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn anh, trong trái tim ngập tràn sự ngọt ngào.

Trên thực tế, là do cô đã mãi cùng bạn bè chơi đùa quá lâu, không để ý tới thời gian, mãi mới đi làm tóc, trang điểm nên mới kéo dài tới bây giờ mới tới.

“Diệu Phong.” Kim Tuyết yêu kiều, khẽ gọi rồi tiến sát vào trong ngực anh.

Theo kinh nghiệm của cô, động tác tiếp theo của anh nhất định sẽ là khéo léo đẩy cô ra, tránh sự đụng chạm của cô. Nhưng, ngoài dự đoán là anh chẳng những không có chút kiêng dè, né tránh nào, ngược lại còn hướng về phía cô cười một tiếng làm cô kích động không thôi.

Tận mắt chứng kiến cảnh bọn họ tiếp xúc thân mật, nồng đậm tình ý, Ái Thanh cảm thấy tim cô đang kịch liệt co rút, đau đớn, rũ mắt xuống, định không nhìn tới hình ảnh làm cô đau lòng cùng chưa xót kia nữa.

Huyền Diệu Phong ngoài ý muốn bắt được nét mặt biến hóa của Ái Thanh cùng hành động né tránh kia làm anh cảm thấy có chút buồn cười đồng thời cũng không khỏi có chút buồn bực.

Nếu đã vô tình, thì cần gì phải lộ ra vẻ mặt bi thương như vậy?

Anh đang thử suy đoán nguyên do, lại bất ngờ bị tiếng gọi thân thiết của Kim Vĩnh Hiến cắt đứt.

“Diệu Phong, cậu cũng mau lại đây đi.”

Ngồi vào chỗ của mình sau, Kim Vĩnh Hiến liền giới thiệu anh với các đại lão ngồi cùng bàn trong thương giới , đồng thời cũng hết sức khen ngợi thái độ làm việc, công việc cùng thành tựu mà anh đã đạt được. Huyền Diệu Phong lần lượt hướng các vị trưởng bối chào hỏi, lễ phép mà thận trọng, nên lập tức chiếm được ấn tượng tốt của mọi người.”Tô Đồng, đã lâu không gặp.”

Mới đầu, Tô Kiến Vũ cũng không nhận ra anh, chỉ cảm thấy người thanh niên này quen quen, tựa hồ đã từng nghe qua ở đâu đó, cho đến khi anh hướng tới bản thân thăm hỏi, mới bừng tỉnh nhận ra ——

“Cậu” Ông thất kinh.

Không nghĩ tới tiểu tử nghèo đã từng bị ông xem thường kia, cư nhiên hôm nay lại có thể cùng ông ngồi cùng bàn, hơn nữa so cả về tài lực và quyền thế, tiểu tử này còn ở trên ông nữa. Ngay cả thiên kim của chủ tịch tập đoàn tài chính cũng....

Nghĩ đến đây, Tô Kiến Vũ đột nhiên cảm thấy không còn chút hăng hái nào để tiếp đón khách cả.

“Ngài còn nhớ rõ tôi sao? Trí nhớ của ngài thật là tốt .” Huyền Diệu Phong cười phá lên.

“A? Diệu Phong, cậu biết Tô Đồng sao?” Kim Vĩnh Hiến tỏ ra rất là kinh ngạc khi biết điều này.

“Vâng, tôi đã được Tô Đồng đây quan tâm, chăm sóc đặc biệt không ít mà.” Huyền Diệu Phong tăng thêm âm lượng, ngụ ý.”Ban đầu nếu không có Tô Đồng đây, chỉ sợ cũng sẽ không có tôi của ngày hôm nay.”

33. Chương 33

Nghe qua tựa như là lời nói khách sáo, đầy sự cảm kích, nhưng kì thực mỗi một chữ đều là ẩn ẩn mang châm, châm thương mang côn, tràn đầy châm chọc, chỉ có người trong cuộc mới có thể thể nghiệm ẩn ý trong những từ ngữ đó.

Chỉ thấy Tô Kiến Vũ sắc mặt tái xanh, nhìn anh chằm chằm, nhưng lại không nói được một câu nào cả.

Huyền Diệu Phong dĩ nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cơ hội phản kích hiếm có này, đây là một cơ hội rất tốt, cơ hội mà anh đã mong chờ nhiều năm như vậy, khổ tận cam lai cũng chỉ là chờ thời khắc này đây.”Tôi cùng Tô tiểu thư.”

Anh cố ý dừng lại một chút, hoàn toàn gọi lên sự hiếu kỳ của mọi người, khiến cho họ đều phải vểnh tai lên lắng nghe.

“Tôi cùng Ái Thanh đã từng là.” Anh đổi lời nói, gọi ra tên thân mật của Ái Thanh.

Chợt bị điểm đến tên, Ái Thanh như bị hóa đá, sợ hãi theo dõi anh.

“Câm miệng!” Đã từng trải qua đủ mọi sóng to gió lớn nhưng hôm nay, Tô Kiến Vũ lại đã đánh mất đi sự trấn định thường ngày, ông ta giận tím mặt, nhưng ông ta không hề nghĩ tới hành động này của ông ta chỉ là vẽ rắn thêm chân, giấu đầu hở đuôi, càng bôi càng đen mà thôi.

Huyền Diệu Phong Dương khẽ nhếch khóe miệng, cười ra tiếng, con ngươi đen thui tràn đầy khiêu khích.

Tất cả mọi người đều ngửi được mùi thuốc súng nồng nặc trong không khí, hiện trường lập tức lâm vào một hồi trầm mặc quỷ dị.

Một hồi lâu sau, rốt cuộc có người phá vỡ khung cảnh kì dị này——

Phương Tuấn Hoa lên tiếng hỏi: “Anh cùng Ái Thanh đã từng có quan hệ như thế nào?” Hắn có quyền biết quá khứ của vợ tương lai chứ nhỉ.

Nghi vấn của hắn khiến Tô Kiến Vũ hơi tức giận. Tô Ái Thanh bỗng dưng bị biến thành nhân vật chính của đề tài khiến cho khuôn mặt trở nên trắng bệch, tâm giống như cũng nhanh muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nhìn tình trạng hỗn loạn trước mắt, nụ cười trên gương mặt Huyền Diệu Phong càng sâu hơn.”Cũng không có gì, chẳng qua là.”

“Mày câm miệng cho tao!” Tô Kiến Vũ lại một lần nữa mất khống chế, rống to.

“Có lời gì thì cứ từ từ mà nói.” Chủ tịch của công ty Đại Bằng thử đứng ra điều hòa không khí.

Thần sắc Huyền Diệu Phong vẫn tự nhiên như cũ, hoàn toàn không đem sự đe dọa của Tô Kiến Vũ để vào trong mắt.

“Tôi chính là người đàn ông đầu tiên của thiên kim nhà Tô Đồng.” Anh dùng tâm tình trả thù, cố ý thả chậm ngữ điệu, gần như khoe khoang trả lời.

Anh tiết lộ chuyện cũ một cách rõ ràng, chậm rãi, nhưng lại mang đến cho tất cả mọi người ở đây một cú sốc bất ngờ.

Nhìn khóe miệng anh nở nụ cười lãnh khốc, trong lòng Ái Thanh đau như dao cắt. Điều cô để ý không phải là anh đã vạch trần việc cô đã không còn tấm thân trong trắng, mà là về những biến chuyển của anh——

Ánh mắt anh đã trở nên lãnh khốc, bén nhọn, ngôn từ đầy sự ác ý, châm chọc, cùng với tư thái của người gây sự, khắp nơi đều làm cho cô kinh hãi và thất vọng.

Sắc mặt Phương Tuấn Hoa cũng không tốt hơn bao nhiêu, không có bất cứ người đàn ông nào sau khi nghe thấy chuyện riêng tư của vợ tương lai như vậy còn có thể cười được, hơn nữa còn bị nói trước mặt mọi người, như vậy đồng nghĩa với việc mặt mũi cùng tôn nghiêm của đàn ông đều đã bị mất sạch!

Tô Kiến Vũ tức giận trợn trừng mắt nhìn khuôn mặt lạnh lùng của thanh niên trẻ tuổi trước mặt, tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Huyền Diệu Phong ánh mắt lạnh lùng, không sợ hãi chút nào cùng ông giằng co, so với hơn năm năm trước, khi lần đầu tiên cùng ông chạm mặt, ánh mắt ấy vẫn là một dạng không hề sợ hãi, nhưng bây giờ còn tràn đầy tính xâm lược cùng khí phách khiến ông bất giác run sợ.

Tô Kiến Vũ cảm thấy trái tim rét lạnh, cảm nhận được dịch ý cùng sự căm giận rõ ràng ở trong mắt Huyền Diệu Phong, ở trong trận đấu mắt này, ông ta đã bại trận.

Huyền Diệu Phong liếc nghiêng qua khuôn mặt không còn chút huyết sắc nào của Ái Thanh ở phía trước, ngực hiện lên một cổ cảm xúc khó nói lên lời, tựa như có chút phiền muộn nhàn nhạt.

“Xin lỗi, tôi phá hỏng không khí của bữa tiệc rồi.” Anh nghĩ một đằng nói một nẻo.

Cho dù là bất cứ ai cũng nghe ra được anh cũng không phải là thành tâm tạ lỗi, đó chẳng qua cũng chỉ là lời nói đầu môi mà thôi.

Hai cha con Tô gia càng khó chịu, anh lại càng hài lòng sung sướng, đây cũng là lý do anh thay đổi chủ ý, quyết định tối nay tới nơi này.

Bữa tiệc trở nên lạnh như tờ, thọ tinh thì nổi trận lôi đình, mặt mũi mất hết, còn thiên kim Tô gia cũng bị vạch trần việc đã mất tấm thân xử nữ, cộng thêm cả vị con rể gặp đả kích nghiêm trọng nên khuôn mặt khó coi như nhà có tang vậy,...làm cho anh cực kỳ vui vẻ.

“Cái tên tiểu tử này, quả thật là không để ai vào trong mắt mà, thật là quá cuồng vọng.” Tô Kiến Vũ cắn răng nghiêng lợi khê nguyên rửa.

Đối với việc ông ta lên án, Huyền Diệu Phong không chút để ý tới, thậm chí còn coi đó là lời khen tặng.”Những lời này, đều là học được từ trên người Tô Đồng lúc trước, tôi nghĩ, tôi còn không theo kịp một phần ngàn của ngài đâu.”

“Mày.” Tô Kiến Vũ bị anh giấu cợt giận đến huyết áp tăng vọt, dấm ngực dậm chân nói không ra lời.

“Diệu Phong, “ Kim Vĩnh Hiến nhìn thấy rõ ràng sự phẫn hận trong mắt anh, anh quả thật là thật không có ý định hạ thủ lưu tình đây mà.”Đừng quá mức.”

Mặc dù không hiểu được giữa bọn họ có mâu thuẫn gì, nhưng thân là hậu bối, lời nói của anh đã vượt qua bối phận.

Huyền Diệu Phong thu lại vẻ mặt, trầm giọng nói: “Làm hỏng nhã hứng của mọi người, thật sự thật ngại quá.” Anh thuận miệng ứng phó.”Tôi rời đi trước, mời các vị cứ tiếp tục.”

Hắn đứng dậy, trước khi đi, liếc nhìn về phía Tô Ái Thanh vẫn thủy chung trầm mặc từ nãy tới giờ, dè xuống tức giận đang sôi trào trong lòng, anh quyết định: đi bộ.

“Diệu Phong?!” Kim Tuyết cau mày, định rời khỏi chỗ ngồi chạy theo Huyền Diệu Phong.

“Ngồi xuống!” Kim Vĩnh Hiến nhanh trước một bước kéo cô lại, nghiêm giọng ra lệnh.

“Nhưng” Lời của cô còn chưa nói hết nhưng dưới ánh mắt trách cứ nghiêm của ba ba đành nuốt trọn trở về.

Thọ yển đành tiếp tục tiến hành ở dưới tình huống lúng túng, trầm mặc như vậy, cho dù là mỹ vị phong phú đi nữa, thì cũng chẳng ai còn tâm trạng đâu mà tận hưởng cả.

Rời khỏi Tô gia sau, Huyền Diệu Phong một mình đến quầy rượu uống mấy chén, ăn mừng đại toàn thắng của hiệp thứ nhất trong kế hoạch, anh uống không ít, cơ hồ là cố ý đem mình uống say.

Tất cả, đều là vì anh đang rất vui.

34. Chương 34

Về đến nhà, Huyền Diệu Phong cởi bỏ áo khoác âu phục được cắt may thủ công cầu kì, tiện tay ném ở trên ghế dựa, đem thân hình cao lớn đổ xuống ghế sa lon, anh mở to mắt, hướng về phía góc phòng tối đen. Nhớ lại đủ mọi sự việc xảy ra trên thọ yến hôm nay của Tô Kiến Vũ, từng chuyện từng chuyện đều tái hiện lại rõ ràng, rành mạch trong đầu óc anh, chuyển a chuyển, cuối cùng dừng tại khuôn mặt trắng bệch kiên cường của Tô Ái Thanh.

Mà những thứ kia, những hồi ức đã bị anh liệt vào cấm kỵ bỗng đứng lại ùa về, như gió thổi mây bay, như dòng thác lũ cuốn tới, đem anh nhấn chìm trong đó, khiến anh nhất thời không thở nổi.

Anh hận, hận nỗi đau do bị phản bội, hận bản thân vẫn không thể thoát khỏi nỗi đau đó!

Nhớ tới trước kia, cho dù người trên toàn thế giới có khinh thường anh đi nữa, không tin tưởng vào năng lực của anh đi nữa, chỉ cần cô luôn ủng hộ và tin tưởng anh, cho dù gian khổ như thế nào anh cũng có thể cắn răng chống đỡ được.

Đợi đến lúc đó, khi anh đã đạt được thành công, anh có thể cùng cô chia sẻ trái ngọt này rồi.

Lời hứa của cô, lời nói của cô vẫn luôn văng vẳng bên tai anh, nhưng cuối cùng, thứ cô để lại cho anh cũng chỉ có một phong thư duy nhất cùng với vô hạn tổn thương.

Anh không thể nhớ được, xem bản thân đến tột cùng đã tổn mất bao nhiêu thời gian, mới có thể dần dần thoát khỏi khoảng thời gian bị ác mộng đánh thức vào mỗi đêm.

Khi đó, anh mới sâu sắc cảm nhận được, anh đã yêu cô biết bao nhiêu, cũng vì vậy mà anh mới hận cô như bây giờ.

Huyền Diệu Phong thở dài một hơi, cưỡng bách mình phải thoát khỏi vòng xoáy kí ức kia, với tay, lấy ra một điều thuốc, đốt lên, hít lấy một hơi dài. Như vậy cũng tốt, có thể tạm thời giúp anh nguôi ngoai đi phần nào, để cho những tâm tình đang rối loạn trong lòng anh có thể lắng đọng xuống.

Mặc dù ai cũng biết thuốc lá đối với thân thể không có bất cứ ích lợi nào, phải nói là trăm hại mà không có lấy một chỗ lợi, nhưng thông qua từng động tác hút, nhả chậm rãi, từng hơi thuốc chậm rãi tràn vào trong cơ thể, dần dần tác động lên thần kinh khiến anh có cảm giác như thứ anh đang nhắm nuốt chính là đạo lí vậy. Bởi vậy, anh không thể bỏ ‘nó’ được.

Anh nhắm mắt lại, bởi vì công việc mà phải thức đêm thường xuyên cộng thêm tác dụng của cồn khiến cho ý thức của anh từ từ trở nên mơ hồ, dần dần tiến vào giấc ngủ.

Đêm nay, ác mộng đã lâu chưa thấy bỗng nhiên lại ùa về, đây đưa cùng anh trong giấc ngủ——

Trong giấc mộng, từ người anh biết cho đến người anh không biết, ai ai cũng đều khinh miệt anh, cười nhạo anh, cuối cùng đều vứt bỏ anh mà đi, lưu lại anh một mình hăm sâu vào trong bóng tối, trong tuyệt vọng.
.....

Liên tục suốt một tuần lễ, thần kinh của Tô Ái Thanh luôn trong trạng thái căng thẳng, ban ngày cơm nuốt không trôi, buổi tối trắng đêm không ngủ.

Kể từ thọ yến của ba cô ngày đó, sau khi Huyền Diệu Phong tới tham dự với sự ác ý cùng hành động cố ý phá hoại thì không khí trong nhà luôn luôn nặng nề như bị bao phủ bởi một cơn bão áp suất thấp, tùy thời đều có thể ngưng tụ thành một bão tuyết có sức tàn phá lớn.

Nhớ tới hình ảnh Huyền Diệu Phong nở nụ cười lạnh lùng tàn khốc trong đêm đó, Ái Thanh cảm thấy đau đớn vô cùng, tâm cơ hồ như muốn vỡ vụn ra vậy.

Người mà mình yêu thương nhất nay lại nhìn cô như cừu địch, bảo cô làm sao mà chịu nổi, như thế mà quên được.

“Tiểu thư, cô có bưu kiện.” Ngoài cửa phòng truyền đến thanh âm của Quế tẩu.

Ái Thanh khẽ nhú mày, trong lòng hồ nghi.

Từ trong tay Quế tửu nhận lấy gói bưu kiện sau, cô vội vàng mở ra.

Trong hộp giấy có một chiếc váy màu đen mĩ lệ, kèm theo một tấm thiệp nhỏ, trên tấm thiệp có ký tên "Huyền Diệu Phong", nhìn ba chữ ấy đập vào mi mắt rõ ràng sau, khiến cho nhịp tim của cô lỡ mất một nhịp.

Chữ viết mạnh mẽ hữu lực, cường thế giống như anh bây giờ vậy, ngay cả tư thái Phi Dương Bạt Hồ, giống như cá tính của anh bây giờ.

Điều này lại nhắc nhở cô thêm một lần nữa: anh đã khác xưa, đã thay đổi rồi.

Trên tấm thiệp đó chỉ viết rằng: anh muốn cô đến công ty của anh lúc bảy giờ tối nay, cũng không nói thêm bất cứ thứ rườm rà nào khác, lạnh nhạt giống như cảm tình anh dành cho cô bây giờ vậy.

Anh hẹn cô gặp mặt?

Ái Thanh nhìn chằm chằm vào tấm thiệp, lâm vào trầm tư, trái lo phải nghĩ, chính là mãi mà cô cũng không thể nào đoán ra được động cơ của anh.

Đi gặp anh hay không. Cô vừa cảm thấy lo sợ, nghi hoặc, vừa cảm thấy thật mong đợi.

Cô vẫn thích anh, luôn thích anh, cho tới bây giờ vẫn chưa từng thay đổi.

Nhưng, cô cũng chưa từng quên, ba tháng sau, cô sẽ trở thành vợ của người khác, cho dù có thấy anh đi chăng nữa, thì cũng có ích gì đây?

Mặc dù hôn nhân giữa cô và Phương Tuấn Hoa là do ba cô cưỡng bức cô mới gật đầu đồng ý, nhưng đối với cô mà nói, nếu đối tượng không phải là người mà cô yêu, thì gả cho người nào cũng có khác gì đâu.

Cô cũng biết rõ, chỉ cần ba cô ngày nào vẫn còn, thì ngày đó cô cũng đừng mơ tới chuyện tự chủ.

35. Chương 35

Ái Thanh do dự thật lâu, mắt thấy thời gian đã gần đến sáu giờ chiều, cô cuối cùng cũng quyết định sẽ đến nơi hẹn.

Thay xong quần áo, cô liền lấy lí do đến tiệm áo cưới chọn lựa để ra ngoài.

Trong mấy ngày nay cô mới biết được, những năm gần đây, Huyền Diệu Phong đã phải vất vả cố gắng nỗ lực hết sức như thế nào mới có được thành công như hôm nay. Thành công đó đã được trả giá bằng chính máu và nước mắt của anh. Anh đã phải làm đủ mọi việc: từ nhân viên phụ việc, tới quản lí cho ca sĩ, diễn viên khác, sau đó trở thành thần tượng nổi tiếng. Sau này anh dứt khoát thôi lui khỏi giới văn nghệ, sáng lập nên công ty đại diện của riêng mình.

Chỉ trong hai năm ngắn ngủi, công ty với quy mô nhỏ bé chỉ có ba thành viên đã mở rộng lên tới mười mấy người, đến nay, anh đã bồi dưỡng nên những ngôi sao hàng đầu trong giới nghệ sĩ, siêu sao, thần tượng thay anh kiếm tiền có vô số, trong số đó trước hết phải kể tới thiên hậu Nhất Tỷ là nổi bật nhất.

Hơn nữa, anh còn có tài năng thiên phú về buôn bán, đầu tư chỉ là nghề phụ, nhưng tất cả đều giúp anh kiếm được rất nhiều, rất nhiều tiền.

Khi cô đọc qua tờ báo kinh tế cùng những tờ báo, tạp chí thương giới, viết về những tài năng kinh doanh mới nổi gần đây, mới biết được, từ hai năm trước, anh đã phát triển sự nghiệp ra tận Nhật Bản, Hàn Quốc, từng bước biến công ty quản lý trở thành công ty đại diện quốc tế đồng thời cũng tích cực tham dự vào các sân chơi lớn hơn như: shoppingmall,... thậm chí còn xây dựng cả khách sạn nữa.

Báo viết: Huyền Diệu Phong là người có ánh mắt của thần, có khả năng nhìn xa trông rộng, cộng thêm vận số tuyệt hảo, khiến cho chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã có trong tay sản nghiệp lên tới hàng tỷ, tốc độ tích lũy tài phú cùng tư sản (tiền tài, phú quý,..) nhanh kinh người, là người trẻ tuổi nhất, thành công nhất trong những năm gần đây.

Sự nghiệp của anh hiện thời đang tiến công tới đại lục Âu Mỹ, tương lai cùng sự nghiệp trước mắt thật tốt.

Cô chưa từng thấy qua bất kì diễn xuất nào của anh dù cho là trong kịch hay trong phim ảnh , nhưng có thể đoán ra, anh rất được hoan nghênh! Điều đó được chứng tỏ, khẳng định qua biểu hiện và thành công của anh ngày hôm nay.

Vốn là một người hiền lành, chịu khó không hề biết biểu đạt lại dễ xấu hổ mà nay bỗng tỏa sáng trước mặt mọi người như vậy , trong đó có bao nhiêu trở ngại tâm lí cùng khó khăn phải vượt qua, phải bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, công sức luyện tập, , bao nhiêu nghị lực, quyết tâm đây ? Đó căn bản không phải là điều mà cô có thể tưởng tượng ra được.

Ký giả dù biết rõ quá trình phấn đấu của anh, cũng đã tử mĩ giới thiệu, nhưng cũng có chuyện mà họ chưa từng biết ví dụ như chuyện anh đã từng xảy tai nạn do lái xe trong khi say rượu, đồng thời cũng đã phát sinh một chuyện ngoài ý muốn nghiêm trọng khi đó, bởi vậy Ái Thanh dĩ nhiên cũng không thể biết được.

Nhìn vào thành tích đáng kiêu ngạo của anh, cô cảm thấy được trấn an rất nhiều, nhưng bất đắc dĩ là, ngay cả tư cách nói lời chúc mừng anh, cô cũng không có. Bởi vì cô đã nghe theo lời an bài của ba cô, nên nổi đau rời khỏi anh, chỉ vì ba cô hứa hẹn sẽ giúp anh trong công việc. Nhưng như vậy không phải cũng đồng nghĩa với việc cô đã không tin tưởng, nghi ngờ năng lực của anh hay sao?

Huống chi, ba cô cũng đã không giữ lời hứa giúp đỡ cho anh, cũng không có bất kì trợ giúp nào, nhiều nhất chỉ là không gây phiền toái cho anh mà thôi.

Quay đầu nhìn lại, thứ mà cô tự cho là hy sinh, đã trở nên không có chút ý nghĩa nào nữa. Cô đã tự dể thương mình, có phải hay không. . . . cô cũng đã làm tổn thương anh thật sâu ?

Bắt đầu từ ngày đó, khi cô vô tình bắt gặp ánh mắt của anh, cô nghĩ, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho cô.

36. Chương 36

Ái Thanh rũ mi mắt xuống, ngăn chặn nước mắt chảy xuống.

“Tiểu thư, đến nơi rồi.” Tài xế thấy cô không có ý muốn xuống xe vì thế đã lên tiếng nhắc nhở.

Lái xe gọi nhiều lần, Ái Thanh mới thu hồi cảm xúc ưu thương lại, từ từ xuống xe.

Cao ốc Nam Thương cao vút với phong cách mới mẻ độc đáo, bên ngoài là thủy tinh bao phủ nên ở dưới ánh sáng chiếu xuống tản mát ra những tia sáng chói mắt.

Ái Thanh chần chờ một lúc lâu, sau đó mới quyết tâm cất bước đi vào bên trong đại sảnh, nhờ nữ tiếp tân thông báo giúp.

“Xin tiểu thư đợi trong chốc lát, Huyền tiên sinh sẽ lập tức đến ngay.” Nhân viên tiếp tân nhận được chỉ thị sau, quay sang truyền đạt một cách chuyên nghiệp.

“Cám ơn.” Ái Thanh nói cảm ơn. Trong quá trình chờ đợi, cô cảm thấy thật lo lắng, bất an, dường như cảm thấy có điều gì đó không hay sắp xảy ra.

Nhưng mà dục vọng muốn gặp anh quá mãnh liệt, ước muốn được biết mục đích mà anh hẹn gặp cô đã chiến thắng sự hèn nhát cùng nỗi bất an trong cô, cho nên , cô lựa chọn lưu lại.

Năm phút đồng hồ trôi qua, mười phút trôi qua, cho đến nửa giờ sau, Huyền Diệu Phong mới tới, nhưng một câu xin lỗi cũng không nói.

Ái Thanh biết rõ là anh cố ý, nhưng tuyệt không cảm thấy tức giận.

Nếu như có thể đợi được tới lúc anh đến, dù có ra giá bao nhiêu, mất thời gian bao nhiêu đi chăng nữa cô cũng không quan tâm, cho dù là dùng tới cả đời. . . .

Huyền Diệu Phong quan sát quần áo của cô, gương mặt tuấn tú thoáng sự không vui, nhưng lại thu hồi rất mau.

“Tại sao không mặc quần áo mà tôi đưa?” Anh hỏi, giọng nói không nóng không lạnh, thậm chí còn cố ý che giấu tâm tình chân thật của mình.

Ái Thanh bất an cắn môi, không nói một câu.

Anh nhú lông mày khê gắt.”Thôi được rồi.”

“Anh tìm em có chuyện gì sao?” Cô giương mắt, nhìn lên khuôn mặt tuấn dật của anh, thoáng chút vui vẻ nhưng đồng thời cũng mang nồng đậm sự đau đớn.

Tóc của Huyền Diệu Phong hơi dài, là một hiện nay của mấy anh chàng đẹp trai, lông mày của anh hơi giương lên, cái mũi thẳng tắp, đôi môi hoàn mỹ, tròng mắt đen tĩnh mịch, ẩn ẩn nhiều ánh sáng,...về tổng quát mà nói, đó là một khuôn mặt mê người. Cùng hình tượng tài tử Đại Nam Hải trước kia hoàn toàn bất đồng, anh bây giờ, giờ tay nhắc chân đều tản ra phong thái tự tin, làm người ta không dời mắt được.

“Tôi muốn cùng cô ăn cơm.” Huyền Diệu Phong khê cười yếu ớt, nhưng cũng đầy mỉa mai, so sánh với con người cuồng vọng mấy ngày trước tưởng như là hai người khác biệt.

Ái Thanh giương lên đôi mày thanh tú, giống như vừa nghe được chuyện gì đó không thể tưởng tượng nổi.”Em. Em không hiểu ý của anh.”

“Chỉ là cùng nhau ăn cơm, không có gì cần hiểu hay không cần.” Anh cường thế nói. “Đi thôi.”

Huyền Diệu Phong sải đôi chân dài, đi ở phía trước.

Ái Thanh giật mình đứng nguyên tại chỗ, không có lấy một chút ý muốn đuổi theo nào.

“Ái Thanh? !” Huyền Diệu Phong phát hiện ra cô vẫn đứng im, có vẻ lo lắng, liền thích thú mở miệng kêu cô.

Ngữ điệu nhẹ nhàng chậm chạp của anh khiến cho cô trong nháy mắt, tưởng như trở lại hơn năm năm trước, khi hai người vẫn còn yêu mến nhau, ở bên nhau khiến cho cô không khỏi đỏ vành mắt.

Khi anh quay trở lại trước mặt cô, trông thấy đôi mắt đẹp phiếm lệ quang của cô, một cổ thương tiếc vọt vào đầu anh, anh khê nhướn lông mày, dề xuống phần tâm tình khác thường đang dâng tràn trong tim, cười nhạt nói: “Chỉ là mời cô ăn bữa cơm mà thôi, cần cảm động như vậy sao?”

Khi tiến đến trước mặt cô, trong mắt anh không hề có chút ấm áp nào mà chỉ có một đôi mắt đen tuyền lạnh lùng, điều này khiến Ái Thanh chợt trở lại với thực tế, vội vàng cúi đầu xuống, cố che giấu nội tâm yếu ớt.”Xin lỗi, hôm nay em có chuyện, không có thời gian ăn cơm cùng anh.” Cô cự tuyệt.

Chuyện kết hôn giữa cô cùng Phương Tuấn Hoa đã là chuyện thực được công khai rõ ràng, nếu bị người có tâm tạo thành scandal, rồi truyền vào tai ba cô, hậu quả sợ rằng sẽ không thể tưởng tượng nổi, đó cũng không phải là điều mà cô có thể gánh được.

Nếu thực tế đã không thể thay đổi, cô cũng không muốn tiếp tục gây ra hiểu lầm nữa, tránh cho sự việc càng ngày càng phức tạp.

Huyền Diệu Phong hạ mắt liếc nhìn cô.”Đang giận tôi sao?”

Nghe thấy vậy, Ái Thanh bỗng ngẩng mặt lên nguyền anh, tức giận nói nhỏ.”Nếu biết sẽ làm người ta tức giận, tại sao còn làm như vậy.”

Rõ ràng là cô muốn nghiêm nghị trách cứ, nhưng ngược lại, nghe cứ như là đang cùng tình nhân oán giận làm nũng vậy.

Anh không trả lời ngay, dường như cũng không có ý định trả lời.

“Cho anh một cơ hội để bồi tội.” Anh dề thấp giọng nói, biểu hiện vô cùng dịu dàng thành khẩn, cố gắng làm cô mềm lòng.

“Không.”

Không đợi cô nói hết, Huyền Diệu Phong đã đưa tay ra giữ chặt vòng eo mảnh khảnh của cô, cưỡng bách cô cùng đồng hành.

Tay Ái Thanh nằm vững vàng trong tay anh, dù lý trí nói cho cô biết cô nên giãy giụa, phản kháng, nhưng mà lòng của cô lại không tự chủ được, luôn muốn tham luyến nhiệt độ truyền tới từ lòng bàn tay của anh.

Cô không có biện pháp lừa gạt tình cảm của mình, hơn nữa, anh căn bản đối với thỉnh cầu của cô ngoảnh mặt làm ngơ, cuối cùng, cô đành phải ngồi lên xe của anh.

Tô Ái Thanh hoàn toàn hồn nhiên không biết, từ lúc cô xuống tắc xi, cùng anh gặp mặt cho đến khi rời đi, luôn có một người đi theo chụp lại toàn bộ hình ảnh của cô.

37. Chương 37

Mỗi khi điện thoại di động kêu lên, Ái Thanh lại lâm vào một hồi kinh hoảng. Trên lý thuyết, cô có thể lựa chọn tắt máy, nhưng cô lại không dám.

Đúng! Là không dám.

Bởi vì, cô sợ “Người kia” sẽ tự mình tìm tới cửa.

Ái Thanh đề phòng điện thoại như đề phòng trộm cướp, một khi điện thoại vang lên, cô sẽ lập tức nghe, hơn nữa còn là lén lút lút lút.

Bữa ăn tối nay, Phương Tuấn Hoa từ nước ngoài công tác trở về đã hẹn cô cùng nhau ăn cơm, trong bữa cơm hai người cũng có nói chuyện với nhau, nhưng cũng không thân thiết cho lắm, hai người trông không giống một đôi tình nhân sẽ tiến vào lễ đường làm đám cưới .

“Mấy ngày nay có khỏe không?” Phương Tuấn Hoa quan tâm nói. “Có gặp phải khó khăn hay phiền toái gì không?”

Nghe vậy, trái tim Ái Thanh khẽ run sợ, giống như hẳn biết điều gì đó, không khỏi chột dạ một hồi.

“Không có. Không có !” Cô khẽ cười yếu ớt, lấy lại chất giọng nhẹ nhàng như ngày thường. “Cuộc sống của em luôn luôn đơn giản, rất quy luật, vậy thì có phiền toái gì cơ chứ?”

Phương Tuấn Hoa nhìn cô chăm chăm, tựa hồ đối với cô còn có điều chất vấn, nhưng cuối cùng cũng không nói gì nữa. “Vậy thì tốt.” Dừng lại, hẳn tiếp tục nói: “Có chuyện gì, nhất định phải nói cho anh biết.”

Hắn trịnh trọng, khiến trái tim Ái Thanh khẽ run sợ. “Vâng.” Cô đáp lời.

Vậy mà một giây kế tiếp, chiếc điện thoại tinh xảo đặt bên cạnh đột nhiên vang lên, đem hồn vía cô hù dọa rơi mất một nửa. Màn hình di động nhấp nháy hiện lên dãy số quen thuộc, mà dãy số này như một loại ma chú dây dưa với cô suốt mấy ngày nay, luôn làm cô lo lắng đề phòng, không tập trung được vào việc gì cả.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày cô hy vọng mình là một người điếc, như vậy cô có thể lấy cớ không nhận điện thoại.

Điện thoại kéo dài mãi, trong phòng ăn tĩnh mịch mà vang vọng, từng tiếng tút dài đều làm cho cô khản trương đến mức dạ dày co thắt mà đau nhức.

“Sao không nhận nhận điện thoại ?” Phương Tuấn Hoa nghi ngờ hỏi.

“Ừm.” Cô trì hoãn, cố làm ra vẻ vô vị mà nói: “Khó có dịp chúng ta cùng nhau ăn cơm, em không hy vọng bị cắt ngang bởi một cuộc điện thoại, tối nay em sẽ gọi lại sau là được.”

“Nếu như không muốn nghe điện thoại, anh có thể giúp em nghe.” Dứt lời, hẳn tự tay cầm điện thoại lên.

Ái Thanh giành hẳn bắt máy trước, không dám để hẳn đụng vào, gương mặt nhìn biểu tình ngưng trọng của hắn, trong lòng lại càng lo lắng hơn.

“Em. Em ra ngoài một chút.” Cô biết mình có những hành vi quá mức nghi ngờ, nhưng lúc này cô không lo được nhiều như vậy.

Ngộ nhỡ hẳn biết được thân phận người gọi tới, như vậy sẽ có thêm một trận phong ba, cũng sẽ làm cho mọi người không dễ chịu gì.

Nhìn bóng dáng cô vội vàng rời đi, sắc mắt Phương Tuấn Hoa càng nặng nề hơn. Từ những thể hiện lạ lùng của cô càng làm cho hắn gia tăng mức độ chắc chắn về tin đồn kia ——

Nghe nói, cô gần đây cùng một người đàn ông thường xuyên gặp gỡ, thường ra nhà hàng cao cấp hoặc dạ tiệc của tư nhân, xem ra quan hệ tương đối thân mật.

Hôn lễ sắp tới, hắn há có thể cho phép người phụ nữ sắp làm vợ của mình phản bội cơ chứ? !

Hắn yêu cô, cho nên càng không cách nào chịu được cô không chung thủy, hắn sẽ quan sát một thời gian ngắn nữa, nếu những lời đồn còn tiếp tục, thậm chí hắn mà nắm được chứng cứ, hắn sẽ hủy bỏ hôn lễ, cũng sẽ quyết định rút vốn đầu tư, sẽ không cùng ba cô hợp tác xây dựng công trình nữa.

Dù sao, nhà cô cũng đang cần sự trợ giúp của hắn, đến lúc đó cũng đừng trách hắn thất tín.

Đợi năm phút đồng hồ vẫn chưa thấy cô trở về chỗ ngồi, Phương Tuấn Hoa cũng không còn tâm tình mà ăn cơm, tự mình rời khỏi Tô gia.

Ái Thanh trở lại phòng ngủ, đem cửa phòng khóa lại, mới vội vàng gọi điện lại, điện thoại vang lên mười mấy tiếng tút, đối phương mới tiếp điện thoại.

“Có chuyện gì sao?” Cô đè thấp âm lượng, tức giận hỏi.

“Tại sao không nhận điện thoại?” Đầu bên kia truyền đến âm thanh trầm thấp không vui của Huyền Diệu Phong mang theo sự chất vấn.

Cô rất tức giận ——

38. Chương 38

Giận anh bá đạo, giận anh làm ra đủ loại hành động cùng ngôn ngữ mập mờ, giận anh làm rối loạn cuộc sống của cô, giận anh luôn luôn dễ dàng có thể quấy nhiễu lòng của cô, ảnh hưởng tới mọi suy nghĩ của cô.

Nhưng Tô Ái Thanh càng giận mình hơn .

Rõ ràng hiểu được anh cùng người chất phác đơn hậu năm đó là khác nhau, anh trở nên cứng rắn vô lý, Tô Ái Thanh biết rõ động cơ của anh khi tiếp cận cô là không tốt, nhưng cô giống như con thiếu thân vẫn lao đầu vào lửa, bị vùi lấp trong mị lực của anh, không cách nào tự kiềm chế bản thân.

Càng nghĩ chống cự, ngược lại cô càng nhận rõ cảm tình của mình đối với anh.

Những tưởng rằng sự thay đổi của anh sẽ làm cho cô sinh ra chán ghét đối với anh, tiếp theo là chết tâm, nhưng trên thực tế, lại trái ngược hoàn toàn với mong đợi của cô Thậm chí vượt xa sức tưởng tượng của cô.

Dây cương lý trí ghim không được con ngựa hoang muốn kiếm tìm tình cảm.

Ánh mắt anh lơ đãng nhưng cũng rất dịu dàng, thâm tình mà nhìn Tô Ái Thanh, hại cô trầm luân ở trong đó. Bởi vì cô vẫn còn đắm chìm vào ký ức ngọt ngào thuở xưa, cô đã bị anh mê hoặc thật rồi.

Có lẽ anh ghét cô hơn là yêu cũng không chừng.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Cô dùng giọng điệu lạnh nhạt hỏi ngược lại, che giấu nhịp tim dồn dập của mình.

Huyền Diệu Phong trầm ngâm, trả lời vấn đề của cô. “Anh muốn gặp em.”

Giống như một Quân Vương cao cao tại thượng, không công kích mà là ra lệnh, giữa bọn họ luôn luôn là bất bình đẳng .

“Em đang cùng chồng tương lai ăn cơm.” Ái Thanh tức giận cự tuyệt. “vì thế sẽ không đi gặp anh.”

Cô lần nữa cảnh báo chính mình, phải nghĩ biện pháp đoạn tuyệt quan hệ cùng anh, cô không hy vọng lại phải chứng kiến cảnh anh cùng ba cô giằng co, đối đầu.

Huyền Diệu Phong đã không thương cô, cô sẽ không ngu ngốc mà bám dính lấy anh, cô sẽ làm bất kỳ điều gì để thoát khỏi chuyện này.

Một bên là ba cô, một bên là người đàn ông mà cô yêu, cô không muốn bất kỳ bên nào bị thương tổn. Sai lầm đã xảy ra thì không thể cứu vớt được lại, chỉ cần không tái diễn lại chuyện ngày xưa thì đã là tốt lắm rồi.

“Vậy sao?” Huyền Diệu Phong giận quá hóa cười. “Vậy không thể làm gì khác hơn là đến lượt anh đi gặp em.”

“Chồng tương lai” ba chữ nghe quá mức chói tai, giọng điệu của anh có vẻ lạnh nhạt cùng cay nghiệt.

“Không!” Ái Thanh hốt hoảng khê hô. “Anh Anh không thể tới đây.” Lời nói vừa mới nói ra khỏi miệng, cô liền khinh hô.

Trong khoảng thời gian này, cô rất rõ ràng mình càng luống cuống cùng kinh hoàng ngược lại lại tạo cho anh niềm vui thú vô hạn.

Nhưng cô không thể xác định, anh luôn mang phiền toái đến cho cô, điều đó có nghĩa là anh ghét cô, anh đối với ba cô cũng sẽ không tha thứ, hay anh vẫn canh cánh trong lòng chuyện năm đó cô đối xử với anh?

Mỗi lần cùng anh giao tiếp, điều cô sợ nhất nhưng cũng mong đợi nhất, nhiều lần, cô đều muốn giải thích tình huống năm đó cho anh hiểu, nhưng lời nói vừa đến khóe miệng, nhìn thấy trông mắt lạnh lùng của anh, trái tim cô lại càng băng giá hơn, những lời muốn nói đều nuốt lại vào trong bụng.

“Tô Ái Thanh, chớ đem lời của anh vào tai này ra tai kia.” Huyền Diệu Phong giọng điệu nhẹ nhàng song lại bao hàm ý vị cảnh cáo. “Em qua đây, hay là anh đến đó?”

Cô hít sâu một hơi, trái tim khê đập loạn không dứt. “Tại sao.”

Cô có thể không cần để ý tới sự uy hiếp của anh, nhưng theo tác phong làm việc của anh, một khi để cho anh đến nhà, tuyệt đối sẽ tạo lên một trận mưa gió dữ dội, làm cho mọi người đều không dễ chịu.

“Khổ sở sao?” Anh lạnh lùng hỏi.

Cô nhắm mắt lại, bất đắc dĩ thở dài, đáp án đã sớm không cần nói cũng biết, thái độ của Huyền Diệu Phong có chút hả hê, làm cho miệng vết thương trong lòng cô càng khoét sâu hơn.

Huyền Diệu Phong cười nhạo một tiếng, chờ cô khuất phục.

Ái Thanh nắm chặt điện thoại di động, lâm vào hồi giao chiến. “Em.”

“Anh xem, hay là anh đi tìm em đi.” Huyền Diệu Phong mất đi tính nhẫn nại, cố ý kích thích cô.

Cô không nghi ngờ gì, anh nói đến thì sẽ đến, dù sao, anh bây giờ lấy việc hành hạ cô làm thú vui, bức cô tới con đường cùng, để cho cô khổ sở, anh sẽ không hạ thủ lưu tình.

Nuốt xuống vị đắng ngắt trong cổ họng, Ái Thanh khê trả lời, tận lực không để lộ ra thanh âm có nhiều khổ sở. “Địa điểm gặp mặt là ở đâu?”

Huyền Diệu Phong ở bên kia điện thoại bĩu môi cười lạnh. “Nếu kết quả cuối cùng là như thế, vậy lúc bắt đầu cần gì phải lãng phí thời gian của nhau!”

Cô trầm mặc, mặc cho đau đớn khuếch tán lan tràn.

Huyền Diệu Phong nói cho cô địa điểm gặp mặt xong, liền kết thúc cuộc nói chuyện.

Ái Thanh ngồi yên tại mép giường một lúc lâu mới thu hồi tâm tình bị thương tâm, vừa rửa mặt vừa nghĩ lý do để có thể ra ngoài, nhất là đối với vị hôn phu của nàng.

Nghĩ đến vẻ mặt kia của Phương Tuấn Hoa, cô liền cảm thấy lo lắng.

Chậm chạp xuống lầu, Quế tẩu nói cho cô biết rằng Phương Tuấn Hoa tức giận nên đã bỏ về rồi, cảm giác tội lỗi của Ái Thanh chỉ duy trì vền vẹn mấy giây, thay vào đó là cảm giác nhẹ nhõm.

Hắn ta đã ra về nên cô có thể giảm bớt việc bị hấn truy hỏi lý do phiền phức.

“Cháu đi ra ngoài một chút, rất nhanh sẽ trở lại.” Ái Thanh bỏ lại lời nói, cũng không đợi quế tẩu phản ứng, lập tức lao ra cửa.

Chỉ cần chần chờ một giây, cô khó có thể thoát thân ra được.

Quế tẩu cũng không lên tiếng ngăn lại, chỉ đưa mắt nhìn bóng dáng cô biến mất ở trong tầm mắt, cặp mắt cơ trí của bà lộ ra tia sáng tỏ.

Từ nhỏ trông cô tới lớn, tận đáy lòng quế tẩu mong muốn tiểu thư thiện lương của mình sẽ được hạnh phúc, tương lai của cô không nên bị sự chuyên chế của ba cô giới hạn, bà thực lòng không muốn nhìn thấy ông ta bóp chết hạnh phúc chân chính của cô. Thà nhìn thấy cô bị vấp ngã trên con đường tình yêu, từ từ đi đến điểm cuối, cũng không muốn nhìn cô bị khóa trong lồng giam của hôn nhân thương mại, từ từ khô héo điều tàn.

Tiểu thư, cố gắng lên. Quế tẩu ở trong lòng thầm cổ vũ .

39. Chương 39

Khi Ái Thanh đúng hẹn đến địa điểm đã là khoảng 40, 50 phút sau, địa điểm là một bữa tiệc tại Câu Lạc Bộ cao cấp.

Hội trường bố trí xa hoa, trang phục của các vị tân khách ở đây đều là hàng hiệu, bọn họ giống như đang tham gia vào một cuộc biểu diễn thời trang.

Cô đứng ở góc khuất nơi ra vào, tìm kiếm bóng dáng Huyền Diệu Phong, tốn một chút thời gian, nhưng vẫn không hề nhìn thấy anh.

Đang lúc cô nghĩ mình bị anh lừa dối, tính toán quay đầu rời đi, lại nghe thấy giọng điệu đặc biệt của anh truyền vào tai, thu hút sự chú ý của cô.

Ái Thanh xoay người lại, men theo giọng nói đi tìm, nhìn thấy diện mạo xuất chúng của anh đang vui vẻ ôm một cô gái có vóc người hết sức mỹ lệ, anh đang ghé vào bên tai đối phương nói nhỏ, cô gái bị anh chọc ghẹo thì cười tươi lộ lúm đồng tiền, hai người nghiêm nhiên giống như một đôi yêu nhau.

Trong nháy mắt, trong lòng Ái Thanh hung hăng một trận co rút đau đớn.

Ái Thanh nghĩ cố giữ cho mình một tia tự ái cuối cùng, nên lập tức xoay người, tiêu sái rời đi.

Thế nhưng không hiểu tại sao hai chân không cách nào phối hợp với ý thức, giống như mọc rễ tại chỗ, hai thân ảnh kia đập vào mi mắt, làm ướt cả hốc mắt của cô.

Đây không phải là lần đầu tiên Tô Ái Thanh tận mắt thấy anh cùng những cô gái khác ở chung một chỗ, cùng với việc thấy anh ở cùng các cô gái khác trên tạp chí là giống nhau, có khí chất cao nhã, có xinh đẹp, đó đều là điểm chung của những người phụ nữ bên cạnh anh, tất cả đều làm cho người ta nhìn không được mà phải quay lại nhìn thêm mấy lần .

Những xì căng đan, những chuyện tình phong lưu của anh, trên các tuần san tạp chí đều có đưa tin, bản thân anh chính là chủ đề chính, tuyệt không thua gì các đại minh tinh.

“Cô đã đến rồi.” Rốt cuộc Huyền Diệu Phong cũng phát hiện sự tồn tại của Ái Thanh, lạnh nhạt nheo mắt nhìn cô. Khi Huyền Diệu Phong nhìn thấy cặp mắt ửng hồng của cô thì trong ngực xẹt qua sự sung sướng vì đã trả thù được.

Anh gương nhẹ khước miệng, gương mặt tuấn tú hiện lên tia đùa cợt.

“Diệu Phong, bằng hữu của anh sao?” Mỹ nữ ở trong ngực anh phong tình vạn chủng, giọng nói cũng kích tình, cả người như không có gân cốt.

“Bằng hữu?” Huyền Diệu Phong chê cười. “Cô ta không đủ tư cách.”

Chỉ cần có cơ hội tổn thương cô, nhục nhã cô, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Lời của anh giống như một mũi tên nhọn, bắn thẳng đến trái tim của cô, khiến nó đau đớn đến mức không cách nào hô hấp được.

Đây là cô tự tìm lấy.

Mỹ nữ nghiêng đầu, gương mặt diễm lệ tràn đầy nghi hoặc, nhưng tỏ ra thông minh không có tiếp tục nhiều chuyện.

“Gọi em tới đây có chuyện gì sao?” Ái Thanh rũ cổ xuống, không nhìn tới con mắt tràn đầy căm hận như hàng vạn mũi tên nhọn của anh.

“Không có việc gì không thể tìm cô?” Huyền Diệu Phong không cho là đúng phản pháo lại cô.

Anh chính là muốn nhìn các biểu tình khác của cô, đem những uất ức cùng nhục mạ mà anh đã phải chịu, mang cả gốc lẫn lá hoàn trả lại cho cô.

Ái Thanh yên lặng thừa nhận, không có tiếp lời.

Chọc giận cô là mục đích của anh, vô luận cô lựa chọn thuận theo hoặc là phản kháng, cũng đều chọc giận anh, vậy thì cô cần gì tổn nhiều miệng lưỡi, chỉ tự rước lấy nhục mà thôi.

Huyền Diệu Phong liếc nhìn sự trầm mặc của cô, cảm thấy buồn bực.

“May, làm phiền em mang cô ta đi đổi y phục khác.” Huyền Diệu Phong giao phó bạn gái bên cạnh.

“Được.” Mỹ nữ gọi là May hơn hờ gật đầu, tựa hồ hết sức vui vẻ khi Huyền Diệu Phong nhờ làm việc.”Tiểu thư, mời đi theo tôi.”

Cảm nhận được ánh mắt quan sát của hắn, Ái Thanh không khỏi rối loạn hô hấp.”Không có chuyện em phải đi.”

Căn cứ vào kinh nghiệm sống chung với Huyền Diệu Phong trong khoảng thời gian này, mỗi khi anh dùng ánh mắt bí ẩn kia nhìn cô, thì đó không phải là chuyện tốt.

Huyền Diệu Phong không chút nghĩ ngợi bắt lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, kiểm chế hành động của nàng, sức lực đè ép lên tay cũng không nhẹ.

Ái Thanh bị đau, đôi lông mày lá liễu khẽ cau, cắn môi, mặt quật cường. Da thịt đau xót, nhưng thế nào cũng so không được với nội tâm cùng tinh thần đang đau khổ của cô.

Liếc nhìn khuôn mặt đẹp nhưng tràn đầy đau thương của Ái Thanh, Huyền Diệu Phong lại thấy buồn bực.

“Đương nhiên có chuyện.” Anh lạnh nhạt mà nói.

“Chuyện gì mà cần phải thay quần áo?” Ái Thanh không chịu thỏa hiệp, thậm chí còn chống cự.”Em không phải Con Rối của anh.” Mặc dù cô rất không có chí khí mà muốn gặp Huyền Diệu Phong, nhưng không tỏ vẻ chịu sự khống chế của anh.

Huyền Diệu Phong con mắt trầm xuống, đường cong nơi gương mặt chốc lát có sự căng thẳng, sau đó nhếch miệng cười, không có ý tốt đẹp gì.”Nếu không cô cho rằng mình là cái gì? Để cho tôi gọi là tới, đuổi là đi.”

Lời của anh rất lạnh khốc, nhưng cũng là thật tình, Ái Thanh bị ai không cách nào thay mình cãi lại.

Cô chỉ là vẫn thích anh, như thế mà thôi.

Những lời này, cô nghĩ, cả đời chỉ có thể giấu ở đáy lòng sâu kín, trở thành bí mật, sẽ không bao giờ nói ra. Có lúc, cô nhìn anh, cơ hồ vẫn còn rất thích anh, còn nhớ năm đó anh triu mến, thương yêu Tô Ái Thanh, đó là tình cảm chân thành của anh dành cho một người con gái.

Nhưng mọi chuyện làm sao có thể quay lại như trước được ?

Là cô phản bội trước, hiện tại lại cùng người đàn ông khác kết hôn, làm sao anh có thể vẫn thích cô cơ chứ? Huyền Diệu Phong phủ quyết sạch phông đoán của mình, tuần nhan lạnh băng.

“Nhanh một chút, tôi không có nhiều tính nhẫn nại.” Anh đẩy cô cho May, thúc giục.”Nhất là đối với cô.” Cuối cùng, anh lại tàn nhẫn bổ sung một câu.

May quan sát xung đột giữa bọn họ, xác định quan hệ của bọn họ quả thực không bình thường. Khi một người đàn ông đối với một người phụ nữ mà phải tốn trăm phương ngàn kế, mặc kệ là đập phá hay là che chở, đều chỉ đại biểu —— anh ta đối với người phụ nữ kia là có ý tứ!

Mà Huyền Diệu Phong lại cực đoan, lời nói luôn mang gai góc, tựa như một đứa trẻ lần đầu biết tới yêu đương, cố gắng lấy những thủ pháp cố chấp nhất mà hấp dẫn sự chú ý của đối phương để cảm nhận được sự tồn tại mãnh liệt của anh

May không nhìn được mỉm cười ——

Phương pháp tỏ tình thì nhiều, mà người đàn ông thông minh này lại lựa chọn phương pháp kém cỏi nhất, thậm chí có thể làm tổn hại cả hai bên.

40. Chương 40

“Tiểu thư, mời đi theo tôi!” May lời kéo Ái Thanh, dẫn cô đi.

Tô Ái Thanh không ở đây, Huyền Diệu Phong đột nhiên cảm thấy quanh mình tất cả đều vô vị tẻ nhạt.

Ngoại hình xuất chúng của Huyền Diệu Phong cho dù chỉ đứng ở một góc, vẫn như cũ khiến nhiều ánh mắt tham luyến ái mộ nhìn chăm chú vào, có mấy cô gái khá lớn mật đến gần chỗ anh, nhưng thấy ánh mắt lạnh băng của anh thì dừng bước không dám tới gần.

Huyền Diệu Phong hướng người hầu bàn lấy một ly rượu đỏ, hương vị đậm đà mang theo một ít tư vị chua xót——

Sẽ không bao lâu, kế hoạch của anh sẽ thành công, tiểu thư đáng quý của Tô gia sẽ phải nếm quả đắng.

Huyền Diệu Phong muốn bọn họ phải “Thân Bại Danh Liệt”, cũng muốn bọn họ hiểu, không cần phải xuất thân Hào Môn, không cần có gia thế hiển hách, cũng có thể bằng sức mình leo lên đỉnh, đó là điều mà không phải là cả đời cũng không xảy ra đâu!

Anh cũng sẽ chứng minh, phỉ báng người khác quá dễ dàng, cuối cùng sẽ thất bại thảm hại.

Nửa giờ sau ——

Huyền Diệu Phong nhìn chằm chằm người phụ nữ ăn mặc hở hang trước mặt, gương mặt tuần tú thoáng vẻ giận dữ, chỉ là, rất nhanh vẻ mặt lạnh lùng đã được thay thế.

“Ánh mắt của tôi không tệ chứ? !” May tranh công, đối với Huyền Diệu Phong thản nhiên cười.

Huyền Diệu Phong liếc cô một cái, hết sức coi thường trái tim đang tức giận của mình.

“Dáng người của cô ấy thật tốt!” May không nhìn vẻ mặt đần ra của anh, tiếp tục giải thích.”Ngực ra ngực, eo ra eo, chân thì thon dài cân xứng, da mịn màng giống như có thể nhéo ra nước !”

Ái Thanh cố gắng che giấu những phần mà bộ lễ phục làm lộ ra ngoài vạt áo trước, vẻ mặt không được tự nhiên.

Từ nhỏ đến lớn, cô cũng thường xuất hiện ở các bữa tiệc, party đêm không hết, nhưng lại chưa bao giờ mặc những bộ lễ phục như thế này. . . .

Lễ phục này đẹp thì đẹp thật, nhưng lại vượt quá mức bình thường mà cô có thể tiếp nhận.

Vậy mà, May không ngừng thuyết phục cô, nói là mặc thử xem thế nào, biết đâu sẽ rất hợp với cô. Mà May liên tục năn nỉ, làm cho lòng của cô mềm nhũn, cũng chỉ có thể nhắm mắt đồng ý. Tiếp xúc qua, Ái Thanh phát hiện, May là một mỹ nữ nhiệt tình trong sáng, bất đồng với suy đoán lúc đầu của cô về May là người kiêu căng ngạo mạn. Nhưng cô không hề hỏi tới quan hệ giữa May cùng Huyền Diệu Phong.

Không phải là không quan tâm, mà là chỉ sợ nếu biết rõ chân tướng, thì thà trốn tránh cho đỡ đau lòng còn hơn.

Ái Thanh có thể cảm giác tầm mắt của Huyền Diệu Phong, chỉ là cô không có dũng khí ngẩng đầu, rất sợ nhìn thấy sự đùa cợt cùng khi dễ ở trong mắt anh.

“Đúng rồi, mới vừa gặp chủ tịch Chu, cũng đuổi theo tôi hỏi cô là ai đấy.” May cố ý lớn tiếng nói, chỉ sợ thiên hạ không loạn.” Quả thực có bao nhiêu ánh mắt dán vào cô.”

May vẫn đang thao thao bất tuyệt thì bị Huyền Diệu Phong nhìn chăm chăm nên không dám phát biểu gì nữa , không khí lâm vào trạng thái đông cứng.

Bỗng dưng, có một người trung niên bụng bía, cười ha hả nhích lại gần.”Người anh em, thì ra là cậu đem mỹ nữ giấu ở nơi này.” Hắn nhìn chăm chăm vào mảng da thịt trắng như tuyết ở trước ngực mà Ái Thanh bị lộ ra , mắt đăm đăm.

“Chủ tịch Khâu có hứng thú?” Huyền Diệu Phong cố ý .

“Dĩ nhiên.” Chủ tịch Khâu cười to, mùi rượu nồng nặc, ý đồ đưa tay tóm lấy tay Ái Thanh.”Tôi xin mời mỹ nữ nhảy cùng tôi một bài.”

Ái Thanh khẽ nhăn mày, vội vàng lui về phía sau, né tránh sự đụng chạm của hắn.

Tô Ái Thanh bài xích, Huyền Diệu Phong thì lại trái lại, cô càng không thích, anh lại càng muốn cô làm.”Có gì là không thể?”

Anh giữ chặt tay của cô, đẩy cô hướng về phía người đàn ông trung niên bụng bự .

Ái Thanh sắc mặt trắng bệch, không che giấu được vẻ mặt bị thương.

Nhìn thấy ánh mắt đỏ của cô, Huyền Diệu Phong có chút hoảng hốt.

“Buông tôi ra!” Ái Thanh giùng giàng, nước mắt khuất nhệch từ khóe mắt chảy xuống.

Chủ tịch Khâu bị phản ứng kịch liệt của cô làm cho khiếp sợ ,vội vàng buông tay cô ra.

Ái Thanh mím chặt môi, cũng không quay đầu lại hướng cửa chính chạy như điên.

Không thương.

Tô Ái Thanh không muốn yêu một người đàn ông có tâm tính như vậy.

Cô như người mất hồn ,cứ thế mà chạy, nước mắt ở trên mặt giàn dụa.

Huyền Diệu Phong người cao chân dài, lập tức liền đuổi theo cô, khi anh thấy cô bỏ chạy liền giật mình, căn bản là không chút nghĩ ngợi mà đuổi theo cô .

“Buông tôi ra!” Ái Thanh mắt không chế hãm hờ, không muốn liếc mắt nhìn người đàn ông mà cô đã từng thương yêu nữa.”Tôi sẽ không để anh định đoạt nữa. Sẽ không gặp anh nữa.”

Nghe được cô quả quyết tuyên cáo, Huyền Diệu Phong đột nhiên vô cùng tức giận cùng phiền não,cảm giác ấy rất khó nói lên lời , như bị thứ gì đó đè ép trong ngực, anh khẽ cau chặt chân mày, hô hấp có vẻ dồn dập.

Ái Thanh liều mạng muốn tránh thoát bàn tay của anh, thế nhưng sức lực không có, vẫn bị anh tóm được .

“Để.”

Cô giận dữ kêu lên, lời nói chưa hoàn tất, môi của cô liền bị anh chặt chẽ hôn lấy, Ái Thanh kinh ngạc trợn to hai mắt, không thấy rõ vẻ mặt của Huyền Diệu Phong, chỉ có hơi thở của anh rót vào mũi , vào miệng của cô, bao phủ lý trí của cô.

Huyền Diệu Phong tham lam mút lấy cánh môi hoa hồng của cô.

Nụ hôn của anh quá cường thế, quá nồng nhiệt, Ái Thanh cảm thấy xụi lơ như sắp ngất xỉu, giống như tùy thời bị anh hôn mãnh liệt , hít thở không thông.

Mặc dù quyết ý chặt đứt quan hệ ràng buộc với anh, nhưng cuối cùng cô cũng không chống lại được nội tâm khát vọng của mình, mặc kệ tất cả mà đáp lại anh, giờ phút này sự cuồng nhiệt trong lòng vì anh mà nhảy lên.

Huyền Diệu Phong đẩy cánh môi thơm mềm mại của cô ra , tiếp theo dọc theo cần cổ đẹp dễ ,những nụ hôn phủ dày đặc xương quai xanh khôu gợi.

“Ừm.” cả người Ái Thanh khẽ run lên, cô dùng chút sức lực còn lại khước từ.”Không nên như vậy.” Ái Thanh chưa từng quên mình đã có hôn ước với người khác, nhưng từ từ bị anh khơi lên lửa nóng, nó đang thiêu đốt thân thể của cô.

Hai người ở trong góc hội trường tối om không có người, hôn đến trời đất mù mịt, tứ chi tiếp xúc với nhau, nếu như bị đám chó săn lân cận rình rập, tin tưởng lượng tiêu thụ của tạp chí bát quái nhất định sẽ đột phá tăng vọt.

41. Chương 41

Nhìn chằm chằm vào tờ tuần san bát quái mới ra ở trên bàn , với trang bìa là bức ảnh đôi nam nữ đang ôm hôn thắm thiết, Tô Kiến Vũ nổi lòng từ khiếp sợ chuyển thành tức giận, cuối cùng mặt xanh mét, cầm quyển tạp chí lên ra sức xé nát .

Xé xong một quyển lại xé tiếp một quyển nữa,con gái yêu quý của ông bị người ta cố ý đưa hình lên tạp chí,lại in ấn với số lượng không hề nhỏ thế này khiến sự tức giận tựa như lấp đầy mắt ông.

Ông, Tô Kiến Vũ lại có thể có đứa con gái mất hết thể diện bị đăng ảnh lên trang bìa tạp chí lá cải chết tiệt này sao? Đã thế lại còn không biết xấu hổ,để bị chụp được ảnh rõ ràng thế này,cô không xấu hổ thì mặc cô nhưng mà còn ông,ông có thể giấu mặt mũi mình vào đâu đây?

Gần đây ông vì việc của công trình mới nên không có thời gian rảnh rỗi, không ngó ngàng gì đến cô,dĩ nhiên cũng không nghĩ tới cô có thể giăng ra một cái bẫy lớn như vậy,bảo ông làm sao mà chịu nổi chứ?! Việc kết hôn trong ba tháng nữa của cô tính làm sao đây ? Ông chỉ sợ vì chuyện này mà sẽ xảy ra nhiều biến cố nữaĐến lúc biết tin, Phương gia rất có thể sẽ lấy chuyện này ra mà gièm pha đòi hủy bỏ hôn lễ, thậm chí rút sạch số tiền đầu tư, không những không thể kết thành thông gia,mà ngược lại còn có thể trở thành oan gia.

Tô Kiến Vũ xoa huyết Thái Dương đang ần ần đau đớn ,lớn tiếng nói: “Đi gọi tiểu thư xuống đây!”

Ông còn tưởng rằng cô đã nghe lời , chấp nhận chờ làm Phương thiếu phu nhân, cho nên thương ngày,đối với cô,ông đã không canh chừng nghiêm ngặt và hạn chế hành động của cô. Nào có thể đoán được,ông nhất thời lơ là sơ suất, lại tạo lên đại họa.

Mấy phút sau,Ái Thanh từ trong phòng đi xuống lầu,vừa mới xuống cầu thang Tô Kiến Vũ liền đứng dậy hung hăng dùng hai bàn tay đẩy cô rất mạnh,khiến cho cô ngã sòng xoài.

Cô đau đến nước mắt bắt đầu ứa ra, không hiểu cơn tức giận của cha từ đâu mà đến.

“Chỉ còn không đến ba tháng nữa mà sẽ là người của Phương gia,sao mà còn dám cùng cái tên tiểu tử họ Huyền kia nói lại tình xưa? Còn làm ra cái chuyện không biết xấu hổ đó! Còn ra thể thống gì nữa hả? !” Tô Kiến Vũ cổ nổi gân xanh, cả căn biệt thự vang vọng tiếng mắng nhiếc của ông.

Ái Thanh vì sợ hãi quá mức, đầu óc bỗng nhiên trống rỗng.

Tô Kiến Vũ ngay lập tức quát lớn, trách móc, găm thét đầy tức giận, giống như một con rồng phun lửa, mỗi lần phun ,đều đẩy lên lửa mạnh,khiến cho người ta sợ hãi tránh không kịp.

Một hồi lâu sau,Ái Thanh mới từ từ tìm lại được thần trí,khó khăn mở miệng: “Cái này cha nói thế là sao?” Giọng nói cùng thân thể của cô đều run rẩy.”Không biết xấu hổ sao.”

Cô thất thanh thì thầm, hồi tưởng lại mấy ngày trước cô và Huyền Diệu Phong đã trao nhau nụ hôn nóng bỏng,sau đó khi cùng anh ở trên xe, thân thể của hai người cũng đã có sự tiếp xúc quần quít.

Ba cô đã biết được điều gì rồi ? Ái Thanh thật sự cảm thấy sợ hãi.

Tô Kiến Vũ đem toàn bộ tập tạp chí trên bàn ném về phía cô.”Xem xem mày làm được chuyện tốt đẹp gì đây!”

Ái Thanh không hiểu chuyện gì đang xảy ra , cô hứng trọn cái ném của cha nên có chút đau đớn. Tiện tay nhặt lên một quyển, cô chỉ thấy bức ảnh cô và Huyền Diệu Phong đang ôm hôn thắm thiết đã trở thành bìa tạp chí,lại còn có cái tựa đề to uyển nêu rõ ràng tên họ và thân phận của hai người .

Cô sững sờ, cảm giác như cả thế giới đang vỡ vụn,đổ sụp trước mắt.

“Cái tên khốn họ Huyền đó tuyệt đối không phải là người tốt đẹp gì, mày quên cái ngày mừng thọ hôm đó, nó đã cố ý làm gì để gây khó chịu cho chúng ta sao?” Tô Kiến Vũ không kiềm chế được khi nhớ đến mối hận cũ .

Ái Thanh ngẩn mặt ra, rơi vào trạng thái hoảng hốt .

Tô Kiến Vũ tiếp tục nghiêm nghị mắng mỏ, chỉ trích thêm một tràng dài , nhưng vẫn không làm tiêu biến được lửa giận tràn ngập trong lòng.

”Nói thế nào thì mày cũng vẫn phải hoàn thành hôn lễ với Tuấn Hoa!”Ông vẫn là để ý đến chuyện này nhất.

Ngộ nhỡ hôn sự thất bại, về phương diện tài chính sẽ có phiền toái lớn.

Nghĩ đến đây,ông càng không có cách nào để tỉnh táo trở lại.”Mày có nghe thấy không?”

Ái Thanh ngây người như phỗng, cả người đã sớm rơi vào vực sâu không đáy, không còn nghe được ba cô đang nói gì.

Cô đột nhiên có một dự cảm đáng sợ ——

Tất cả những chuyện này, phải chăng có liên quan đến Huyền Diệu Phong?

Liệu đó có phải là sự thật không? Cô không dám nghĩ, cũng không còn đủ dũng khí để truy cứu nữa . . .

Tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên trong phòng làm việc tối đen, Huyền Diệu Phong cúp điện thoại,khuôn mặt ẩn hiện trong bóng đêm mang theo ý cười vui vẻ.

Trong tình trạng trước mắt,anh sẽ đẩy tiến độ thu mua chỗ cổ phiếu mà công ty Phách Thiên đã bỏ ra,chẳng bao lâu nữa,khi anh có thể đạt được mục tiêu của mình thì công ty Phách Thiên sẽ gặp phải một cơn đại hồng thủy.

Đợi đến khi anh nắm giữ được 30% cổ phần của công ty Phách Thiên thì có thể trở thành một trong những cổ đông lớn của Phách Thiên , đến lúc đó,cái chức Chủ tịch của Tô Kiến Vũ sẽ khó mà giữ được.Cộng thêm việc Phương gia sẽ cảm thấy vô cùng tức giận bởi những lời gièm pha về năng dâm tương lai, rất có khả năng sẽ hủy bỏ hôn lễ, Phương Tô hai nhà từ trước đến nay vốn hợp tác vui vẻ nhưng sau này chắc chắn sẽ có nhiều biến cố.

Theo tin tình báo mà anh đang nắm giữ thì trước mắt Tô Kiến Vũ đang cho xây dựng công trình làng du lịch, cần rất nhiều tiền để quay vòng, mất mát đi đối tác là Phương gia,thì về mặt xoay xở tiền nong sẽ xuất hiện những nguy cơ nghiêm trọng.

Nếu như Tô Kiến Vũ không vượt qua được cửa ải khó khăn này,chắc chắn cái ghế Chủ tịch khó mà giữ được,lúc đó ông ta sẽ hiểu được thế nào là từ thiên đường rơi xuống địa ngục.Chỉ cần tưởng tượng đến cảnh tượng mặt mày Tô Kiến Vũ xám như tro thì cho dù tinh thần đang mệt mỏi như thế nào thì anh cũng cảm thấy tâm trạng tốt hơn hẳn.

Anh đã tốn bao công sức bày mưu tính kế ,không bao lâu nữa anh sẽ đạt được mục đích,cuối cùng thì anh cũng chứng tỏ được cho bọn họ biết rằng anh chính là dựa vào sức mình mà thắng được cuộc chiến này!

Huyền Diệu Phong rút tờ tạp chí bát quái bị tập công văn đề lên ra, tầm mắt dừng ở bức ảnh trang bìa anh và Tô Ái Thanh đang ôm hôn mãnh liệt, nụ cười trong nháy mắt biến mất. Tờ tạp chí bát quái đó nguyên là kế hoạch của anh, và vai nam chính lại trong đó cũng là anh.

Nhưng không sao, chỉ cần nhận được cái kết cục mà anh muốn, vai nam chính là ai cũng không quan trọng. Dù thế nào đi nữa anh cũng đã mang tiếng đào hoa ở bên ngoài rồi, nên xì căng đan đối với anh cũng chẳng gây ảnh hưởng gì lớn, mặc cho người ta khen chê ra sao, anh cũng không để trong lòng. Cố gắng bỏ ra một chút công sức, thu lại được kết quả như ý, sống cuộc sống như thế ắt hẳn danh tiếng anh trong xã hội cũng tăng lên không ít. Khi vẫn còn là ngôi sao, mọi lúc mọi nơi hưởng thụ sự truy đuổi của ánh đèn flash, được người ta thổi phồng bằng hư vinh nhưng anh vẫn cảm thấy không thoải mái. Và cả lúc này đây, khi đã đứng ở đỉnh cao của danh vọng, thì so với cái thời nghèo khó, luôn phải làm thêm chưa chắc anh đã vui vẻ bằng.

Anh vẫn cho là hàng ngày mình luôn cảm thấy buồn bực bất mãn là bởi vì anh chưa quật ngã được Tô Kiến Vũ, anh muốn tiến thêm một bước đạp đổ đối phương. Không những thế, anh còn muốn cô - Tô Ái Thanh năm đó đã lựa chọn vứt bỏ tình yêu với anh, một mình cao chạy xa bay xa rời anh phải hối hận.

Nhưng mà, anh không thể vui vẻ, thật chỉ là bởi vì như thế sao? Huyền Diệu Phong tự hỏi.

Anh thành công, danh lợi tiền tài cùng với phụ nữ, mọi thứ đều không thiếu. Ở sau lưng, người ta cũng luôn ao ước có được sự vinh quang của anh, nhưng thật ra anh chỉ là một linh hồn cô quạnh trong bóng tối lạnh lẽo. Sự lạnh lùng của anh, chính là bắt nguồn từ nỗi đau ở trong lòng.

Anh không cho phép mình lay động, bởi vì anh nghĩ Tô Ái Thanh chỉ có thể gây ra thương tổn cho anh mà thôi.

Loại đau đớn này, đời anh trải qua một lần là quá đủ rồi.

42. Chương 42

So với việc toàn tâm toàn ý yêu cô, chịu đựng sự khổ sở, đau đớn để rồi nhận lấy sự nhả tâm của cô thì anh thà thảnh thơi chịu chút cô đơn còn hơn.

Huyền Diệu Phong phỏng đoán, với tính sĩ diện của Tô Kiến Vũ. Một khi anh khiến cho ông ta phải hổ thẹn với người khác thì cho dù là con ruột, kết quả cũng tuyệt đối không có gì tốt đẹp. Dù cho cô có muốn thay đổi tình hình thì anh cũng sẽ không cho cô được như ý.

Cô bóp chết hạnh phúc của anh, dù cho anh đã thật lòng đến như thế. Bi kịch ngày đó cứ mỗi lần nhớ lại, tim anh lại đau nhói, nhưng không hiểu tại sao tình cảm này vẫn cứ kéo dài và sâu sắc hơn. Khi nào có thể từ bỏ hoàn toàn đây, anh cũng không muốn nghĩ tới nữa.

—
Chuyện mà Tô Kiến Vũ lo lắng nhất, không ngờ đã xảy ra —

Phương gia quả nhiên bị tin tức trên quyển tạp chí đó ảnh hưởng. Bọn họ quyết định phá bỏ hôn ước, cũng tạm thời rút đầu tư, không cùng hợp tác với Phách Thiên nữa.

Vốn hai nhà là chỗ thân thiết, nhiều lần cùng nhau mở rộng mối quan hệ, nhưng nay quan hệ đã tan vỡ, không có gì có thể cứu vãn được nữa rồi.

Sau khi nhận được tin tức này, Tô Kiến Vũ không cách nào chịu được sự đả kích lớn như thế, dần dần ngã bệnh. Trong lúc ông nằm viện, lại nghe thấy một cái tin dữ khác, làm ông cực kỳ khiếp sợ —

Ông đang có cổ phần trong Phách Thiên, nhưng bây giờ không còn là vị trí cao nhất nữa nên sắp tới trong cuộc triệu tập tạm thời của Hội Đồng Quản Trị, ông sẽ phải gánh trách nhiệm và bị kiểm điểm.

Ông thông minh một đời, lại nhất thời hồ đồ, đi nhằm một nước cờ, để rồi bị rơi vào hoàn cảnh mất hết tất cả như hiện giờ. Liên tiếp bị giáng những đòn chí mạng, khiến bệnh tình của ông càng thêm nghiêm trọng, không gượng dậy nổi.

“Ba, con xin lỗi.” Ái Thanh ngồi ở giường bệnh bên cạnh, trong lòng vô cùng áy náy, tự trách.

Cô nghe lời ba, mỗi ngày đều đến Phương gia cầu xin được tha thứ, giờ phút này cứ mở miệng ra là Ái Thanh lại cảm thấy trong lòng ngập tràn nỗi day dứt.

Người phạm sai lầm chính là cô. Chính cô đã không có lập trường thì vì lý do gì mà có thể yêu cầu đối phương tha thứ? Huống chi, cho tới bây giờ cô cũng vẫn không yêu vị hôn phu của mình, cả thân thể và trái tim của cô chỉ có thể trao cho một người đàn ông mà thôi.

Thế nhưng người đàn ông ấy không còn yêu cô nữa rồi. Từ lúc phải gánh chịu cú sốc này, cô có cảm giác mình sẽ không bao giờ tin được vào đám đàn ông trên đời này nữa.

Những suy nghĩ lí trí và cảm xúc thật lòng từ trái tim chồng chéo hỗn loạn như cửa sâu vào nỗi lòng cô. Đối với những chuyện sắp xảy ra, cô không hề có chút khả năng ứng biến hay kế hoạch nào, cô hoàn toàn mất đi phương hướng và chỉ có thể luống cuống mò mẫm trong bóng tối mờ mịt.

Rốt cuộc nên làm như thế nào mới có thể làm cho tất cả mọi chuyện được giải quyết ổn thỏa đây?

Ái Thanh thở dài một cái, nỗi ám ức cùng ưu phiền trong ngực cứ ngày một dâng cao.

Ở bên kia giường bệnh, khỏe mắt Tô phu nhân cũng hoen đỏ. Dù do bà và chồng có cùng một tham vọng, bọn họ kiên quyết muốn con phải tuân theo ý của mình, bọn họ luôn cho là chuyện mình quyết định mới là chính xác nhất.

Bà đã không nghĩ tới. Bà những tưởng quay đầu lại, thoát khỏi cuộc tình xưa cũ kia thì con gái của bà mới có được hạnh phúc đích thực. Nhưng hóa ra tất cả chỉ là công giả tráng. Nghĩ đến đây, Tô phu nhân không khỏi xúc động, đau buồn.

Ái Thanh nắm chặt lấy tay mẹ mình, hi vọng mang lại cho bà một niềm an ủi, và cũng cho chính mình một điểm tựa để chống đỡ.

“Ái Thanh.” Tô Kiến Vũ miễn cưỡng mở mắt ra, yếu ớt lên tiếng.

”Ba ——” Cô cố nén nước mắt đáp lại.

“Phương gia tha thứ cho con chưa?” Tô Kiến Vũ vì quá kích động mà mắc chứng khó thở. Thở hổn hển mấy cái, ông mới có thể tiếp tục dụ giọng nói: “Hôn lễ sẽ được cử hành một cách bình thường chứ?” Lòng ông tràn ngập mong đợi hỏi.

Ái Thanh mím môi, không dám nói ra cái sự thật đau lòng kia.

“Bọn họ nói thế nào?” Tô Kiến Vũ lại hỏi tiếp. “Tuấn Hoa yêu con như vậy, chắc nó sẽ tha thứ cho con, phải không?”

Ái Thanh quay đầu đi chỗ khác, cô không muốn để cho ba mình nhìn thấy nước mắt của cô, vì cô mà phải khóc thảm. Hít sâu một hơi, cô cố gắng bình ổn giọng nói, nghĩ một đằng nói một nẻo: “Tuấn Hoa thời gian này tương đối bận, nên con không thể gặp được anh ấy.”

Tô Kiến Vũ thở dồn dập lấy hơi, ho một vài tiếng, cố hết sức nói: “Ba không cần biết con dùng cách gì, nhưng nhất định con phải được cậu ta tha thứ.”

Ái Thanh không nói gì thêm.

Người Phương gia căn bản không nghe cô giải thích bất cứ điều gì, thậm chí còn chê cười, giễu cợt cô. Bọn họ không hề cho cô lấy một cái nhìn thiện cảm nên cơ hội tái hợp giữa cô và Phương Tuấn Hoa là rất mong manh.

”Được rồi, con mau đi tìm Tuấn Hoa đi.” Tô Kiến Vũ thúc giục, trong giọng nói không còn có cái khí thế của thường ngày. “Dù phải quỳ xuống, đập đầu cũng không quan trọng.”

Ái Thanh bụm miệng quay đi, không dám để cha nghe được tiếng khóc của mình, cô sợ mình sẽ không kiềm chế được mà khóc lớn trước khi rời khỏi phòng bệnh. Nhưng tay cô mới chạm vào tay cầm ở cửa, thì cửa lại bị đẩy vào từ bên ngoài.

Cô hồ nghi ngẩng đầu lên, đập vào mắt cô đó là một khuôn mặt lạnh lùng ——

Nước mắt ngưng kết lại trong hốc mắt, cô kinh ngạc nhìn vị khách không ngờ tới .

Huyền Diệu Phong nhìn khuôn mặt thanh tú tái nhợt, hai mắt đầm lệ của cô, chợt nhếch miệng, ác ý nhạo báng.”Thế nào? Chuyện gì khiến tiểu thư Tô gia phải đau lòng như vậy?”

”Người nào?” Nghe được thanh âm của một người đàn ông, Tô Kiến Vũ cảm thấy kỳ quái.”Là Tuấn Hoa sao?”

Huyền Diệu Phong quay mặt, môi khẽ cười.

”Anh tới làm gì?” Ái Thanh chất vấn.

43. Chương 43

”Tôi đến xem cha con các người thế nào thôi, không ngờ kết cục mới bi thảm, đáng thương làm sao.” Anh rõ ràng là đang cười nhưng ánh mắt thì lại vô cùng lạnh lẽo .

Lạnh đến nỗi cô không nhận được rung mình một cái, cái nhìn ấy đáng sợ đến nỗi cô không có cách nào lấy lại được một chút sức lực.

”Có ý gì?” Tô Kiến Vũ gương mặt, muốn nhìn rõ người tới là ai.”Cậu là ai?”

”Tôi là ai ư ? Trong quá khứ, ông xem tôi là tên tiểu tử nghèo vô dụng, bây giờ và cả tương lai nữa, tôi sẽ là người mà ông hận thấu xương, sẽ là người cướp đi tất cả mọi thứ của ông.” Huyền Diệu Phong đến gần mép giường, từ trên cao đưa mắt nhìn xuống gương mặt xanh xao của Tô Kiến Vũ.

”Mày.” Tô Kiến Vũ nhận ra anh, bị trông mắt đen lạnh lùng của anh mạnh mẽ uy hiếp.

”Thấy rõ ràng chưa?” Huyền Diệu Phong trầm giọng nói.

”Mày.” Tô Kiến Vũ nghe ra trong lời của anh có ẩn ý .”Phải Mày.”

”Đúng!” Huyền Diệu Phong thần thần thừa nhận.”Thu mua cổ phiếu của Phách Thiên là tôi, để cho đứa con gái cao quý của ông lên trang bìa tạp chí cũng là tôi.”

Tô Ái Thanh bị phần nhìn anh chăm chăm, tim như bị đâm một dao, sau khi trải qua đau đớn , liền tê dại.

Tô Kiến Vũ kinh hãi mở trừng mắt, trong miệng thì thầm: “Làm sao có thể. Làm sao có thể.”

Ông không tin một người có xuất thân nghèo hèn như anh mà có thể có năng lực lật đổ được ông. Cho dù đã bị bệnh, ông vẫn bảo thủ giữ ý kiến của mình.

”Trên đời không có gì là không thể!” Huyền Diệu Phong nghiêm nghị phản bác.”Sự thật không phải đã ở trước mắt ông rồi hay sao?”

Tô Kiến Vũ toàn thân phát run.”Mày. Làm như vậy đối với mày có ích lợi gì?”

Anh nhíu lông mày, không khỏi khinh bỉ .”Hỏi rất hay!” về mặt anh lạnh như băng.”Năm đó ông chen ép tôi mọi điều, ông còn nhớ chứ?”

Tô Kiến Vũ á khẩu không trả lời được.

Trong phòng bệnh đột nhiên rơi vào trạng thái tĩnh lặng ngột ngạt.

Hồi lâu sau, Huyền Diệu Phong mới từ từ mở miệng: “Tôi ngủ đông hơn năm năm, chính là để đợi chờ giờ khắc này.”

Dứt lời, anh xoay người lại, mang hình ảnh bộ dáng bi thương hoảng loạn của cô nhét vào đáy mắt, vốn cho là mình rốt cuộc đã có thể nở mày nở mặt khi đứng trước hai cha con cô, sẽ cảm thấy hài lòng vui sướng, nhưng anh vẫn không nhếch nổi khóe miệng nặng nề.

Ái Thanh về mặt thần thờ, tâm đã bị anh phá hủy hoàn toàn.

Cô yêu anh, đổi lấy chỉ là sự vô tình và tổn thương.

Vì tương lai của anh, cô không tiếc hy sinh hạnh phúc, nghe sự an bài của ba , nín nhịn nỗi đau mà rời xa anh, nếm trải nỗi nhớ nhưng hành hạ, tâm tâm niệm niệm tất cả đều là vì anh, trong mắt trong lòng không thể chấp nhận những người khác, bao gồm cả bản thân mình.

Cô bán tất cả trang sức quý giá của mình đổi lấy tiền mặt, nhiều năm qua tất cả đều dành dụm cho anh, hi vọng số tiền này có thể giúp cho anh bớt chút khổ cực. Trong đầu cô tính toán kế hoạch , cô muốn chung với anh một nhịp thở, chỉ cần anh sống tốt, cái gì cô cũng nguyện ý làm.

Cái giá nhận được quả là cao,anh trở mặt lạnh lùng vô tình,cô thì nỗi lòng tan nát.

”Đủ chưa?” Ái Thanh khẽ mở môi, thanh âm yếu ớt.

Huyền Diệu Phong nheo mắt lại dò xét cô, sắc mặt thâm trầm.

“Tất cả phát triển đúng như kế hoạch của anh,anh đã hài lòng chưa?” Giọng nói của cô mang theo vẻ thờ ơ ,nói mà như việc không liên quan đến mình.

44. Chương 44

Đôi mắt cô trống rỗng,thái độ xa cách mà bình thản đó khiến cho lồng ngực của anh chợt cảm thấy buồn bực , tựa như bị một khối đá đè lên.

“Nếu anh nói đủ rồi thì mời anh ra cho. “ Ái Thanh trái tim như chỉ còn một vùng hoang vu, đối với anh giờ đây, chỉ có tuyệt vọng, cõi lòng như đã chết.

Người đàn ông như vậy,cô yêu không nổi, cũng không muốn yêu nữa.

Có lẽ để quên được phải cần một chút thời gian, nhưng cô tin sẽ không quá lâu.

Nhìn cô không tình cảm,mắt đen tĩnh mịch, Huyền Diệu Phong bỗng dưng cảm thấy tức giận.

Lần đó ở bên ngoài hội trường tổ chức party , vì mất khống chế nên anh mới cùng với cô có nụ hôn nóng bỏng rồi phát sinh quan hệ , thế nhưng anh vẫn còn nhớ cô nhiệt tình đáp lại, mơ hồ ở bên tai anh nói lời yêu ngọt ngào.

Anh chỉ nghĩ là cô nhất thời kích tình vui mừng, không hề có bất kỳ ý nghĩa nào,bây giờ cái hiện thực đó đang ở trước mắt,lẽ ra anh sẽ không thấy đáng phải quan tâm , thế nhưng không hiểu sao lại để ý,thật đáng chết!

Sau khi đạt được mục đích,anh nói rằng giữa bọn họ sẽ không còn dính dáng gì với nhau nữa, cũng không lấy cớ gì để gặp lại cô.

Nhưng vẫn không thể kết thúc, anh không muốn cứ kết thúc như vậy.

Huyền Diệu Phong ánh mắt vững vàng kìm kẹp cô, khuôn mặt cô cắt không còn một giọt máu, nội tâm bị đả kích cực liệt.

”Mời anh đi cho!” Ái Thanh cao giọng,ra lệnh đuổi khách lần nữa.

Hãy để cho tất cả ân oán tình thù, hôm nay ở đây chấm dứt hết đi!

Cô đã mệt mỏi, mệt mỏi quá rồi, không muốn phải suy nghĩ vì người khác nữa, cô muốn sống vì mình mà thôi.

“Đi mau!” Cô thậm chí còn ra tay đẩy anh.

Huyền Diệu Phong rơi vào thế bị động miễn cưỡng di chuyển bước chân, trái tim giống như có cái gì bị tróc ra, có chút cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo.

”Mày.mau mang chức chủ tịch trả lại cho tao.” Tô Kiến Vũ khăng khăng một mực, ông vẫn không thể chấp nhận những việc đã xảy ra, từ đỉnh cao danh vọng mà giờ chỉ còn hai bàn tay trắng nghèo túng khốn quẫn.Cuộc đời ông thuận lợi vui vẻ mới được có hai, ba mươi năm, hôm nay lại bị một tên

thanh niên không có danh tiếng gì đánh sụp hoàn toàn, không những thế còn khiến ông không còn chút mặt mũi, mất hết tôn nghiêm, chỉ có thể nằm ở trên giường bệnh. Tại sao lại có thể như vậy?

Mọi chuyện quay cuồng, hỗn độn trong đầu ông, mấy chữ “Vận số phong thủy thay đổi” hiện lên, làm ý chí ông càng thêm sa sút.

Đủ mọi kí ức ồ ạt đến, ông nhớ tới ông của quá khứ vất vả cần cù không ngừng phấn đấu, bị người ta lừa gạt nhiều lần, dần dần, ông cũng bị danh lợi che đậy mắt, lòng tham muốn càng lúc càng tăng, chuyện không có ích lợi cho mình sẽ tuyệt đối không làm, không có tiền thì ở trong mắt của ông chỉ là chướng ngại vật, sẽ bắt chập thủ đoạn để loại bỏ.

Tô Kiến Vũ ông luôn miệng nói là nghĩ cho hạnh phúc của con gái nên hạn chế cô giao lưu xã hội, không chế không để tình cảm của cô phát triển, trên thực tế, cũng chỉ là vì muốn sự nghiệp lớn mạnh mà đi trước lót đường.

Nhưng ông đã sai lầm rồi sao?

Đàn ông chỉ có sự nghiệp thành công mới có thể cho vợ con cơm no áo ấm, cuộc sống vật chất sung túc đầy đủ.

Đứa con gái duy nhất, ông cũng hi vọng cô có thể có gia đình tốt, trở thành một phụ nhân sống không lo nghĩ, cho nên ông mới giúp cô loại bỏ, sàng lọc, đào thải những đối tượng không phù hợp.

Làm cha, nỗi lòng này chẳng lẽ cũng là tội sao?

“Tao không sai. . . .” Tô Kiến Vũ lẩm bẩm nói nhỏ.”Tao không sai.”

Mi ông rung nhẹ, ở nếp nhăn nơi khóe mắt một giọt nước mắt chảy xuống.

Miệng ông ú ớ than khóc, trong lòng có muôn vàn sự hối hận.

Ái Thanh cũng không ngăn được nước mắt nữa, che mặt thất thanh khóc lớn, nước nỡ nghẹn ngào, tiếng khóc nghe như đứt từng khúc ruột, cảm giác bị trời buộc đã lâu khiến cho cô lúc này như được cởi trói, giải tỏa hết bị phần trong lòng.

Có lẽ, mất đi tất cả cũng không phải là điểm cuối của cuộc đời, mà là một con đường khởi đầu mới.

Huyền Diệu Phong, trên gương mặt tuần tú, không có chút niềm vui sướng nào mà người thắng cuộc nên có. Anh đã đem toàn bộ nỗi đau của mình ra để quy tội hai kẻ thất bại đang khóc lóc thảm hại trước mắt.

Anh bước ra khỏi phòng bệnh, mỗi bước chân, bước tiếp bước là tiếp nối nặng nề, khổ sở.

Bên ngoài ánh nắng mặt trời rực rỡ, tâm nguyện nhiều năm qua của anh đã giải quyết xong, nhưng trái tim của anh vẫn ở trong bóng tối, ánh nắng cũng không chiếu đến được.

45. Chương 45

Nửa tháng sau ——

Huyền Diệu Phong vẫn bận bịu với công việc như thường ngày, sau giữa trưa, anh nhận được cuộc điện thoại không ngờ của đối tác, vấn đề đã được giải quyết khiến anh rất vui mừng, chuyện này cũng đã khiến anh lo lắng mấy ngày liền.

Anh thu xếp công việc, sau khi sửa sang lại trang phục, mang tâm trạng vui vẻ đến nơi hẹn. Hôm nay anh có một cuộc hẹn vô cùng quan trọng.

Địa điểm là quán cà phê sang trọng.

Người hầu bàn nhìn thấy anh, xác nhận tên anh xong, lập tức cung kính dẫn anh vào bàn. Chỗ ngồi gần cửa sổ, một cô gái ăn mặc cao quý đang đợi anh, khi phát hiện ra anh, liền nở nụ cười ngênh đón. “Diệu Phong, đã lâu không gặp.”

Quả thật đã lâu rồi ! Năm năm. Cô cũng đã rời Đài Loan năm năm.

“Tiểu Yến Tử.” Huyền Diệu Phong nở nụ cười từ đáy lòng. “Đã lâu không gặp!”

Lý Yến Tử —— là tên thật của cô nhưng anh toàn gọi đùa cô là Tiểu Yến Tử. Cô cũng chính là chủ cửa hàng hoa mà ngày xưa anh làm thêm sau mỗi buổi đến lớp. Anh vẫn còn nhớ rất rõ, vào thời điểm anh chuẩn bị gây dựng sự nghiệp, cô đã chủ động cho anh vay khoản tiền ba trăm vạn để làm vốn, lúc đó anh vì vội vàng chuyện gây dựng sự nghiệp mà bê đầu sứt trán, sau khi công cuộc chấm dứt anh muốn báo đáp sự trợ giúp của cô nhưng ai ngờ anh không thể gặp cô được vì cô đã ra nước ngoài, cô chỉ để lại một phong thư nói cho anh biết chuyện tiền nong không cần gấp gáp, cô cũng không để lại địa chỉ liên lạc, vì vậy mà lâu dần bị đứt tin tức.

Khi anh nhận được điện thoại của cô thì vô cùng ngạc nhiên.

Hai người lâu ngày mới gặp lại, cùng nhau hàn huyên mấy câu.

“Đúng rồi, kết hôn chưa?” Lý Yến Tử cười hỏi. “Anh với cô vợ xinh đẹp đó, tình cảm vẫn tốt chứ?”

Gương mặt tuần tú cúi xuống che đi sự ngỡ ngàng. “Cô vợ xinh đẹp? Em nói người nào?”

Anh nghĩ rằng cô đã nhìn thấy những tin tức được viết ra trên cái tờ tạp chí bát quái đó nên cố ý trêu chọc anh.

“Ah? Chẳng lẽ anh có những mấy cô vợ sao?” Lý Yến Tử nhún mày.

“Anh không phải là Vi Tiểu Bảo.” Anh liếc cô một cái, vừa cười vừa nói.

“Nghiêm chỉnh nào!” Lý Yến Tử cũng tặng anh một cái lườm đầy khinh thường. “Cái cô tiểu thư xinh đẹp thường tới tiệm bán hoa ý. Ừm. Tên của cô ấy. . . ừm. Tô Ái Thanh?”

Huyền Diệu Phong thần sắc căng thẳng, ngẩng cao đầu, tinh thần hăng hái lúc trước nhất thời mất hết.

Nhìn khuôn mặt mất hứng của anh, Lý Yến Tử cảm thấy kì lạ. “Sao thế? Em nói sai sao?”

“Câu đùa này rất nhảm chán.” Anh không trả lời câu hỏi.

“Em không có ở nói giỡn nha! Em cũng đang rất nghiêm túc hỏi anh đó.” Lý Yến Tử đột nhiên cảm thấy không hiểu sao đột nhiên anh lại thay đổi thái độ.

Gương mặt anh trầm ngâm, không nói gì.

Quan sát vẻ mặt của anh thay đổi, Lý Yến Tử chợt như hiểu ra cái gì. “Hai người. Không ở cùng nhau sao?”

Nhớ tới năm đó, gặp bạn gái của anh ở sân bay, cô vẫn cảm giác có chuyện gì đó đã xảy ra.

“Tại sao em nhắc tới cô ta?” Bộ dạng của anh như không muốn nói đến chuyện này nhiều. “Cô ta với anh giờ đã không còn quan hệ gì nữa.”

“Này! Anh thật tuyệt tình.” Cô nguyền rủa một cái, chăm chú nhìn anh. “Quả nhiên, đàn ông bộ dạng mà đẹp trai lại có tiền thì không có ai là tốt!” Cô cảm giận phê bình.

“Nghe có vẻ như em cũng đã từng yêu thằng con trai như thế?” Huyền Diệu Phong chế giễu nói.

Lúc này đến phiên mặt cô dần biến sắc.

Không khí cuộc nói chuyện bỗng có chút lúng túng.

”Xin lỗi.” Anh nhận ra có điều gì đó không ổn liền xin lỗi.

“Không sao! Em đã không còn là con nha đầu ngốc hồi đó nữa.” Lý Yến Tử cười một tiếng, điều chỉnh lại tâm trạng rất nhanh.

Cả hai người đều cố ý gạt câu chuyện đang nói sang một bên, kết thúc đề tài tình cảm .

"Anh vẫn luôn nghĩ tới cách nào là tốt nhất để cảm ơn em ." Huyền Diệu Phong bày tỏ với giọng nói vô cùng thành khẩn,thật lòng .

Cô nhú mào.

Anh lôi ví da ra, rút ra một tờ chi phiếu đã điền xong số tiền, đưa tới trước mặt cô.

"Làm gì vậy?" Lý Yến Từ bực mình."Năm trăm vạn?"

"Năm đó nếu không phải em cho anh mượn ba trăm vạn,thì anh đã không có ngày hôm nay." Anh lúc đó đã vô cùng cảm kích, phần ân tình này anh luôn ghi nhớ trong lòng, chưa bao giờ quên.

"Oa! Lợi nhuận thế này thì quả là lớn thật đấy." Cô khoa trương kinh ngạc kêu lên."Chỉ có điều em không thể nhận."

Anh nghi ngờ nhìn cô chằm chằm.

"Bởi vì tiền không phải là của em!" Sau nhiều năm,rất cuộc hôm nay cô đã có thể thẳng thắn giải thích.

Anh càng nghi hoặc hơn.

"Thế sau đó,anh không gặp lại bạn gái sao?" Mặt anh hiện lên dấu chấm hỏi to đùng, cũng làm cho Lý Yến Từ cảm thấy hoang mang .

"Chuyện này thì có quan hệ gì với cô ta?" Huyền Diệu Phong rất không vui.

Cô chẳng thèm trả lời, dứt khoát nói rõ ràng chuyện năm năm trước ở sân bay gặp Ái Thanh ra sao,đem tất cả mọi chuyện đầu đuôi gốc ngọn nói cho anh biết.

"Cô ấy sau khi giao lại cho em,nói là không cần cho anh biết tiền là của cô ấy,cô ấy nói theo cá tính của anh,anh nhất định sẽ không nhận." Lý Yến Từ nói xong,tình cảnh ngày hôm đó xuất hiện ở trong đầu cô vẫn như cũ, rõ ràng như mới chỉ xảy ra ngày hôm qua.

Càng nghe,về mặt Huyền Diệu Phong lại càng âm u,nghe xong, cả người ngầy ra.

Cô ấy nói không sai,cho dù lúc đó anh rất cần tiền,nhưng nếu biết khoản tiền kia là của Ái Thanh ,thì cho dù nói gì anh cũng không thể nhận.

Nhưng nếu không phải nhờ khoản tiền kia,thì sẽ có Huyền Diệu Phong hôm nay sao?

"Chắc chắn vào lúc đó cô ấy đã rất đau lòng,rất đáng thương, nhất định là không nỡ lòng rời đi." Lý Yến Từ thuật lại tình cảnh lúc ấy, bởi vì bộ dáng của đối phương quá diễm đạm đáng yêu, cho nên cô có ấn tượng rất sâu.Vì cô cũng là một người đã trải qua tình yêu,nên rất hiểu đối phương khổ sở cùng bị thương đến nhường nào.Hai người yêu nhau lâu như thế,nhưng cuối cùng lại không thể cùng nhau chung sống.

Thế giới này có quá nhiều điều bất công, bản thân không thể tự quyết định, cuộc sống như thế, tình yêu cũng như thế.

Huyền Diệu Phong muốn nói gì đó, lại như bị nghẹn ở cổ họng, một nỗi chua xót chèn lên cổ họng.

"Hai người sau đó thật sự không có gặp mặt lại sao?" Lý Yến Từ không biết chuyện liền hỏi.

Cô hỏi,nhưng anh đã không còn tâm trí mà lắng nghe nữa.

Chỉ còn một dòng cảm xúc hỗn loạn : Lúc này đây,thật sự là đã xảy ra chuyện gì?

46. Chương 46

Sau khi hết giờ thăm người nhà, Tô Ái Thanh đi ra khỏi bệnh viện, lúc cô tới trời xanh mây trắng, giờ phút này phía chân trời đã một mảnh xám xịt báo hiệu một cơn mưa to sẽ nhanh chóng trút xuống. Xem tình hình này , mưa một khi rơi xuống sẽ không tạnh nhanh.

Thế nhưng hôm nay cô có hẹn phỏng vấn xin việc , nếu không nhanh lên thì sợ rằng sẽ trễ giờ hẹn mất. Công việc mà cô xin ứng tuyển chính là biên dịch sách xuất bản, đây cũng là công việc mà cô rất thích cũng như tin tưởng rằng mình có năng lực đảm đương được .

Sau một hồi do dự, cô lấy điện thoại di động ra định gọi tắc xi. Thế nhưng lấy ra rồi cô mới hốt hoảng phát hiện điện thoại di động đã hết pin từ đời nào rồi. Quả này xong rồi! Tô Ái Thanh trong lòng buồn bực , sốt ruột như có lửa đốt nên không phát hiện ra có một bóng dáng cao lớn đang từ từ tới gần mình.

“Em đang chờ người sao ?”

Giọng nói nam tính bất thành linh vang lên khiến cô giật mình, sợ run cả người. Khi cô ngẩng đầu lên thì nhìn thấy đôi con ngươi tinh mịch đen nhánh, lòng của cô đột nhiên chấn động không dứt.

Có lẽ là cô bị hoa mắt rồi, nếu không cô làm sao lại cảm thấy ánh mắt của đối phương, tràn đầy.
áy náy cùng dịu dàng? !

Cô rũ mắt xuống nhìn chân mình , bỏ rơi, không để ý đến người vừa tới .

Huyền Diệu Phong ngăn người ngắm nhìn gương mặt tiêu tụy của cô, lời muốn nói như ứ lại ở nơi cổ họng, dù trong đầu có ngàn vạn điều nhưng anh lại không biết mở miệng như thế nào , vì vậy anh quyết định trầm mặc, không nói lời nào , đứng ở bên cạnh cô.

Ái Thanh thấy thế thì không được tự nhiên , cô khẽ nhích người ra chỗ khác ngụ ý muốn tạo khoảng cách, bởi cô biết, nếu tiếp xúc quá gần với thân thể anh thì cô sẽ bị nhiễu loạn nhịp tim , tiết tấu cùng hơi thở.

Nào có thể đoán được, anh thấy cô nhích người thì cũng bất chước khiến cho khoảng cách của hai người còn gần nhau hơn lúc này.

Cử động cổ quái này của anh quá nhiều nghiêm trọng tới tâm tư của cô, Ái Thanh nhíu chặt hàng lông mày, tức giận chất vấn anh: “Anh lại muốn làm gì?”

Một tháng qua, mỗi khi nghĩ đến anh cùng những gì anh gây cho cô , nỗi đau lòng vẫn chưa hề mất đi, dù có uất hận nhưng nỗi nhớ nhung vẫn tràn lan, thế nhưng nhìn chung cô đã từ từ học được cách thích ứng, cách coi thường nỗi buồn, hơn nữa cô đã bắt đầu nghĩ về hướng đi trong tương lai của mình .

Dù cho có khổ sở gian nan như thế nào thì cô vẫn muốn tiếp tục cố gắng.

“Em rốt cuộc cũng chịu nhìn anh rồi.” Huyền Diệu Phong nhìn chằm chằm vào đôi mắt cô, gương mặt tuấn đật lộ ra tia bất đắc dĩ.

Cô bị thái độ ôn hòa của anh làm cho không hiểu ra sao, trực giác cho là anh có rắc tâm khác, vì vậy nội tâm lại xây lên một bức tường, cô lui về phía sau mấy bước, về mặt đầy sự đề phòng.

Huyền Diệu Phong đau lòng, than nhẹ một tiếng, trầm ngâm hồi lâu mới chậm rãi mở miệng.”Em muốn đi đâu? Anh sẽ đưa em đi .”

Chân mày Tô Ái Thanh càng nhíu lại chặt hơn, thật sâu trong trái tim cảm thấy anh có vẻ khác thường, chỉ là cô không phải đứa ngốc, sẽ không vì thế mà cảm thấy vui vẻ ,anh càng dịu dàng săn sóc thì có nghĩa động cơ càng không thuần lương.

Ái Thanh mở to hai mắt nhưng cũng không dám tiếp xúc quá lâu với tia nhìn đầy thâm tình trong mắt anh ,cô quay mặt đi, quyết định mặc kệ Huyền Diệu Phong , không thèm để ý đến anh nữa.

“Em ăn cơm xong chưa?” Huyền Diệu Phong cố gắng tìm đề tài trò chuyện.

Lần này thì cô quay hẳn lưng về phía anh, nhìn bầu trời mờ mịt , phân tán lực chú ý của chính mình .

“Anh có thứ phải trả lại cho anh.” Huyền Diệu Phong nói nhỏ, thanh âm hết sức dịu dàng .

Ái Thanh vẫn không có động tĩnh.

“Thiếu lâu như vậy mới trả lại. . . .” Giọng điệu của anh gần như thở dài.”Anh rất xin lỗi.” Thật vất vả, Huyền Diệu Phong đem câu nói đè nặng trong tim nhất ra nói với Ái Thanh .

Nghe vậy, trái tim Ái Thanh hơi bị chấn động, không hiểu nổi ý của anh là gì.

Huyền Diệu Phong tiến nhanh tới, vươn tay chạm lấy thân thể mảnh khảnh mềm mại của cô.

Ái Thanh giống như bị điện giật , vội vàng lùi ra phía sau, ngạc nhiên không hiểu nhìn chằm chằm anh.

Ánh mắt Tô Ái Thanh đầy phòng bị khiến Huyền Diệu Phong lòng hụt hẫng đi mấy phần, nhưng quả thật anh không có tư cách trách cô tạo khoảng cách với anh.Là anh lúc trước không phân tốt xấu làm một đồng chuyện ngu xuẩn khiến cô bị tổn thương, hi vọng bây giờ bắt đầu đền bù vẫn chưa kịp.

Mưa rơi không có dấu hiệu chậm lại, Ái Thanh nhìn bầu trời, mắt thấy thời gian phảng phất từng giây từng phút đang tiến tới gần, trong lòng không khỏi bối rối.

Từ nãy đến giờ, Huyền Diệu Phong vẫn chú ý đến dù chỉ là động tác nhỏ của cô, anh chưa từ bỏ ý định dây dưa cùng cô .”Không còn thời gian sao? Anh có thể đưa cho em đi mà.”

Ái Thanh né tránh , nhưng tâm ý cũng có chút dao động.”Không cần. . . .”

Lời nói còn chưa thốt ra hết, Huyền Diệu Phong đã căng ô, mạnh mẽ dắt tay cô đi về phía chiếc xe của anh.

“Anh Buông tôi ra.” Tô Ái Thanh ra sức giãy giụa hòng thoát khỏi bàn tay anh, nhưng cho dù có cố gắng thế nào cũng không chống lại được sức lực của một người đàn ông , chỉ có thể mặc cho anh lôi kéo.”Huyền Diệu Phong, tôi bảo anh buông tay tôi ra cơ mà,anh có nghe thấy không đấy? !”

“Lên xe rồi nói.” Giọng điệu của anh rất nhẹ chậm, nhưng vẫn không che giấu được được sự kiên quyết.

Ái Thanh mở tròn hai mắt, hậm hực nhìn chằm chằm anh, lần nữa cảm nhận được sự biến chuyển trong tính cách của anh —— bá đạo, vô lễ. Điều này làm cho cô nhớ lại nỗi đau đớn vẫn luôn nằm trí óc mình.Chỉ là, cô sẽ liều mạng để bỏ được cái thói quen nhìn thấy anh là đau lòng này.

“Buông tôi ra, tôi sẽ tự mình xin quá giang.” Cô không có chút cảm kích nào,vẫn không ngừng muốn thoát khỏi anh.

Huyền Diệu Phong thờ ơ , coi như không nghe thấy cô nói gì.

“Buông ra, anh nắm tay tôi đau quá ——” Ái Thanh khê hô.

Huyền Diệu Phong hơi nói lỏng lực ở bàn tay cô .Thừa dịp anh bị phân tâm sắp, cô thành công thoát khỏi bàn tay anh, thà bị gặp mưa cũng không nguyện cùng anh che chung một cái ô.

Huyền Diệu Phong buồn bã bỏ lại cái ô, mặc cho mưa to đánh vào người, thấm ướt tóc cùng âu phục quý giá của anh, gương mặt tuần tú hiện lên nỗi đau đớn.

Huyền Diệu Phong đứng nghiêm ở trong mưa, nhìn bóng dáng cô hoảng hốt rời đi.Bao nhiêu cảm xúc phức tạp : tức giận, hối tiếc, thất bại, bất đắc dĩ. đan xen vào nhau, lấp đầy trái tim anh rồi nó dần dần ngưng tụ thành một sự mong mỏi mãnh liệt .

Huyền Diệu Phong lúc này mới chợt hiểu ra, quanh năm suốt tháng anh lúc nào cũng cảm thấy trống không, cô tịch, là bởi vì tâm luôn thiếu một góc, tựa như một bức tranh thiếu một mảnh ghép, nhìn thế nào cũng vẫn thấy không đầy đủ.

Mảnh ghép kia thật ra ngay từ đầu không phải là không có, chỉ là trong quá trình theo đuổi mục tiêu đã bị anh làm thất lạc, bỏ qua. Hơn năm năm đã trôi qua, nếu như muốn tìm lại mảnh ghép ấy thì tất nhiên sẽ phải tốn thời gian cùng công sức, nhưng anh biết, dù cho có khó khăn như thế nào thì cũng đều đáng giá cả.

Lỗ hổng trong lòng của anh , chỉ có một người có thể bổ khuyết.

Huyền Diệu Phong không có mười phần nắm chắc có thể vẫn hồi lại tất cả, nhưng anh sẽ dốc hết toàn lực để có thể khóa “Cô” ở lại bên người mình.

Trời lại mưa .Tô Ái thanh dừng tay đang gõ bàn phím lại, đứng dậy đi tới bên cửa sổ, nhìn ngắm khung cảnh thành phố Đài Bắc .

Thật may là trận mưa to ngày ấy không đoạt đi cơ hội phỏng vấn ở nhà xuất bản của cô , cô đã đạt thành ước nguyện trở thành người biên dịch sách.Mỗi ngày cô đều thỏa mãn đắm chìm trong các câu chuyện tình yêu ấm áp , đáng yêu .

Hồi tưởng lại ngày phỏng vấn đó cũng đồng thời nhắc cô nhớ tới cuộc gặp mặt với Huyền Diệu Phong, điều đó khiến cho tâm trạng bình tĩnh như nước hồ thu của cô bị gợn sóng, nghi sợ có, mà lo lắng cũng có.

Cô nhớ đến khuôn mặt xuất sắc, thân hình cao lớn, ánh mắt thâm tình khiến người khác dễ dàng bị trầm luân của Huyền Diệu Phong. Khoảnh khắc cuối cùng quay lại nhìn, cô thấy bóng dáng ướt đầm trong mưa của anh... Hình ảnh đó giống như một loại bùa chú đầy ma mị dây dưa trong đầu cô, làm cách nào cũng không xua tan đi được .

Anh nói có đồ phải trả cho cô, rốt cuộc là cái gì? Nghi vấn này ở trong đầu cô ngày càng lớn mạnh, chiếm cứ suy nghĩ của cô.

Tô Ái Thanh lâm vào trầm tư, nhìn chằm chằm quang cảnh thành phố màu xám tro ngoài cửa sổ . Cả người ngầy ngẫn, cho đến khi tiếng nhạc chuông điện thoại di động kêu lên mới kéo cô về với thực tế .

Đã gần sáu giờ tối rồi, cô đoán có lẽ là biên tập của Nhà Xuất Bản gọi tới thúc giục bản thảo nên cô không nhìn số điện thoại hiển thị trên màn hình mà lập tức bắt máy.

“Ái Thanh phải không ?”

47. Chương 47

Quả nhiên, là giọng nói nhẹ nhàng của biên tập.

“Vâng.”

“Hôm nay cô đã hoàn thành xong bản thảo phải giao chưa ?” Biên tập trực tiếp hỏi.

“Vâng, Tôi cũng đang làm đến những trang cuối rồi, chắc sẽ sớm hoàn thành thôi “ Cô không nhanh không chậm đáp lại.

Biên tập dừng lại, che điện thoại lại, tựa hồ như đang cùng người nào nói chuyện , sau vài giây liền hướng về phía cô giao phó.”Sau khi hoàn thành thì chúng ta hẹn gặp nhau nhé,tôi muốn cùng cô bàn bạc một case mới”

Ái Thanh sững sờ, sau đó nở nụ cười.”Được ạ.”

“Cô đến” Biên tập nói một ra một địa chỉ cùng với tên nhà hàng .

“Không bàn bạc ở nhà xuất bản ư?” Cô nghi ngờ.

“Tôi muốn mời cô ăn một bữa cơm, cảm ơn cô trong thời gian này đã phối hợp tốt với tôi.” Biên tập đáp lại không chậm trễ chút nào.

Ái Thanh không nghi ngờ gì, hớn hờ đồng ý.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, cô trở lại chỗ ngồi làm nốt phần còn lại của bản thảo ,sửa sang lại thỏa đáng một lần nữa, sau đó rửa qua mặt, thay đổi quần áo.

Đứng ở gương to quan sát lại cả người mình, Ái Thanh ý thức được không nên ăn mặc quá tùy ý qua loa nên cô cẩn thận chọn lấy một bộ đầm màu tím nhã nhặn mặc vào người, tâm tình vui vẻ đến nơi hẹn.

Khi đến nơi được biên tập chỉ định, Ái Thanh phát hiện ra đây rõ ràng là nhà hàng hết sức sang trọng , được thiết kế theo phong cách Châu Âu. Ái Thanh thầm cảm thấy may mắn vì mình đã không mặc áo sơ mi, quần jean tới , nếu không có thể vào được bên trong hay không vẫn còn rất khó nói !

Người hầu bàn tiến lên đón tiếp, dẫn cô đi vào một căn phòng kín đáo đã được đặt trước.

“Xin tiểu thư chờ chút, một vị khách khác sẽ lập tức tới ngay.” Nữ phục vụ thân thiết, chuyên nghiệp, sau khi nói xong liền rời đi.

Ngồi một mình trong không gian rộng rãi, thoải mái như thế này, Ái Thanh càng nghĩ càng kỳ quái ——

Biên tập mời ăn cơm đã làm cô giật mình không ít, nay lại lựa chọn phòng ăn cực kì cao cấp, hơn nữa còn đặc biệt đặt phòng riêng?

Cô chỉ là một kẻ biên dịch sách không có danh tiếng, lại càng không phải là biên dịch viên cho những cuốn sách bestseller, đột nhiên lại được biên tập tốn công sức an bài một bữa cơm, điều này không khỏi làm cô sinh nghi.

Cửa phòng ăn bất ngờ được khe đẩy ra, thẩm Ba Tư thẩm lót sàn hấp thu hết tiếng bước chân đang tới.

Tô Ái Thanh cảm thấy có người sau lưng, vội vàng quay đầu thì thấy người vừa bước vào không phải là người phục vụ, cũng không phải là biên tập, mà là ——

“Em đã đến rồi.” Huyền Diệu Phong hướng về phía cô mỉm cười, hết sức mê người.

Quả thật, cô lại bị lừa gạt!

Ái Thanh đương nhiên không thể nở nụ cười đáp lại anh được, cô cảm giận tròng mắt, nhịp tim cũng không chịu khống chế mà đập càng lúc càng nhanh.

Mắt thấy Huyền Diệu Phong đang tới gần, Ái Thanh chợt đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Ái Thanh!” Huyền Diệu Phong lập tức chắn ngang trước mặt cô.

Cô khẽ nhíu hàng lông mày lá liễu, cô không thể thoát ra khỏi lá chắn cao lớn ở trước mặt nên cảm thấy cực kì tức giận, mặt cô đỏ bừng lên, cảm giác mình giống như chú thỏ bị nhốt ở trong lồng, mặc anh trêu chọc.

“Thật xin lỗi.” Huyền Diệu Phong ngưng mắt nhìn cô, đột nhiên nói ra lời tạ lỗi.

“Tránh ra.” Ái Thanh khước từ, không muốn cùng anh có bất kỳ liên hệ nào nữa.

Vết thương chồng chất trong lòng còn chưa khỏi hẳn, cô không có sức cùng anh chơi trò chơi đuổi bắt này, cô cũng không phải là con rối nhảy múa theo ý anh, bởi vì cô hiểu cuối cùng cô sẽ chỉ là người thua cuộc.

Huyền Diệu Phong cầm lấy tay cổ tay mảnh khảnh của Tố Ái Thanh, ôm lấy cô vào lòng ngực, ôm thật chặt.

Trong phút chốc, Ái Thanh như quên hô hấp, cố gắng trấn áp trái tim đang đập kịch liệt khi hai khuôn ngực chạm vào nhau.

Anh há mồm, lại mím môi, cuối cùng vẫn chỉ phun một câu xin lỗi, đó là tiếng nói phát ra từ nội tâm, thật sâu sắc hối.”Tôi không muốn nghe lời xin lỗi của anh!” Cô ở trong ngực anh, nức nở nói.”Tôi muốn đi về.” Cô không còn là đứa con gái ngốc nghếch để anh bốn cọt trong bàn tay nữa.

48. Chương 48

Hai bàn tay ấm áp chạm vào lòng ngực đẩy anh ra, lòng ngực này thật ấm áp, cũng là nơi mà cô từng tha thiết muốn dựa vào, thế nhưng tất cả chỉ là ĐÁ TÙNG.

Huyền Diệu Phong một tay nắm ở hông của cô, một tay giữ chặt ót cô, cúi đầu hôn lên cái miệng đang không ngừng lải nhải kia, nụ hôn len lỏi mang theo nỗi nhớ nhung ngập tràn cùng áy náy không thôi.

Trên cổ Huyền Diệu Phong có mùi thơm nhẹ nhàng, khoan khoái, mùi hương ấy quyến luyến tận sâu trong trí nhớ của Ái Thanh, đó là mùi nước hoa mà khi còn yêu nhau anh rất hay dùng....

Mùi hương quen thuộc đầy hoài niệm thoang thoảng bên mũi, giống như mê hương làm mê say thần kinh của cô, ăn mòn từng tế bào trong cơ thể cô. Trong nháy mắt, nước mắt xồng ra đầy hốc mắt.

Huyền Diệu Phong thường thức tư vị hơi mặn chát, bữa bãi đoạt lấy đôi môi thơm mềm mại của Tô Ái Thanh, buông thả tình cảm đã bị đè nén thật lâu trong lòng anh, cảm xúc giống như núi lửa bộc phát, không thể thu hồi lại được.

Nụ hôn của anh rạo rực, giống như đem lửa cháy hừng hực, đốt cháy lý trí của cô, đốt mòn oán hận trong lòng cô.

Kĩ thuật hôn của Huyền Diệu Phong quá cao siêu, khiến tình cảm yếu ớt trong lòng Ái Thanh bị khơi dậy, cô ôm lấy lưng anh, cuồng nhiệt đáp lại nụ hôn.

Tô Ái Thanh thần chí mê mang nhưng hành động của cô đã biểu lộ mình có bao nhiêu phần thương anh, hóa ra căn bản không có giảm bớt chút nào cả.

Nụ hôn mãnh liệt kéo dài đến khi hai người cơ hồ hít thở không thông, Huyền Diệu Phong mới lưu luyến rời khỏi môi của cô, con ngươi đen lóe lên tia mờ ám nhìn mãi lúm đồng tiền ẩn hiện ở đôi má phấn hồng của cô, nội tâm anh không khống chế nổi sự phấn khích.

“Em vẫn thích anh, đúng không?” Thanh âm Huyền Diệu Phong khàn khàn, tuy là câu nghi vấn nhưng vẻ mặt lại hết sức chắc chắn.

Ái Thanh mở to đôi mắt, ngơ ngác nhìn anh, tim đập mạnh loạn nhịp trong giây lát, cô mới giật mình mình lại không có tiền đồ bị trầm luân trong mị lực của anh, tiết lộ hết tình cảm ẩn núp trong lòng. “Anh bị chứng hoang tưởng à.” Miệng cô cứng rắn, đáp trả lại hần một câu, dứt lời, đi rak hồi gian phòng.

“Nếu em muốn ăn ở bên ngoài cũng được.” Huyền Diệu Phong chủ động nắm lấy bàn tay mềm mềm của cô, phân phó người hầu bàn an bài một bàn ở vị trí trung tâm.

Nhà hàng này có không khí yên tĩnh, phong cách cao nhã, chỉ một tiếng vang phát ra cũng thu hút ánh mắt của những người xung quanh.

Ái Thanh nhìn xung quanh một lượt, phát hiện ra ánh mắt khác lạ của mọi người nên ngại ngần đứng im, chỉ là ánh mắt cô vẫn nhìn chăm chăm anh, để bày tỏ sự kháng cự của cô.

Huyền Diệu Phong biết tính cô không phải loại người không màng đến xấu hổ mà đi quấy nhiễu người khác, cô cũng không hi vọng mình trở thành tiêu điểm khiến mọi người chú ý nên nhất định cô sẽ không dám lớn tiếng kêu la, cự tuyệt.

Quả thật, Huyền Diệu Phong vẫn hiểu rõ Ái Thanh, qua nhiều năm như vậy, cô một chút cũng không thay đổi.

Là người con gái đơn thuần, thiện lương, là người biết suy nghĩ.

Tô Ái Thanh là người tình thâm nghĩa trọng, thế nhưng anh lại tàn nhẫn trả thù cô...

Anh đã bị hận ý che mắt không còn sức phán đoán. Anh cứ thế khẳng khẳng cho rằng cô là người phản bội, là người cùng một giuộc gối ba cô, chỉ biết yêu tiền tài nên nhẫn tâm rời khỏi anh.

Đó là sai lầm! Suy nghĩ ấy đúng là ngu xuẩn quá mức.

Huyền Diệu Phong sau khi nghe được những lời Lý Yến Từ kể lại đã một mình uống đến say mềm, cười nhạo chính mình, sau đó cảm thấy vô cùng hối hận. Anh là một thằng đàn ông kiên cường, thế nhưng khi nghĩ nghĩ về nỗi đau khổ mà người con gái anh yêu thương phải gánh chịu thì cũng không cầm được nước mắt. Anh đã sỉ nhục cô, đã làm cô tổn thương quá nhiều....

Hôm sau, Huyền Diệu Phong đến Tô gia nhưng không gặp được cô, ngược lại lại bị Quế tẩu mời vào nhà.

Quế tẩu nói cho anh biết lá thư năm đó giao cho anh chính là chủ ý của Tô Kiến Vũ, vì chia rẽ bọn họ, ông không tiếc dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

Quế tẩu xin lỗi anh, cũng nói cho anh biết về những uất ức của Ái Thanh trong những năm gần đây, bà cũng hi vọng anh có thể quý trọng, bảo vệ cô.

Hơn năm năm trôi qua Huyền Diệu Phong mới biết được chân tướng của những hiểu lầm năm đó, nhớ lại những việc làm đã gây ra cho cô trong thời gian này, anh liền cảm thấy hối hận không dứt.

Cảm nhận được tầm mắt nóng rực của anh , Ái Thanh liền cúi gầm mặt xuống,về mặt ngượng ngùng như thiếu nữ lần đầu biết đến tình yêu. Đáng nhẽ cô không nên ngồi cùng bàn ăn cơm với anh như thế này, không nên vì anh mà rung động, không nên.Bất chợt, Huyền Diệu Phong ngồi vào bên người cô, cắt đứt suy nghĩ đang rối loạn của Ái Thanh.

“Làm gì thế ?” Cô lẩm bẩm. Có người nào ngồi ăn cơm lại gần như vậy không? Rõ ràng còn có rất nhiều chỗ ngồi, tại sao cô tình muốn chen đến bên cạnh cô .

Huyền Diệu Phong không để ý cô, tự mình hưởng phục vụ gọi món cùng một chai sâm banh.

“Tôi còn có nhiều việc phải làm, cũng không muốn cùng ngồi ăn cơm với anh.” Ái Thanh ngữ khí tràn đầy bài xích, nồng đậm sự tức giận.

Huyền Diệu Phong yên lặng nhìn cô, nhưng khi nhìn đến đôi môi đỏ mọng khê khép thì trong lòng cảm thấy nóng bừng.Tô Ái Thanh dưới ánh nhìn đầy ám muội của anh thì im bật lại, bởi vì cô nhìn thấy trong hai tròng mắt thâm thúy của anh chứa đầy dục vọng.Trước mặt mọi người, anh không thể kiêng kị một chút đi được à .Nhưng chắc anh không dám làm gì cô ngoài việc dùng ánh mắt sàm sỡ tới lui đâu.

Ái Thanh tự an ủi mình.

Nhưng Ái Thanh không thể nghĩ được sự biến hóa của anh trong năm năm thiếu thốn tình cảm đã vượt quá xa mức mà cô có thể tưởng tượng ra .

Cô cố gắng động dậy thân mình, muốn giữ vững khoảng cách an toàn với Huyền Diệu Phong.

Sâm banh cùng thức ăn nhanh chóng được đưa lên, Ái Thanh không có ý tứ sẽ động đũa.

Huyền Diệu Phong hạ thấp tròng mắt đen, cắt một khối thịt thơm ngon rồi đưa đến miệng cô, một giây kế tiếp, môi của anh cũng dán lên.

Ái Thanh kinh hãi trợn to mắt , nhất thời đầu óc trống rỗng, không cách nào bình tĩnh lại được, giật mình theo bản năng nuốt lấy miếng thịt.

Huyền Diệu Phong rời khỏi môi của cô, mặc dù anh biết xung quanh đang có rất nhiều ánh mắt tò mò, ngạc nhiên nhìn mình nhưng anh căn bản không quan tâm.

“Em không tự mình ăn thì để anh mớm cho .” Huyền Diệu Phong nhẹ nhàng nói.

Người đàn ông này. Da mặt trở nên dày như thế từ khi nào vậy ?

Trước mặt mọi người sao có thể làm ra cái hành động đáng sợ như thế này? ! Ái Thanh cảm thấy mặt mình đỏ lên như sắp nổ tung, cô thật hy vọng có thể lập tức té xỉu, mất đi tri giác, để đỡ phải chịu đựng sự xấu hổ này.

Tô Ái Thanh len lén liếc anh một cái, khuôn mặt tuấn tú của anh không những không hề có dấu hiệu đỏ lên mà còn lộ ra vẻ tự nhiên đến...thần nhiên, khóe miệng khê nhếch thành một độ cong mê người.

Cô sợ sệt nhìn anh gấp miếng cá vào lên, trong con ngươi xanh đen của anh tràn đầy cương chịu cùng nụ cười ảm áp, sau đó anh chậm rãi ăn .Ái Thanh tim cứng lại, cơ hồ bị chết đuối trong nụ cười của anh.

Huyền Diệu Phong vui vẻ thưởng thức khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ lo lắng của Ái Thanh , lại đưa dao cắt một miếng thịt vụn.

Ái Thanh nhất thời run sợ, sợ anh lặp lại chiêu cũ, cuống quýt nhét đồ ăn vào miệng, dù không có tâm tình thưởng thức xem đồ ăn ngon như thế nào nhưng vẫn phải liên tục ăn.

Nụ cười bên môi của Huyền Diệu Phong càng lúc càng sâu,anh biết phương pháp của anh có hiệu quả, tuy nói có chút không chừa thủ đoạn nào, nhưng có thể thu được hiệu quả “ tự nguyện ” vẫn là quan trọng nhất.

Việc này cũng cho anh linh cảm, kế hoạch tác chiến về sau,cứ lấy nguyên tắc này làm trọng đi.

49. Chương 49

Những ngày sau đó, Huyền Diệu Phong mỗi ngày đều cẩn thận suy nghĩ biện pháp để có thể được nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu của Ái Thanh.

Ái Thanh vẫn không hiểu được nguyên nhân dẫn đến sự chuyển biến trong thái độ của anh, cô một mặt đắm chìm trong tình yêu thương vô điều kiện của anh, một mặt lo sợ là anh đang bày ra một cái bẫy rập nào đó nên cũng kháng cự, né tránh.

Mà ba của cô không biết từ đâu nghe được, cũng biết được tình trạng của cô và Huyền Diệu Phong gần đây. Biết được điều này, cô lại càng tâm hoảng ý loạn.

Nhưng không ngờ, Tô Kiến Vũ không tức giận cũng không phản đối, giống như là ngầm cho phép quan hệ của hai người.

Ngày thứ hai sau khi xuất viện, Tô Kiến Vũ để lại một lá thư rồi rời khỏi nhà, đi đến một ngôi chùa ở phía Nam, sống cuộc sống chay tịnh an nhàn.

Trải qua một trận ốm nặng, chỉ còn lại hai bàn tay trắng ông mới nhận ra lòng mình đã không còn vương vấn đến tiền tài nữa, vì vậy ông muốn thoát khỏi cuộc sống huyên náo xô bồ này, để có thể lắng đọng tâm tình. Tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng khiếp sợ, nhưng cuối cùng vẫn tôn trọng quyết định của ông, không đi quấy rầy ông.

Ông trời thật khéo trêu ngươi, sau khi Ái Thành đem bản thảo biên dịch đưa đến Nhà Xuất Bản, cùng biên tập bản bạc xong một số việc, đi ra khỏi cao ốc văn phòng thì đã nhìn thấy bóng dáng anh tuần, cao lớn của Huyền Diệu Phong đi tới gần.

Lúc này chính là giờ tan tầm, bốn phía đều là biển người, sự xuất hiện của anh, không thể nghi ngờ trở thành tiêu điểm thu hút ánh mắt của mọi người, một thân tây trang trắng thơm màu đen, tôn lên ra vóc dáng to lớn, cao ngạo bất phàm của Huyền Diệu Phong.

Ái Thanh sững sờ trong chốc lát, sau khi thu hồi tầm mắt si mê lại, cô cúi đầu giả bộ sự không nhìn thấy anh.

Thế nhưng khả năng diễn xuất sắc sảo của Ái Thanh không thể gạt được tròng mắt đen sắc bén của anh, Huyền Diệu Phong dừng lại ở trước mặt cô, không nói hai lời liền đặt xuống một nụ hôn ở bên má cô.

Ái Thanh toàn thân cứng ngắc, sớm nên biết da mặt Huyền Diệu Phong đã dày đến trình độ đạn bắn không thủng, đối mặt với anh, chống cự hay giả bộ ngu thì cũng đều dư thừa.

Huyền Diệu Phong không còn là chàng thanh niên dịu dàng, hay ngượng ngùng mà đã biến thành một người đàn ông chỉ biết làm theo ý mình, lớn mật can rỡ, nói chung chính là tên khốn kiếp.

Chuyên gia làm ra những trò khiến người khác phải đỏ mặt, thế nhưng cho dù anh lớn mật, bá đạo, cô biết mình vẫn còn thương anh.

Cô trốn không thoát khỏi lưới tình của anh, dù biết rõ sẽ thương tích khắp người nhưng vẫn như cũ liều mạng chui đầu vào.

“Anh rất nhớ em.” Huyền Diệu Phong ngửi mùi hương trên tóc cô, thần nhiên nói.

“Anh đang nghĩ cách trả thù tôi, để cho tôi khổ sở sao?” Ái Thanh trả lời lại một cách mỉa mai, cô vẫn không thể lý giải được thái độ thay đổi 180 độ này của Huyền Diệu Phong.

Lời của Ái Thanh lại khiến anh rơi vào sự tự trách, trong lòng vô hạn hối tiếc, Huyền Diệu Phong không thể phản bác được.

“Bị tôi nói trúng rồi đúng không?” Ái Thanh nhìn vẻ mặt trầm mặc đầy cam chịu của Huyền Diệu Phong, tâm bỗng dưng trầm xuống, cô tức giận lướt qua anh, trong hốc mắt đã sớm có lệ.

Huyền Diệu Phong đuổi theo cô, mang cô lên xe.

Tô Ái Thanh kháng cự lại, muốn rời khỏi nhưng trước khi nhảy ra cửa xe đã nghe thấy Huyền Diệu Phong trầm giọng cảnh cáo.”Em cứ thử xuống đi,anh nhất định sẽ hôn đến khi em chịu lên xe lại mới thôi.”

Cứ như vậy, cô đành bực tức điều chỉnh tốt tư thế ngồi, dùng sức nhìn chăm chăm anh, trong lòng muốn phát tiết lắm nhưng phải chịu yếu thế, mắt to trừng mắt nhỏ.

Huyền Diệu Phong nhìn khuôn mặt tức giận vô cùng khả ái của cô thêm một lúc,sau đó cười vui vẻ lái xe đi.

50. Chương 50

Xe chạy được nửa giờ thì tới một cửa hàng ăn nhỏ ở vùng ngoại ô, cảnh sắc nơi đây vô cùng đẹp đẽ , thanh bình, chỗ ngồi của bọn họ còn có thể nhìn ra cảnh đêm bên ngoài, lãng mạn đến mê người.

Sau khi dùng xong bữa, Huyền Diệu Phong đem chi phiếu năm trăm vạn đẩy tới trước mặt Tô Ái Thanh.

Ái Thanh buồn bực nhìn anh .”Có ý tứ gì?”

“Hơn năm năm trước, em cho anh mượn ba trăm vạn, bây giờ anh trả lại cho em.” Huyền Diệu Phong nhẹ nhàng giải thích.

“Tôi không” Nói được một nửa, Ái Thanh dừng lại.”Anh.”

“Anh biết rõ mọi chuyện rồi.” Anh tiếp lời.”Anh không ngờ mình lại lấy ân báo oán.Thật lòng xin lỗi em “

Ái Thanh sững sờ, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy đau nhói.”Đây chính là nguyên nhân thời gian gần đây anh ở bên cạnh tôi sao?”

Thì ra chỉ là vì báo đáp cái gọi là. Ân tình.

“Tại sao em không giải thích rõ ràng? Nếu em nói rõ ra thì sẽ không có nhiều sai lầm xảy ra như thế.” Huyền Diệu Phong lông mày nhíu lại thật chặt.

“Tôi không muốn nhận được hồi báo của anh .” Cô đáp lại vô cùng quả quyết.

Nếu ban đầu quyết ý không cho anh biết, sau nhiều năm như vậy nói ra thì sẽ mất đi ý nghĩa.Lời của Ái Thanh làm lòng Huyền Diệu Phong rung động, sự thương tiếc cùng thương yêu đối với cô càng nhiều thêm gấp mấy lần.

“Thật xin lỗi.” Ba chữ này nói bao nhiêu lần, cũng không bằng một phần vạn sự áy náy của anh.

Ái Thanh đem chi phiếu trả lại cho anh.”Cái này tôi không cần.”

“Trước khi em đi, em có nguyện ý nghe anh nói thêm một câu nữa không ?” Giọng nói cùng ngữ điệu của Huyền Diệu Phong nghe vô cùng nặng nề.

Ái Thanh mím môi, không có phản ứng.

“Thật xin lỗi.” Huyền Diệu Phong lại nói thêm một lần nữa.

Tô Ái Thanh quay đầu, nước mắt từng giọt , từng giọt thì nhau rơi xuống.

“Còn nữa, “ Huyền Diệu Phong tự tay lau đi nước mắt trên má cô, anh tha thiết nhìn thẳng vào đôi mắt đã đỏ hoe của cô .”Em nhất định phải nghe rõ.” Anh mím chặt môi, bá đạo yêu cầu.

Nước mắt trên mặt cô rơi càng nhiều hơn.

“Anh yêu em.”

Ái Thanh về mặt giờ phút này hoàn toàn thần thờ.

“Anh yêu em.” Huyền Diệu Phong kiên định lặp lại.”Anh yêu em.”

Huyền Diệu Phong tỏ tình đã gây được sự chú ý của những những người trong nhà hàng nhỏ này, bọn họ đều đang nín thở trầm ngâm, chờ đợi sự phát triển sau đó.

“Anh yêu em.” Huyền Diệu Phong không sợ người khác làm phiền, dịu dàng nói, dường như muốn đem tình cảm hơn năm năm bù lại trong một lần.

Anh chân thành tha thiết thể hiện tình yêu, từng chữ như gỗ, khảm vào lòng Ái Thanh. Niềm hạnh phúc, vui sướng đồng thời tràn ngập tim cô khiến cô khóc không thành tiếng.

“Em nguyện ý tha thứ cho anh nhé?” Nước mắt của Ái Thanh làm Huyền Diệu Phong đau lòng, anh hiểu được, lúc trước anh hận cô là bởi vì quá yêu cô

Tô Ái Thanh nước mắt rơi tí tách, cô ra sức dụi dụi mắt, cô muốn nhìn rõ vẻ mặt của anh ——

Thâm tình, lo lắng, mong đợi, không có chút lừa gạt nào.

Chỉ là Tô Ái Thanh nhắc nhở mình, không thể dễ dàng giao phó trái tim mình ra.

Nếu là thật lòng, thì tuyệt đối sẽ chịu được khảo nghiệm. Cô đợi anh năm năm, há có thể bị vài câu nói mật ngọt của anh dụ dỗ liền coi như không có chuyện gì?

“Không !” Mới là lạ. Cô ở trong lòng bổ sung.

“Ai ——”

Đây là tiếng thở dài thất vọng của Huyền Diệu Phong, cũng là tiếng tiếc hận của người xem

51. Chương 51

Một năm sau, đêm thất tịch.

Huyền Diệu Phong đang cầm bó hoa được bọc một cách tinh tế do chính anh tự mình chọn lựa, nhẹ nhàng bước đến trước cửa Tô gia. Theo chỉ thị của Quế tẩu, anh nhanh chóng đi lên lầu, nhấm thẳng tới phòng của Tô Ái Thanh.

Bàn tay đang định gõ cửa đột nhiên để xuống, anh đưa tay ra chạm vào tay nắm cửa, sau đó rón rén đi đến gần Tô Ái Thanh, bé bỏng lấy cô rồi ôm chặt vào lòng.

“A ——” Ái Thanh kêu lên một tiếng. “Anh”

Tô Ái Thanh quay người lại, Huyền Diệu Phong liền lợi dụng sơ hở này của cô, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai chiếm đoạt lấy cánh môi thơm của Tô Ái Thanh.

Đây là chuyện mà mỗi lần nhìn thấy cô thì nhất định anh sẽ làm.

Ái Thanh chìm đắm trong nụ hôn cùng hơi thở của Huyền Diệu Phong, cô hoàn toàn không có sức lực chống cự.

Bọn họ nhiệt liệt ôm hôn, tham lam đòi lấy lẫn nhau. Cuồng nhiệt mà ấm áp!

Vốn chỉ là nụ hôn theo thói quen mỗi khi gặp mặt, ai mà ngờ diễn biến lại trở thành sự tiếp xúc mật thiết giữa hai thân thể chứ...

“Bụng của em đang kêu” Tô Ái Thanh nũng nịu nói một câu.

“Trước cho anh ăn no đã, rồi anh sẽ để cho em ăn.” Huyền Diệu Phong mê luyến nhìn cô.

“Huyền Diệu Phong”

“Em yêu anh. Hư ——”

“Ừ. . . .”

Một hồi vành tai và tóc mai chạm vào nhau đi qua, hai người đều đói bụng đến mức bụng biểu tình kêu vang dữ dội, sau khi rửa mặt qua loa, đôi tình nhân ngọt ngào như ong với mật này liền tiến về khách sạn đã đặt trước để dùng cơm.

Bữa tối lãng mạn dưới ánh nến, bọn họ thâm tình ngắm nhìn đối phương, dường như đối phương là cả bầu trời, là cả thế giới của mình vậy.

Kể từ sau khi hiểu lầm được gỡ bỏ, bọn họ cơ hồ mỗi ngày đều sẽ tìm thời gian để gặp mặt nhau, đền bù cho khoảng trống chia lìa trong năm năm trời.

Dùng cơm xong, Huyền Diệu Phong chở cô lên núi cùng ngắm cảnh đêm.

Bởi vì là đêm nay chính là đêm thất tịch cho nên khắp nơi chỉ toàn là người và người. May mắn anh vẫn có cách tìm ra một góc yên lặng để bọn họ có thể cùng nhau ngắm sao. Cả không gian vắng vẻ lấp lánh ánh sáng của những vì sao trên trời, giống như chỉ vì hai người bọn họ mà rực rỡ lóe lên vậy.

“Thật là đẹp ——” Ái Thanh không khỏi mãn nguyện trước vẻ đẹp thiên nhiên tuyệt vời như thế này.

Huyền Diệu Phong nhìn cô, khàn khàn nói: “Em so với những ngôi sao kia đẹp hơn.” Giờ phút này anh có Ái Thanh là nữ thần của anh cũng không quá đáng, không ngượng miệng chút nào.

Huyền Diệu Phong vĩnh viễn sẽ không quên rằng Ái Thanh đã cho anh tất cả, cho anh tình yêu, vì anh mà chịu hy sinh. Chính vì thế anh luôn tự nói với mình rằng anh sẽ không bao giờ để cho người con gái này phải đau lòng, khóc lóc, khổ sở nữa.

Chỉ cần là điều anh có thể làm được, anh tuyệt không từ chối, không để cho cô thất vọng.

Ái Thanh nhẹ nhàng cười, tiến sát vào trong lồng ngực rộng rãi, cảm thụ nhiệt độ của anh, trong lòng cảm thấy thật ấm áp.

Huyền Diệu Phong hôn lên mái tóc dài mượt của cô, chìm đắm trong mùi thơm nhẹ nhàng, dịu dàng mà cô mang lại cho mình.

“Đời này, anh tuyệt đối sẽ không cho phép em rời xa anh.” Huyền Diệu Phong nói nhỏ nhưng cực kì kiên định.

Ái Thanh nhắm hai mắt, đếm tiếng tim đập trong ngực anh, chớp mũi tràn lên vị chua xót.

Nhớ lại đoạn biệt ly bất đắc dĩ với những hiểu lầm không vui liên tiếp bị phát sinh, cô cũng biết được sau khi cô rời khỏi, anh từng trải qua cuộc sống say sưa trong men rượu hàng đêm, còn cả tai nạn xe cộ nguy hiểm đến tính mạng nữa Những chuyện đó đều đã qua lâu rồi nhưng nghĩ lại cô vẫn cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Những sai lầm này, không có ai đúng cũng chẳng có ai sai —— chỉ là bọn họ mỗi người nhận thức bất đồng, tạo cho nhau vết thương cùng tiếc nuối trong lòng.

Thế nhưng sau năm, sáu năm, cuối cùng cũng vẫn được trở lại bên cạnh người yêu, rốt cuộc ông trời vẫn còn thương bọn họ, vẫn cho bọn họ rất nhiều điều may mắn, không phải sao?

Có người mất cả đời tìm kiếm thế nhưng cuối cùng cũng không gặp được nếu cái gọi là tình yêu đích thực.

Đây là thử thách của ông trời mà thôi, Ái Thanh trong lòng mang cảm kích, sớm đã không còn oán hận.

“Ái Thanh.” Huyền Diệu Phong nhẹ hô.

“Vâng?” Ái Thanh ngẩng đầu, dịu dàng, si mê nhìn khuôn mặt tuấn dật của người yêu, trái tim viên mãn ngọt ngào. Huyền Diệu Phong hồi hộp, nghĩ lại nội dung cuốn cẩm nang 101 lời cầu hôn, lấy chiếc nhẫn kim cương ra, bao lời cầu hôn hoa mỹ giờ phút này quên sạch sẽ, chỉ còn đơn giản, hàm súc: “Lấy anh nhé?”

Bất thành lời, Huyền Diệu Phong quỳ xuống.

Ái Thanh bị hành động này của anh làm cho sợ hết cả hồn, giật mình, sững sờ mất một lúc.

“Nếu như em không đồng ý, anh sẽ không đứng lên đâu.” Huyền Diệu Phong lại mặt dày sử dụng khổ nhục kế.

Người đàn ông này Thật là càng ngày càng giao hoạt. Ái Thanh dịu dàng nhìn anh, môi khẽ nở nụ cười, cô vốn là người hay xúc động, giờ khắc này lại không cẩn thận làm động tới tuyến lệ yếu ớt, những giọt nước mắt trong suốt khẽ lăn dài , vỡ òa trong niềm hạnh phúc.

Có lẽ là ánh sao sáng khiến người quá mê say, có lẽ là không khí đêm thắm tịch quá lãng mạn góp phần nên khi anh cầu hôn ,cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc, vô cùng cảm động.

Tô Ái Thanh đã từng bắt gặp sự cường thế , không thỏa hiệp khi anh xử lý công việc, duy chỉ có đối mặt với cô thì mới sẽ thể hiện ra vẻ mặt nhu tình cùng cưng chiều như thế này .Anh luôn để cho cô biết rằng cô ở trong lòng anh có một vị trí rất quan trọng, cho dù phải trả giá như thế nào, anh cũng sẽ đem hết khả năng ra bồi thường những tổn thương đã gây ra cho cô. Một năm này, cô đều là nhãn nhin cự tuyệt lời cầu hôn của anh, chỉ có trời mới biết cô cần huy động bao nhiêu ý chí cùng quyết tâm mới nói ra lời từ chối.

Ái Thanh thật sợ hãi có một ngày anh sẽ tuyên bố bỏ cuộc, đến lúc đó, chính người không được, ngược lại lại hại thảm mình, như thế thì có biết bao nhiêu xấu hổ đây ? !

Chiếc nhẫn kim cương chói lọi rơi vào mi mắt của cô, trong nháy mắt giống như có hàng trăm vì sao rơi vào trong mắt, đánh sâu vào lòng cô.

Ái Thanh không quan tâm kim cương trên nhẫn này là lớn nhỏ, kể cả trong tay anh là một viên đá, cô cũng sẽ vui lòng nhận lấy.

Cô yên lặng, khiến Huyền Diệu Phong chuẩn bị tâm tư thất bại sấn trong lòng , chỉ là, anh vẫn còn đang nghiêm túc quỳ dưới mặt đất, quyết định thực hiện lời hứa của mình ——

Cô không đồng ý, anh cũng không đứng dậy.

Một phút, ba phút trôi qua, Huyền Diệu Phong trong lòng càng nhiều lo lắng cùng hụt hẫng , đột nhiên có tiếng nói thẳng qua trong gió ——

“Em nguyện ý.”

Huyền Diệu Phong sững sốt một chút, anh không xác định được bản thân có phải chờ đợi lâu quá nên sinh ra sai lầm hay không . Anh ngẩng đầu, như chiêm ngưỡng nữ thần , mở lời xác nhận lại: “Em. Em đồng ý?”

52. Chương 52

Huyền Diệu Phong lúc này mới phát hiện ra cô lệ rơi đầy mặt, càng lộ ra vẻ điềm đạm đáng yêu.

Ái Thanh cười gật đầu, nước mắt lại không nghe sai bảo , cứ thế tí tách rơi.

Huyền Diệu Phong đứng bật dậy, kích động ôm lấy cô, trong tròng mắt đen có lệ quang chớp động.

Anh đem chiếc nhẫn kim cương xa xỉ đeo vào ngón tay mảnh khảnh của cô, cũng thận trọng đặt xuống một nụ hôn, giống như khắc một dấu ấn xác định lãnh thổ của riêng mình.

Ái Thanh nhào vào trong ngực anh, vừa cười, vừa khóc .Tâm tình lúc này diễn tả bằng hai chữ hạnh phúc có lẽ là không đủ.

Đêm thắm tịch ,tình yêu của hai người được trời cao chứng giám, chắc chắn họ sẽ hạnh phúc bên nhau cả đời .

—Toàn Văn Hoàn —

*Dạo này mình hơi bận lại ốm đau suốt nên mình chưa beta lại thêm 1 lần nữa đâu nhé T___T Hy vọng các bạn có thể nhặt sạn giúp mình :p Nếu được thế thì mình xin chân thành cảm ơn và hậu tạ :-” *

Hết truyện rồi ^^ Các bạn có thể ngừng đọc ở đây ^^ Những lời cuối sách tớ sắp edit dưới đây không liên quan đến truyện ^^ Đó chỉ là những cảm xúc của tác giả Tân Hủy dành cho thần tượng của mình ;;) .Cơ mà thần tượng của chị ý cũng là thần tượng của tớ, của Dạ, của Meimoko , của Zenryou và của cả Shirohitsuji ^^ * Nói chung là của tất cả những đứa tham gia màn cái bộ này * Chính vì đọc qua qua mấy cái dòng này nên mới quyết định màn cái bộ này đó T_T Lại còn làm cấp tốc nữa chứ T_T

Tớ có thể tự hào nói rằng, những gì tớ edit dưới đây là được edit bằng cả tấm lòng ^^ bằng tình yêu và sự háo hức ^^ .Như tớ đã nói ở văn án ý, bộ truyện này là món quà chúc mừng sinh nhật Meimoko ^^ Sinh nhật Meimoko chưa đến nhưng bộ truyện thì đã hoàn trước cả gần 20 ngày =)) Mà đến giờ phút này , quả thật tớ cũng chẳng biết nói gì về bộ truyện này =))) thôi thì chỉ dám cầu mong nó không làm các bạn quá thất vọng thôi Q___Q

Meimoko à, sinh nhật vui vẻ nhé <3 thêm=" một=" tuổi=" nữa=" sẽ=" gặt=" hái=" được=" thật=" nhiều=" niềm=" vui,=" lúc=" nào=" cũng=" may=" mắn,=" kawaii=" ,=" hạnh=" phúc=" nhé=" >

Thực sự tớ rất cảm ơn Meimoko đã làm việc rất chăm chỉ , có trách nhiệm với những bộ truyện ở LTLĐ ^^ Tớ và Kunnie rất rất yêu quý meimoko ý <3 luôn=" phát=" huy=" sự=" nhiệt=" tình=" này=" nhé=" *=" ôm=" >

Và giờ thì Meimoko hãy đọc thử những dòng tâm sự của tác giả về Arashi của chúng ta nhé. Hãy thử tưởng tượng là chúng ta cũng được tham dự concert như tác giả ý ^^ Tớ tôn trọng tối đa ngôn từ của tác giả nhé :>~ , cố gắng không chen cảm xúc của mình vào ~ Mà edit cả chương truyện dài dài cũng không thấy xoắn lăm, sao edit cái đoạn ngắn tẹo này mà cứ thấy sao sao ý Ồ___Ồ

Arashi no fan de , yokatta ne ^^

Lời cuối sách:

Bí mật do Hủy tiết lộ —— Báo Táp đến thật rồi! Tân Hủy

Xin chào mọi người ^^

Hủy hiện tại tâm tình rất rất là kích động ! Hơn nữa trong lòng lại tràn đầy, tràn đầy, tràn đầy hạnh phúc!

Ngày mười sáu, mười bảy tháng chín là hai ngày vô cùng trọng đại .Đó chính là ngày nhóm nhạc Nhật Bản Hủy thích đến Đài Loan biểu diễn.

Từ ngày bọn hần tuyên bố muốn tới Đài Loan tổ chức concert,rồi bán vé, rồi cho đến tận thời khắc này, khi Hủy đã tham dự hết hai ngày concert của bọn hần , Hủy không khỏi cảm thấy thời gian sao mà trôi nhanh thếConcert diễn ra trong hai ngày,nội dung chương trình mặc dù giống nhau, nhưng những cảm xúc, yêu thương và cảm động thì lại bất đồng, mỗi hôm một khác ^^

Thật ra thì Hủy cũng không viết ra được cái cảm tưởng cụ thể hay tâm tâm đắc đắc gì đâu nha~ chỉ là, khi nhìn thấy bọn hần chân chân thực thực đứng ở trước mắt. . . . không còn phải ngóng và hóng ở nơi xa xôi gì gì nữa. thì khiến Hủy có cảm giác không thể tin được.

Bọn hần thật sự đứng trước mặt Hủy sao ???? Không cần hao hết tâm lực bay đến Nhật Bản để có thể nhìn thấy bọn hần, bọn hần quả thật đang đứng ở trên đất nước của Hủy để biểu diễn, lại còn lộ ra những nụ cười siêu cấp rực rỡ nữa chứ

~Bọn hần cũng rất có thành ý dùng tiếng Trung để tự giới thiệu về mình.Thậm chí bọn hần còn hát bằng tiếng Trung nữa .

Nói đến đây , tự dưng có hai điểm muốn kể lể một chút :

Điểm thứ nhất, cho dù là hát không quen bằng tiếng Trung nhưng ca sĩ hát chính kiêm Leader(gần đây các thành viên trong nhóm tựa hồ thích gọi hần là captain) Ohno Satoshi, tiếng hát quá quá tuyệt vời luôn! Khiến Hủy sợ hãi , nổi cả da gà.

Điểm thứ hai, đến màn biểu diễn cuối cùng, các thành viên sẽ dùng tiếng Trung để nói lời cảm tạ, ngày thứ nhất, tất cả bọn hần đều thi nhau nói, ngày thứ hai, người đầu tiên mở miệng là Sakurai Sho (Ai da! Hủy

vốn không có thói quen gọi cả tên lẫn họ của bọn hắn ~), nói rất chuẩn xác, rất rõ ràng, hoàn toàn không cần chú ý cũng có thể hiểu được hắn nói cái gì. Buổi thứ hai khả năng nói tiếng trung của bọn hắn tốt hơn buổi đầu, haha, có thể nói là chênh lệch cách xa vạn dặm!

Đủ để thấy được, bọn hắn thực sự suy nghĩ, thực sự quan tâm đến fan .

Dĩ nhiên, từ đáy lòng Hủy ta cũng không khỏi cảm thán , Sho thật không hổ là sinh viên tốt nghiệp trường đại học tốt nhất nhì Nhật Bản nha .

Nhưng mà, cái này cũng lần nữa chứng minh —— Tiếng Trung thật sự rất khó học, chúng ta cực kì kiên nhẫn đó (cười).

Ngoài hai điểm đó, nếu như hỏi Hủy ta có ấn tượng khắc sâu nhất với điều gì thì ta sẽ không chậm trễ chút nào nói ra : là nụ cười đáng yêu của năm bảo bối

~Nhìn đến nụ cười của bọn hắn, Hủy sẽ không nhận được ở trong lòng nghĩ, thật không hổ là thần tượng nha! Có nụ cười vô địch làm người ta khuynh tâm, có nụ cười lóa mắt hơn so với người bình thường .Còn có tiếng hát cùng với những động tác vũ đạo gọn gàng, đẹp mắt của Đại Dã (Ohno) (cười).

Hủy bắt đầu thích Ohno là do Sakurai Sho, nhưng sau đó Hủy thật thật sâu bị Ohno Satoshi hấp dẫn, bị tài năng, giọng hát, vũ đạo của hắn cuốn hút, khiến lòng Hủy từ từ hướng về phía hắn.

Mặc dù hắn luôn mở miệng rất ít , nhưng, rất có thể đây chính là điểm khiến người khác bị hấp dẫn

~Ách. Viết viết thế nào mà lại biến thành đại hội tổ tình thế này?

Concert hai ngày trôi qua, Hủy thân thể mệt chết đi được ý, haizzz , thật không có biện pháp mà ! Tuổi không còn nhỏ, về đến nhà chân cứ như không còn là của mình .

Buổi chiều đầu tiên, Hủy liên tục hét liên mấy tiếng đấy, rất tốn sức nha

~Hỏi Hủy có khóc hay không? Thành thật mà nói, không có.

Có cảm giác “muốn khóc” , nhưng không thể thật khóc lên được.

Thời điểm làm Hủy muốn khóc thì Hủy có nhắc tới rồi đó, chính là khi cả nhóm nói lời cảm tạ bằng tiếng trung, còn có cả thời điểm nghe Đại Dã hát nữa ý (cười), Lại nói tiếp, thời điểm encore lần thứ ba cũng rất cảm động .

Thời gian giữa kết thúc encore thứ 2 và thứ 3, cả sân vận động không có ai rời đi, rồi đột ngột đồng thanh bật lên tiếng hét "ARASHI" .

Khi bọn hắn xuất hiện lại trên sân khấu thì trên màn hình lớn cũng chiếu hình ảnh của bọn hắn. Có lẽ, khi đó Hủy hai mắt mơ hồ đắm lệ nên không thấy rõ....hình như bọn hắn cũng giống như Hủy vậy... vành mắt đỏ hồng

Chỉ là, cảm xúc lưu luyến không muốn rời đi, nên đã thúc giục tuyến lệ rơi nước mắt.....

Haha, có phải Hủy đã rất ích kỷ khi chiếm một chút trang giấy đi (người đã chiếm cả trang báo còn gì?)
Cảm ơn mọi người nha.

Đầu tiên, là Hắc Lỗ Lỗ đã giúp Hủy xếp hàng mua vé , cảm ơn người rồi! Sau đó là Hạ Mỹ My, mặc dù bình thường hay gọi ta là— Bạo Tẩu, nhưng chúng ta có thể cùng nhau đi xem concert thì đúng là điều cực kỳ vui vẻ , nhỉ

~Tiếp nào, Saki yêu dấu, rất hân hạnh được biết người! Cảm ơn người đã luôn hào phóng chia sẻ với ta .Cá tính không câu nệ tiểu tiết của người cũng cho làm ta mở rộng tầm mắt (cười), hy vọng mai này có thể sẽ còn tiếp tục được làm phiền người, hi vọng người sẽ không chê ta quá phiền phức (ôm bắp đùi)!

Cuối cùng, cảm ơn các bạn thân yêu, đã kiên đọc những dòng liên thiên, nhắm nhĩ của Hủy (vớ mớ hôi), Hủy cũng rất thích các người ! Hắc hắc, lòng của Hủy rất lớn, cho nên yêu rất nhiều, có thể dung nạp rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều người.

Hẹn lần sau gặp lại tiếp nhé. (né đá)

—oOo—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-giam-doc-doc-tai>